LC
N29c
120780

ஸஞ்சிகை பெ. ௪.

வைத்திய கலாநிதிப்

பிரசுரங்கள்.

THE VAIDYA KALANIDHI SERIES PUBLICATIONS.

ஆயுர்வேத பூஷணம்
பண்டித எம். துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், ஏ.வி. எஸ்.
அவர்களால் பதிப்பிக்கப்படுபவை.

இப்பொழுது வெளியாகும் நூல்கள் :

1. அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம். 2. இரஸரத்தின ஸமுச்சயம்.

ஆசார்ய வாக்படரால் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றப்பெற்றவை.

அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம்

ஸூத்திர ஸ்தாநம்.

பக்கங்கள் 1—56.

அத்தியாயங்கள் :—1. ஆயுஷ்காமீயம், 2. தினசர்யை, 3. ருது சர்யை, 4. ரோகாநுத்பாதநீயம், 5. திரவத்திரவ்யவிஞ்ஞாநீயம், 6. அந்ந ஸ்வரூப விஞ்ஞாநீயம்.

இரஸரத்தின ஸமுச்சயம்

பூர்வ கண்டம்.

பக்கங்கள் 1—24.

அத்தியாயங்கள் :—1. இரஸோத்பத்தி, 2. மஹாரஸங்கள், 3. உபரஸங்களும் ஸாதாரண ரஸங்களும்.

சந்தா விவரம்.

12 ஸஞ்சிகைகளுக்கு ரூ. 8-8-0;
6 ஸஞ்சிகைகளுக்கு ரூ. 4-12-0.
ஒரு ஸஞ்சிகையின் விலை அணா 12.

வைத்திய கலாநிதி ஆபீஸ், வேப்பேரி, மதராஸ்.

6 DEC 1929 MADRAS

மாதவ நிதானம்

என்னும்

ரோகவி நிச்சயம்.

ஸகல வியாதிகளையும் பரீக்ஷிப்பதற்கான
பிராசீன வைத்திய நூல் இது ஒன்றே.

'மாதவகரன்' என்னும் பிரபல வைத்தியாசிரியர்
ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றிய ரோக விநிச்சயநூலின்
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

ஆயுர்வேத பூஷணம்

பண்டித எம். துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், எ. வி. எஸ்.

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. உரையுடன்கூடியது.

எளிய வசன நடை.

வியாதிகளைப் பரீக்ஷித்தறிய மாதவநிதாநம் ஒன்றே மிகப் பிரதானமான பிரமாணக் கிரந்தம் என்று படித்தறிந்த வைத்தியர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். 73 அத்தியாயங்கள் அல்லது நிதாநங்கள் அடங்கியது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் முக்கியமான ஒன்று அல்லது பல ரோகங்களும், அவற்றிற்கு அநுபந்தமான அல்லது உபத்திரவரூபமான வேறு பல வியாதிகளும் [illegible]கின்றன. முதல் அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நிதாநம், பூர்வரூபம், ரூபம், உபசயம், ஸம்ப்ராப்தி என்கிற வியாதிகளைப் பரீக்ஷிக்க அவசியமான பஞ்ச லக்ஷணங்களும் அநேகமாய் ஒவ்வொரு வியாதிக்கும் முற்றிலும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிரதானமாகவும், அநுபந்தரூபமாகவுமுள்ள சுமார் 500-க்கு மேற்பட்ட வியாதிகளின் நிலைமைகள்—அவற்றின் காரண லக்ஷணாதிகளோடு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சாஸ்த்ரீய விஷயங்களை எளிதில் அனைவரும் அறிவதற்கு அனுகூலமான விரிவான உரையும், ஒவ்வொரு விஷயமும் வகுப்புவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டு விளங்கத் தலையங்கங்களும், விஸ்தாரமான விஷய அகாராதியும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு வைத்தியருக்கும் மாதவநிதாநம் இன்றியமையாதது.

அட்டை பைண்டு ரு. 5-4-0; முழுக்காலிகோ பைண்டு ரு. 6.

வைத்திய கலாநிதி ஆபீஸ்,
வேப்பேரி, மதராஸ்.

13212 1765 Gr. 17 OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS MADRAS 6-DEC 1929

ஸ்ரீ

அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம்.

ஸூத்திர ஸ்த்தாநம்.

முதல் அத்தியாயம்.

ஆயுஷ்காமீயம்.

இஷ்ட தேவதையைத் தொழுதல்:—எப்பொழுதும் சரீரத்திற் பற்றுள்ளவையும், அகிலசரீரத்தையும்[1] ஆச்ரயித்துண்டாகக் கூடிறவையும், விஷய விருப்பமென்ன, அறிவின்மையென்ன, ஆறுதலற்ற நிலைமையென்ன இவ்விகாரங்களைக் கொடுப்பவையுமான ஆசை முதலிய[2] அகில வியாதிகளையும் யாதொருவர் அடியோடு அழித்தனரோ, அவ்வபூர்வ வைத்தியரை[3] வணங்குவேனாக.—1.

இதன்கீழ் ஆயுஷ்காமீயம்[4] என்னும் அத்தியாயத்தை விவரிக்கப்போகின்றோம்:—

ஆயுர்வேதத்தில் ஆதரவு அவசியம்:—ஆத்ரேயர் முதலிய மஹருஷிகள் இதனடியில் வருமாறு கூறியிருக்கின்றனர்: அறம்

---

1. அகில சரீரத்தையும்—தேஹத்தில் எல்லாப் பாகங்களையும் என்றாவது, எல்லாப் பிராணிகளுடைய தேஹங்களையும் என்றாவது பொருள்.

2. இராகம், த்வேஷம், மதம், மாத்ஸரியம் முதலிய மானஸ தோஷங்கள் 'ஆசை முதலிய' என்பதால் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

3. சரீர ரோகங்களிலேயே சிலவற்றை அஸாத்யமென்று விட்டுவிடவேண்டியிருக்க, மர்மஸ்பர்சிகவும், அதிலும் இயற்கையிலேயே ஏற்படுபவையுமான ஆசை முதலிய விகாரங்களையும் போக்குந் திறமையுள்ளவரானதால் அபூர்வவைத்தியர் எனக் கூறப்பட்டதென்க; அபூர்வ வைத்தியர் என்றால் ஆதிவைத்தியர் என்றும் கூறலாம்.

4. ஆயுஷ்காமீயம்—தீர்க்காயுளை விரும்புபவருக்கு ஹிதமான இக்கிரந்தம் முற்றிலும் இதையே பயனாக வுடையதாயினும், இச்சாஸ்திரத்திற்கே அடிப்படையான மர்மங்களையெல்லாந் தரும் விஷயங்கள் இவ்வத்தியாயத்தில் ஆரம்பிக்கப்படுவதால் இதற்கு இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

பொருள் இன்பங்களைச்[1] சாதிக்கவல்லது தீர்க்காயுள்; அதைப் பெற விரும்புபவன் ஆயுர்வேத நூல்களில் அதிக ஆதரவுள்ளவனா யிருக்க வேண்டும்.—2.

ஆயுர்வேதத்திற்கான ஆசார்யபாரம்பரை:—பிரம்மாவானவர் ஆயுர்வேதத்தை ஆதியில் அறிந்து தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கு போதித்தார்; அவர் அச்வினீ தேவதைகளுக்கும், அச்வினீ தேவதைகள் இந்திரனுக்கும், இந்திரன் ஆத்ரேயர் முதலிய[2] முனிவர்களுக்கும், அவர்கள் அக்னிவேசர் முதலானவர்களுக்கும் அதை போதித்தனர். பிறகு அக்னிவேசர் முதலானோர்[3] தனித்தனியே அநேகம் தந்திரங்களை[4] விஸ்தாரமாயியற்றலாயினர்.—3, 3½.

இந்நூலின் பெயரும் நோக்கமும்:—ஆங்காங்கு மிகவும் சிதறுண்ட விஷயங்களை யுடையவையான அத்தந்திரங்களி லிருந்து பெரும்பாலும் ஸாரதரமான அம்சங்களை[5] ஒருமிக்கத் திரட்டி அதிக சுருக்கமில்லாமலும், அதிக விரிவில்லாமலும் அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம்[6] என்னும் இக்கிரந்தம் இயற்றப்படுகின்றது.—4½.

அஷ்டாங்க சிகித்ஸைகள்:—காயம்[7] முதலியவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு நிறைவேற்றவேண்டிய எண் வகையான அங்கங்கள் இச்சாஸ்திரத்தில் அடங்கியிருப்பதாக முற்காலத்திய முனிவர்கள் மொழிந்திருக்கின்றனர். அவையாவன: காயசிகித்ஸை,[8] பால சிகி-

1. இன்பங்கள்—இவ்வுலகத்திய போகங்கள், மோக்ஷலோகம்; வைத்தியசாஸ்திரஸம்பந்தமான அறிவினால் இவ்விரண்டையும் ஸாதிக்கலாமென்பது கருத்து.
2. "ஆத்ரேயர் முதலிய" என்பதால் தன்வந்தரி, நிமி, காச்யபர் முதலானோரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.
3. "அக்னிவேசர் முதலானோர்" என்பதால் ஜதூகர்ணர், பேடர், பாராசரர், ஹாரீதர், க்ஷாரபாணி இவர்களும் குறிக்கப்படுகின்றனர்.
4. தந்திரங்கள் என்றால் கிரந்தங்கள். அக்னிவேசதந்திரம், பேடதந்திரம், ஜதூகர்ண தந்திரம், பாராசரதந்திரம், ஹாரீததந்திரம், க்ஷாரபாணி தந்திரம் என ஆறு தந்திரங்கள் அல்லது ஸம்ஹிதைகள் அப்பொழுது ஏற்பட்டன.
5. முதலில் பலவாறாக இறைந்திருந்த ஆயுர்வேத நூல்களிலுள்ள ஸாரங்களையெல்லாம் கிரஹித்து அஷ்டாங்க ஸங்க்ரஹம் இயற்றி, அப்பால், அதிலிருந்து இன்னும் ஸாரமான அம்சங்களையெடுத்து அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம் வரையப்பட்டதென்பதைக் குறிப்பிடுவதற்கே ஸாரதரம் என்று கூறப்பட்டதென்றறிக.
6. மேற்குறிப்பிடப்படும் விஸ்தாரமான எட்டு வைத்தியாங்கங்களையும் இருதயம்போல் இக்கிரந்தம் அடக்கிக்கொண்டிருப்பதால் இக்கிரந்தத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது.
7. காயம்—தேஹம்; பெரும்பாலும் கழுத்துக்குக் கீழுள்ள பாகமே இதனால் குறிப்பிடப்படுகிறது.
8. காய சிகித்ஸை—ஸர்வ சரீரத்திற்கும் துன்ப மளிக்கக்கூடிய ஜ்வரம், க்ஷயம், இரத்தபித்தம் முதலிய வியாதிகளுக்கான சிகித்ஸை.

த்ஸை[1], க்ரஹ சிகித்ஸை[2], ஊர்த்வாங்க சிகித்ஸை[3], சல்ய சிகித்ஸை[4], விஷ சிகித்ஸை[5], இரஸாயந சிகித்ஸை[6], வாஜீகரண சிகித்ஸை[7] என்பவையாம்.—5½.

மூன்று தோஷங்கள்:—வாயு, பித்தம், கபம் என்கிற இம்மூன்றும் ஸங்க்ரஹமாக[8] மூன்று தோஷங்கள் எனப்படுகின்றன; அவை கோளாறடைந்தால் தேஹத்தைச் சிதைக்கவும், ஸமமான ஸ்திதியில் இருந்தால் தேஹத்தை ஆரோக்கிய ஸ்திதியில் இருத்தி நடத்தவும் தக்கவைகளா யிருக்கின்றன.—6½.

தோஷங்களுக்கு முக்கிய ஸ்தானங்கள்:—அவை சரீர முழுதிலும் பரவி ஸஞ்சரிக்குந்தன்மை யுடையவையாயினும், அவற்றுள் வாதம் என்பது நாபிக்குக் கீழேயும், பித்தம் நாபி இருதயம் இவ்விரண்டிற்கும் இடையிலும், கபம் இருதயத்திற்கு மேலும் முக்கியமாக இடம் பெற்றிருக்கின்றன.—7.

தோஷங்கள் பலம் பெறக்கூடிய ஸமயங்கள்:—ஆயுள்காலம், பகல், இரவு, போஜநம் இவற்றின் இறுதிகள் வாயுவுக்கு பலங் கொடுக்கக்கூடியவையாகவும், இவற்றின் மத்திய பாகங்கள் பித்தத்திற்கு பலந்தரக் கூடியவையாகவும், இவற்றின் ஆரம்ப

1. பாலசிகித்ஸை—சிறுவர்களுக்கும், முக்கியமாய் இளங்குழந்தைகளுக்கும் செய்யப்படும் சிகித்ஸை.
2. க்ரஹசிகித்ஸை—யக்ஷர், பிசாசங்கள் முதலிய பூதகணங்களால் பீடிக்கப்படுபவருக்கு ஏற்ற சாந்திகர்ம ரூபமான சிகித்ஸை.
3. ஊர்த்வாங்க சிகித்ஸை—கழுத்துக்கு மேற்பட்ட அவயவங்களான கண், காது, நாசி முதலியவற்றிற்குச் செய்யப்படும் சிகித்ஸை. இது சாலாக்கியம் என்றும் கூறப்படும்.
4. சல்ய சிகித்ஸை—சஸ்திர சிகித்ஸை.
5. விஷ சிகித்ஸை—ஸர்ப்பவிஷம் முதலியவற்றால் நேரிடும் தீங்குகளுக்கான பரிஹாரமுறை; இதற்கே அகத சிகித்ஸை யென்றும் பெயர்.
6. இரஸாயந சிகித்ஸை—கிழத்தனம் அல்லது சரீர இளைப்பு முதலியது சீக்கிரம் ஸம்பவிக்காமல் உடலை பலப்படுத்துவதற்கான சிகித்ஸாக்ரமம்.
7. வாஜீகரண சிகித்ஸை—சுக்லதாதுவை விருத்திசெய்து சிற்றின்பத்தை அதிகப் படுத்துவதற்கான சிகித்ஸை. இதற்கே "விருஷ்யம்" என்றும் பெயர்.
8. வாத பித்த கபங்கள் கோளாறடையாத நிலைமையில் தேஹத்தைத் தாங்கக்கூடியவையா யிருப்பதுபற்றி அவை தாதுக்கள் என்றே உண்மையில் வழங்கப்பட வேண்டியவை; எனினும் எவ்வித வியாதியிலும் முன்னதாய் இவை விகற்பமடைந்து சரீரத்தைத் தூஷிக்குந் தன்மை யுடையவையாயிருப்பதைக் கருதி, இவற்றிற்கு தோஷங்கள் என்றே பிரஸித்தி யுண்டாயிற்று. இரத்தம் முதலிய வேறு இவைகளையும் தோஷங்கள் என்று சிலர் கூறுவதால், 'ஸங்கிரஹமா[illegible]' மூன்றென்று இங்கு குறிப்பிடப்பட்டது.

பாகங்கள் கபத்திற்கு அநுகூலமானவையாகவும்[1] முறையே அமைந்திருக்கின்றன.—7½.

தோஷங்களின் நிலைமைகளும் அக்னியின் மாறுபாடுகளும்:—அவற்றுள் வாதம் மேலிட்டிருந்தால் ஜாடராக்னி[2] விஷமமாகவும்[3], பித்தம் மேலிட்டால் தீக்ஷ்ணமாகவும், கபம் மேலிட்டால் மந்தமாகவும் ஆகும்; தோஷங்கள் எல்லாம் ஸமநிலைமையிலிருந்தால் அக்னியும் ஸமமான ஸ்திதியிலிருக்கும்.—8.

தோஷங்களால் கோஷ்டநிலைமை மாறுபடுதல்:—வாதம் மேலிட்டால் கோஷ்டம்[4] க்ரூரமாகவும்[5], பித்தத்தினால் ம்ருதுவாகவும்[6], கபத்தினால் மத்திமமாகவும்[7] இருக்கும். மூன்றும் ஸமஸ்திதியில் இருந்தால் அப்பொழுதும் கோஷ்டம் மத்திம குணமுள்ளதாகவே இருக்கும்.—8½.

வாதாதி ப்ரக்ருதிகள்:—சுக்லத்திலும்[8] ஆர்த்தவத்திலும்[9] கலந்துள்ள இந்த தோஷங்களால், ஆதியில் கர்ப்போற்பத்தி காலத்திலேயே ஹீநப்ரக்ருதியென்றும், மத்திமப்பிரக்ருதியென்றும், உத்தமப்பிரக்ருதியென்றும் முறையே மூன்று ப்ரக்ருதிகள், விஷத்திலிருந்து விஷக்கிருமிகள் உண்டாவதுபோலவே தனித்தனியாக ஏற்படுகின்றன. மூன்று தாதுக்களும் ஸமமான அளவிற் கூடியிருந்தால் அது எல்லாவற்றிலும் சிறந்த ப்ரக்ருதியாகவும், இரண்டிரண்டு தோஷங்கள் கூடுவதால் ஏற்படுபவை நிந்திக்கக்கூடிய ப்ரக்ருதிகளாகவும் ஆய்விடுகின்றன.—9, 10.

1. ஆயுளின் இறுதியில் வாதமும், இடையில் பித்தமும், ஆதியில் கபமும் மேலிட்டிருக்கும். பகலின் இறுதியில் வாயுவும், மத்தியில் பித்தமும், ஆரம்பத்தில் கபமும் பலங்கொண்டிருக்கும். அவ்விதமே இரவின் முடிவில் வாயுவும், இடையில் பித்தமும், ஆரம்பத்தில் கபமும் மேலோங்கியிருக்கும். போஜனம் ஜீர்ணமான ஸமயத்தில் வாதமும், இடையில் பித்தமும், போஜனம்செய்த ஸமயத்தில் கபமும் நிலைபெற்றிருக்கும்.

2. ஜாடராக்னி—குடலில் ஆஹாரம் முதலியவற்றை ஜீர்ணம் செய்வதற்கான ஒருவித பாசக சக்தி. அக்னியெனப்படும் சரீரச்சூடு என்றும் கூறலாம். தோஷங்களின் மாறுபாட்டால் அக்னியும் விகற்பமடையும்.

3. விஷமம்—ஒரு ஸமயம் அதிகரிப்பதும், அடுத்த க்ஷணத்தில் குறைவடைவதுமான ஏற்றத்தாழ்வான நிலைமை.

4. கோஷ்டம்—குடல்.

5. க்ரூரம்—கடினம்; க்ரூர கோஷ்டம்—கற்குடல்

6. ம்ருது கோஷ்டம்—வெகு எளிதில் விரேசகமாகக் கூடியவாறு இளகுங் குடல்.

7. மத்திமகோஷ்டம்—க்ரூரமுமாகாத, ம்ருதுவுமல்லாத குடல்.

8. சுக்லம்—புருஷர்களின் ஏழாவது தாது.

9. ஆர்த்தவம்—ஸ்த்ரீகளின் ஏழாவது தாது. இதுவே இரஜஸ் என்றும், புஷ்பம் என்றும் கூறப்படும். மாதவிடாயிலுள்ள ஸ்த்ரீகளின் பீஜ தாது

வாதத்தின் குணங்கள்:—அவற்றுள் வாயுவானது வரட்சி, இலகு, சீதம், ஸரம்[1], ஸூக்ஷ்மம்[2], சலம்[3] என்னும் குணங்களையுடையதாகும்.—10½.

பித்தத்தின் குணங்கள்:—பித்தமானது ஸ்நிக்த்தம்[4], தீக்ஷ்ணம், உஷ்ணம், இலகு, விஸ்ரம்[5], ஸரம், திரவம் என்னும் குணங்களையுடையதாம்.—11

கபத்தின் குணங்கள்:—கபமானது ஸ்நிக்த்தம், சீதம், குரு, மந்தம், ச்லக்ஷ்ணம்[6], ம்ருத்ஸ்நம்[7], ஸ்திரம்[8] என்கிற குணங்களுடையதாம்.—11½.

ஸம்ஸர்க்கமும் ஸந்நிபாதமும்:—இவற்றுள் இரண்டிரண்டு தோஷங்கள் கூடி ஒருமிக்க க்ஷயமடைந்தாலும், பிரகோபமடைந்தாலும் அதற்கு ஸம்ஸர்க்கம் எனப் பெயர்; அவ்வாறே மூன்று தோஷங்களும் கூடி க்ஷயமடைந்தாலும் பிரகோபித்தாலும் அதற்கு ஸந்நிபாதம் என்பு பெயர்.—12.

ஸப்த தாதுக்களும் மலங்களும்:—இரஸம்[9], இரத்தம், மாம்ஸம், மேதஸ்[10], அஸ்தி[11], மஜ்ஜை[12], சுக்லம் என்னும் இவ்வேழும் ஸப்த தாதுக்கள் எனப்படுகின்றன; இவைகளே தூஷ்யங்கள்[13] எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. மூத்திரம், மலம், வியர்வை முதலியவை[14] மலங்கள் என்றும்[15] கூறப்படும்.—13.

1. ஸரம்—நெகிழ்ந்து வியாபிக்கக்கூடிய குணம்.

2. ஸூக்ஷ்மம்—அதிநுட்பமான த்வாரங்களையுடைய நாடிமுதலியவற்றிலும் ப்ரவேசித்து சரீரத்தில் ஊடுருவக்கூடிய குணம்.

3. சலம்—எப்பொழுதும் அசைந்தோடுந் தன்மையதான குணம்.

4. ஸ்நிக்த்தம்—எண்ணெய்ப் பசையுள்ள குணம்.

5. விஸ்ரம்—ஒரு வகையான நாற்றந்தரும் குணம்.

6. ச்லக்ஷ்ணம்—மழமழப்பான குணம்.

7. ம்ருத்ஸ்நம்—மிருதுவாகவும் வழவழப்பாகவுமுள்ள குணம்.

8. ஸ்திரம்—பெருகியோடக் கூடாதது. நிலைத்திருக்கும் குணம்.

9. இரஸம்—ஜீர்ணமான ஆஹாரத்தின் ஸாராம்சம்.

10. மேதஸ்—கொழுப்பு.

11. அஸ்தி—எலும்பு.

12. மஜ்ஜை—எலும்பி னுட்புறத்திலுள்ள சோறு.

13. வாதாதி தோஷங்களால் இரஸம் முதலியவை விகாரப்படுத்தக் கூடியவையானதால் "தூஷ்யங்கள்" என்றும் கூறப்படுகின்றன.

14. வியர்வை முதலியவை என்றதால் கண், செவி, நாசி, முதலியவற்றிலுண்டாகும் அழுக்குகளும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

15. இரஸரக்தாதிகளுக்கு "தாதுக்கள்" என்றும், "தூஷ்யங்கள்" என்றும் இரண்டு பெயர்கள் இருப்பது போல், மலமூத்திராதிகளுக்கும் "மலங்கள்" என்றும், "தூஷ்யங்கள்" என்றும் இரண்டு பெயர்கள் உண்டென்பதைக் குறிப்பதற்காக "மலங்கள் என்றும்" எனக் கூறப்பட்டது. தாதுக்களைப்போலவே மலங்களும் தாதுக்களால் அல்லது தோஷங்களால் தூஷிக்கப்படுவதால் இவையும் "தூஷ்யங்கள்" எனப்படலாம்.

தோஷாங்களுக்கு விருத்தியும் க்ஷயமும்:—தோஷ தாது மலாதிகள் அனைத்துக்குமே ஸமானமான திரவ்ய - குண - க்ரியைகளால் விருத்தியும்[1], எதிரிடையான திரவ்ய - குண - க்ரியைகளால் க்ஷயமும்[2] உண்டாகும்.—13½.

ஷட் ரஸங்கள்:—இனிப்பு, புளிப்பு, உப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு[3] என்னும் இவ்வாறும் "ஷட்ரஸங்கள்" அல்லது "அறுசுவை" எனப்படும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பிந்தியிருப்பதைவிட முந்தியது முறையே சரீரத்திற்கு பலந்தருவதில் சிறந்தது.—14, 14½.

தோஷங்களுக்கு பிரதிகூலமும் அனுகூலமுமான சுவைகள்:—அந்த ஷட்ரஸங்களுள் முதலிற் குறிப்பிட்ட மூன்றும் வாததோஷத்தையும், கைப்பு முதலிய மற்ற மூன்றும் கபத்தையும், துவர்ப்பு, கைப்பு, இனிப்பு என்னும் இவை பித்தத்தையும் தணியச் செய்யும். ஒவ்வொன்றுக்கும் விரோதமானவை யென்று குறிப்பிடப்பட்ட இரஸங்களைத் தவிர மற்றவை[4] ஒவ்வொரு தோஷத்தையும் விருத்திபண்ணும்.—15½.

---

1. திரவ்யத்தினாலேயே தாதுமுதலியவற்றிற்கு விருத்தி எங்ஙனமென்றால்—இரத்தம் இரத்தத்தினால் விருத்தியாகும்; மாம்ஸமும் பலங்கொள்ளும்; குளிர்ந்த ஜலமாவது பாலாவது தமக்குச் சமான குணமுள்ள கபத்தை விருத்தி செய்யும்.

குணத்தினால் விருத்தி—வாழை, கர்ஜூரப்பழம் முதலியவை தோற்றத்தில் பார்த்திவவஸ்துக்களாயிருந்தும், ஆப்யமான (நீர்மயமான) கபத்தை விருத்திசெய்யக் கூடியவைகளாயிருக்கின்றன.

காரியத்தினால் விருத்தி—ஓடுவது—வியாயாமம் செய்வது முதலிய சரீரவேலைகளால் வாதத்திற்கும், நித்திரை-உட்கார்ந்திருத்தல் முதலியவற்றால் கபத்திற்கும், கோபம்-சிந்தைமுதலிய மானஸிகவேலைகளால் பித்தத்திற்கும் விருத்தியுண்டாவதியல்பு.

2. திரவ்யங்களால் க்ஷயம்—பார்த்திவமான வரகு முதலிய தானியத்தினால் பார்த்திவமாயுள்ள மாம்ஸம் க்ஷயிக்கும்.

குணத்தினால் க்ஷயம்—திரவரூபமான தேன் திரவமான கபத்தைத் தன்னிடமுள்ள குணத்தினால் க்ஷயிக்கச் செய்யும்.

காரியத்தினால் க்ஷயம்—நித்திரை முதலியவற்றால் வாதம் க்ஷயிக்கும்.

3. துவர்ப்பைவிட கார்ப்பும், அதைவிட கைப்பும், இவ்வாறே இனிப்பு வரையில் ஒவ்வொன்றும் சரீரத்திற்கு பலமளிப்பதில் சிறந்தது. ஆகவே பலந்தருவதில் மிகச் சிறந்தது மதுரரஸமென்றும், பலத்தைக் குறைப்பது துவர்ப்பு என்கிற கஷாயரஸமென்றும் நிச்சயிக்கவேண்டும்.

4. மற்றவை யென்பதால்—கைப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு இவை வாதத்தை விருத்திசெய்யும். அங்ஙனமே இனிப்பு, புளிப்பு, உப்பு இம்மூன்றும் கபத்தையும், கார்ப்பு, உப்பு, புளிப்பு இவை பித்தத்தையும் விருத்திசெய்யக் கூடியவை. (1) மதுரம்—வாத பித்தங்களைப் போக்

திரவ்யம் மூன்றுவிதம்:—திரவ்யமானது சமநம்[1] என்றும், கோபநம்[2] என்றும், ஸ்வஸ்தஹிதம்[3] என்றும் மூவகைப்படும்.—16.

வீர்யம் இரண்டு விதம்:—திரவ்யங்களில் இயற்கையிலடங்கிய வீர்யமானது உஷ்ணமென்றும், சீதமென்றும் இருவகையாகப் பகுக்கப்படும்.—16½.

விபாகங்கள் மூன்றுவிதம்:—திரவ்யங்கள் மதுர விபாகம், அம்ல விபாகம், கடு விபாகம் என்று மூன்று விதமான விபாகங்களை[4] அடைவதுண்டு.—17.

குணங்கள் இருபது விதம்:—குரு, மந்தம், ஹிமம், ஸ்நிக்தம், ச்லக்ஷ்ணம், ஸாந்த்ரம், ம்ருது, ஸ்திரம், ஸூக்ஷ்மம், விசதம் என்னும் இவையும், இவற்றிற்கு முறையே எதிரிடையான குணங்களும்[5] ஆக இருபது வகையான குணங்கள் திரவ்யங்களில் அடங்கியிருக்கின்றன.—18.

கும், கபத்தை யுண்டு பண்ணும்; (2) அம்லம்—வாதத்தைப் போக்கும், கப பித்தங்களை யுண்டுபண்ணும்; (3) இலவணம்—வாதத்தைப் போக்கும், கப பித்தங்களை யுண்டுபண்ணும்; (4) திக்தம்—கப பித்தங்களைப் போக்கும், வாதத்தை யுண்டுபண்ணும்; (5) காரம்—கபத்தைப் போக்கும்; வாத பித்தங்களை யுண்டுபண்ணும்; (6) துவர்ப்பு—கப பித்தங்களைப் போக்கும், வாதத்தை யுண்டுபண்ணும்.

1. சமநம்—விருத்தியான வாதாதிதோஷங்களைக் குறைத்து அதை தன் நிலைமையில் இருக்கச்செய்து வியாதியைத் தணிக்கும் குணம்.

2. கோபநம்—தோஷங்களை விருத்தி செய்விக்கும் குணம்.

3. ஸ்வஸ்தஹிதம்—ஆரோக்கியமாயிருப்பவருக்கு அநுகூலமானது.

4. புஜிக்கப்படும் உணவுகள் குடலிற் சென்று பக்குவமாகும்போது, அவ்வுணவுப் பொருட்களில் சில மதுர ரஸமாகவும், வேறு சில அம்ல ரஸமாகவும், மற்றும் சில கடு ரஸமாகவும் மாறுதலடைவதுண்டு; அவ்விதமாறுதலே விபாகம் என்றும் கூறப்படுகிறது. எந்தெந்த இரஸம் எவ்வித பாகத்தை யடைகிற தென்பது முதலிய விவரத்தைப்பற்றி பத்தாவது அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.

5. எதிரிடையான குணங்கள்—இலகு, தீக்ஷ்ணம், உஷ்ணம், ரூக்ஷம், கரம், திரவம், கடினம், ஸரம், ஸ்தூலம், பிச்சிலம் இவை முறையே குரு முதலியவற்றிற்கு நேர் விரோதமானவையாம்.—[குரு—பாரமுள்ளது; இலகு—இலேசானது; மந்தம்—மெது; தீக்ஷ்ணம்—கூர்மை; ஹிமம்—குளிர்ச்சி; உஷ்ணம்—சூடு; ஸ்நிக்தம்—எண்ணெய்ப்பசையுள்ளது; ரூக்ஷம்—வரட்சி; ச்லக்ஷ்ணம்—மழமழப்பு; கரம்—மழமழப்பற்றது; ஸாந்த்ரம்—தோய்ந்தது; திரவம்—நீர்; ம்ருது—மெத்தென்றிருத்தல்; கடினம்—உரப்பு; ஸ்திரம்—பெருகியோடக் கூடாதது; ஸரம்—பெருகுந்தன்மையது; ஸூக்ஷ்மம்—நுட்பம்; ஸ்தூலம்—பருமன்; விசதம்—தெளிவு; பிச்சிலம்—பிசு பிசுப்புள்ளது.]

ரோகா ரோக்கிய காரணங்கள் :—காலங்களென்ன [1], விஷயங்களென்ன [2], காரியங்களென்ன [3] இவை ஹீநயோகங்களாகவோ, மித்தியாயோகங்களாகவோ, அதியோகங்களாகவோ ஏற்படுமாயின்[4] அவையே முக்கியமாக ரோகங்களை யுண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணங்களாகவும், சரியான யோகங்களைப் பெற்றிருந்தால் ஆரோக்கியத்திற்கு ஆதாரங்களாகவும் ஆகின்றனவென்றறிக.—19.

ரோகா ரோக்கிய நிலைமை :—தோஷங்கள் எவ்விதத்திலேனும் கோளாறடைந்தால் அவ்வித நிலைமையே **ரோகம்** எனப்படும். அவை ஸமான ஸ்திதியிலிருந்துவந்தால் அதுதான் **ஆரோக்கியம்** எனப்படுகின்றது.—19½.

ரோகங்கள் இரண்டு விதம் :—அவற்றுள் ரோகங்களானவை **நிஜரோகங்கள்** [5] என்றும், **ஆகந்துகரோகங்கள்** [6] என்றும் இரண்டு விதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 20.

ரோகங்களுக்கு இரண்டு ஆச்ரயங்கள் :—அப்பிணிகளுண்டாவதற்கு சரீரமென்னும் மனமென்னும் இரண்டு **ஆச்ரயங்களும்** [7] உண்டு.—20½.

---

1. குளிர்காலம், கோடைகாலம், மாரிகாலம், என்று காலம் பலவிதம்.

2. விஷயங்கள்—சப்தம், பரிசம், ரூபம், இரஸம், கந்தம் என்னும் (பஞ்சபூதங்களின்) குணங்கள்.

3. காரியங்கள்—சாரீர க்ரியைகள், வாசிக க்ரியைகள், மானஸிக க்ரியைகள் என்று பலவகையாக வகுக்கக்கூடிய காரியங்கள்.

4. ஹீநயோகம்—அந்தந்த காலங்களில் இருக்க வேண்டிய உஷ்ண சீதாதிகள் குறைவுற்றால் அது காலத்திற்கு ஹீநயோகம்; **மித்தியாயோகம்**—உஷ்ண காலத்தில் குளிர்ச்சியும், சீதகாலத்தில் உஷ்ணமும் உண்டானால் அது மித்தியாயோகம்; **அதியோகம்**—அந்தந்த காலத்தில் உஷ்ண சீதாதிகள் அபரிமிதமாயிருப்பது. சப்தம்முதலிய விஷயங்களில் இந்திரியங்களுக்கு வேண்டியவளவு ஸம்பந்தமில்லாமற் போனால் அது அவற்றிற்கு ஹீநயோகம்; அவ்விதமே அதிக சேர்க்கையுண்டானால் அதியோகம்; ஒன்று பல வஸ்துக்களாக அல்லது வேறொருவஸ்துவாகக் காணப்படுவது முதலியது மித்தியாயோகம். இவ்விதமே கர்மங்களுக்குமறிக. அந்தந்த காலங்களின் நிலைமைகளும், விஷயப்பிரவ்ருத்திகளும் அததற்குற்றவாறு ஸமமாய் அமைந்திருந்தால் அது **ஸம்யக்யோகம்** (சரியான சேர்க்கை) எனப்படும். "யோகம்" என்றால் சேர்க்கை யெனப் பொருள்.

5. நிஜரோகங்கள்—வாதாதி தோஷங்கள் கோளாறடைந்துண்டாகும் வியாதிகள்.

6. ஆகந்துகரோகங்கள்—காயம் முதலியவை தாக்கி வெளிக் காரணங்களாலுண்டாகும் வியாதிகள்.

7. ஆச்ரயங்கள்—வியாதிகள் உண்டாவதற்கும், தங்கி விருத்தியாவதற்கும் ஆதாரமான ஸ்தானங்கள்.

மனதுக்கு வேறு இரண்டு தோஷங்கள் :—இரஜோகுணமும் தமோகுணமுங்கூட [1] மனதுக்கு இரண்டுவித தோஷங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.—21.

பிணியாளியைப் பரீக்ஷிக்க மூன்று உபாயங்கள் :—தர்சநம் [2], ஸ்பர்சநம் [3], பிரச்நம் [4] என்னும் இம்மூன்று உபாயங்களால் பிணியாளியைப் பரீக்ஷிக்க வேண்டும்.—21½.

ரோகங்களைப் பரீக்ஷித்தறிய ஐந்து உபாயங்கள் :—நிதாநம் [5], பூர்வரூபம் [6], ரூபம் [7], உபசயம் [8], ஸம்ப்ராப்தி [9] என்கிற இவ்வைந்து உபாயங்களைக் கொண்டு ரோகஸ்வரூபத்தைப் பரீக்ஷித்தறியவேண்டும்.—22.

தேசங்கள் இரண்டு விதம் :—இவ்வாயுர்வேத சாஸ்திரத்தில் பூதேசம்[10] என்றும், தேஹதேசம்[11] என்றும் இரண்டுவித தேசங்கள் வழங்கப்படுகின்றன.—22½.

பூதேசம் மூன்று விதம் :—பூதேசத்தை ஜாங்கல மென்றும், ஆநூப மென்றும், ஸாதாரண மென்றும் மூன்று வகைப்பட்டதாகக் கூறவேண்டும். அவற்றுள் ஜாங்கல மென்பது மிகவும் வாயுவினால்

---

1. வாத பித்த கபங்கள் சரீரத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பது போலவே மனதுக்கும் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால், அவற்றுடன் இரஜஸ் தமஸ் என்னும் இவ்விரண்டுங்கூட அதற்கு தோஷங்களாயமைந்துள்ளன.

2. தர்சநம்—நேத்திரங்களால் பார்த்து வியாதியைப் பரீக்ஷித்தல்.

3. ஸ்பர்சநம்—வியாதிகொண்ட அவயவங்களைக் கைகளால் பரிசித்துப் பரீக்ஷித்தல்.

4. பிரச்நம்—தர்சந ஸ்பர்சநங்களால் அறியமுடியாத விஷயங்களை ரோகியைக் கேட்டு அறிதல்.

5. நிதாநம்—வியாதிகளை யுண்டு பண்ணுவதற்கான காரணம்.

6. பூர்வரூபம்—வியாதி யுண்டாவதற்குமுன் அதற்குத் தகுந்தவாறு ஸம்பவிக்கும் குறி.

7. ரூபம்—வியாதியின் குறி. இலக்ஷணம்.

8. உபசயம்—ஔஷதப் பிரயோகம் முதலியவற்றால் வியாதி நிவ்ருத்தியாதல். [ஒருவனுக்கு உண்டான ரோகம் வெவ்வேறு வியாதிகளாக ஸந்தேஹப்பட வேண்டியிருக்கையில், எவ்வித சிகித்ஸையினால் அப்பிணியாளி ஸுகம் பெறுகிறானோ, அச்சிகித்ஸையின் தன்மையைக்கொண்டு அது இவ்வித வியாதி யென்று நிச்சயிக்கக்கூடுமாகையால், உபசயமும் ரோக பரீக்ஷைக்கு ஏற்ற உபாயங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.]

9. ஸம்ப்ராப்தி—ரோககாரணங்கள் தேஹத்திற்பற்றி, தாதுக்களிற் பரவி, வியாதி எவ்வெவ்விதம் உண்டாகின்றதென்கிற முறையை அறியவல்ல உபாயம்.

10. பூதேசம்—நிலம். பூமியைச் சேர்ந்த பலவித இடங்கள்.

11. தேஹதேசம்—பலவித தாதுக்களும் அவயவங்களும் அடங்கிய சரீரம்.

வரட்சி யுண்டதாயிருக்கும்[1]; ஆநூபமானது மிகச் ஈரப்பாகவும், ஆகவே கபத்தை யதிகோபிக்கச் செய்யுந் தன்மையதாகவு மிருக்கும்[2]; ஸாதாரண பூமியில் எதுவும் அதிகரிக்காமல் ஸமமான நிலைமையில் இருக்கும்.[3] —23½.

ஔஷதம் சரீரத்திற் பற்றுவதற்கான காலம் இரண்டுவிதம் :— ஔஷதம் முதலியவை தேஹத்திற் பற்றி சரியானபடி அதனதன் குணங்களைக் காட்டுவதற்கு அவசியமாயுள்ள காலத்தை இருவிதமாகப் பிரிக்கலாம்; அவற்றுள் ஒன்று க்ஷணம் அல்லது நாழிகைப் பொழுது முதலியது;[4] மற்றொன்று அந்தந்த வியாதியின் பலவேறு வகையான நிலைமைகள்.[5] —24.

ஔஷதம் இரண்டு விதம்:— ஔஷதமானது சோதநம்[6] என்றும், சமநம்[7] என்றும் சுருக்கமாய் இரண்டுவிதமாகப் பிரிக்கக் கூடியதாம்.—24½.

முக்கியமான சோதந சமநௌஷதங்கள் :— சரீரத்திலுண்டான வாத-பித்த-கபங்கள் என்னும் தோஷங்களுக்கு வஸ்தி[8], விரேகம்[9], வமநம்[10] என்னும் இம்மூன்றும் முறையே மிகப் பிரதானமான சோதந சிகித்ஸைகளாகவும், தைலம், க்ருதம், தேன் என்னும் இம்மூன்றும் முறையே முக்கியமான சமநௌஷதங்களாகவும் கருதப்படுகின்றன.—25, 25½.

---

1. ஜாங்கலதேசம்—ஜலமும் செடி கொடிகளும் குன்று முதலியவைகளும் குறைவாயுள்ள, அல்லது முற்றிலுமில்லாத, வாயு விசேஷித்த பூமி. இவ்விடத்தில் ஏதாவது செடி கொடிகளாவது ஜந்துக்களாவது உண்டானால் அவை வாதப் பிரதானங்களாயிருக்கும்.
2. ஆநூபம்—ஜலமும் செடிகொடிகளும் அதிகரித்து, வெயில் விசேஷமாயில்லாமலிருக்கும் பிரதேசம். இவ்விடத்திலுண்டான ஓஷதி முதலியவை மிகவும் ஸ்நிக்த்தங்களாயிருக்கும்; ஆகவே கபப்பிரதாநமாயிருக்கும்.
3. ஸாதாரணதேசம்—இப்பிரதேசம் முற்கூறிய இரண்டுவித பூமிகளுக்கும் மத்தியஸ்த்தமான குணங்களைப் பெற்றிருக்கும்.
4. க்ஷணம் முதலியது—இதனால் நாழிகை, யாமம், நாள், மாதம் முதலிய மற்றக் காலங்களும் குறிக்கப் படுகின்றன.
5. வியாதிகளுக்கு ஆமாவஸ்த்தை (பக்குவமாகாத நிலைமை), பக்வாவஸ்த்தை முதலிய நிலைமைகள் இங்கு குறிக்கப்படுகின்றன.
6. சோதநம்—வாந்தி, விரேகம் முதலியவற்றால் தேஹத்தினுள் அடங்கியுள்ள மலங்களைக் கழித்துச் சுத்தம் செய்தல்.
7. சமநம்—கோளாறடைந்த தோஷம் முதலியவற்றை அவ்வவ்விடத்திலேயே சரிப்படுத்தித் தணித்து ஆரோக்கிய நிலைமையையுண்டுபண்ணுதல்.
8. வஸ்தி—பீச்சாங்குழல் முதலிய கருவிகளால் தைலம் முதலியவற்றை ஆஸநத்துவாரத்திலும் மூத்திர மார்க்காதிகளிலும் செலுத்தி, குடல் முதலியவற்றிலிருந்து மலம் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தல்.
9. விரேகம்—குடலிலுள்ள மலத்தை உடைத்துக் கழியச்செய்தல்; இதுவே ஸாதாரணமாய் பேதியென்று வழங்கப்படுகிறது.
10. வமநம்—வாந்தி செய்விக்கும் சிகித்ஸை.

மனோதோஷங்களுக்கு ஔஷதங்கள்:— புத்தி, தைரியம், ஆத்மஞானம் முதலியவை மனோதோஷங்களுக்கு[1] மிகச் சிறந்த ஔஷதங்களாம்.—26.

சிகித்ஸைக்கு நான்கு பாதங்கள் :— வைத்தியன், ஔஷதம் முதலிய பதார்த்தங்கள், பரிசாரகன், ரோகி என்னும் இவை சிகித்ஸைக்கு நான்கு பாதங்களாகக்[2] கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு குணங்களையுடையதாம்.—27.

வைத்தியனுக்கு அவசியமான நான்கு குணங்கள் :— அவற்றுள் வைத்தியன் தொழிலில் நிபுணனாகவும், யோக்கியதையிற் சிறப்புற்ற ஆசாரியரிடமிருந்து வித்தையைக் கற்றறிந்தவனாகவும், காரியங்களை அநுபவப்படி அப்யஸித்தவனாகவும், பரிசுத்தனாகவும்[3] இருத்தல் வேண்டும்.—27½.

ஔஷதத்திற்கு அவசியமான நான்கு குணங்கள் :— ஔஷதம் அநேகவித முறைகளாகப் பக்குவம் செய்யக்கூடியதாகவும், வெகு குணங்களடங்கியதாகவும், சிறந்த பூமிகளிலுண்டாய் தகுந்தவாறு ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதாகவும், அந்தந்த வியாதிகளுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்ததாகவும் இருக்கவேண்டும்.—28.

பரிசாரகனுக்கு அவசியமான நான்கு குணங்கள்:— பரிசாரகன் பிணியாளியினிடம் அன்புள்ளவனாகவும், பரிசுத்தனாகவும், திறமையுள்ளவனாகவும், புத்திசாலியாகவும் இருக்கவேண்டும்.—28½.

ரோகிகளுக்கு அவசியமான நான்கு குணங்கள் :— ரோகி செல்வவானாகவும், வைத்தியனுக்கு அடங்கியவனாகவும், ஞாபகசக்தியுள்ளவனாகவும், தைரியசாலியாகவும் இருப்பது அவசியம்.—29

வியாதியின் நிலைமைகள்:— எவ்விதமான ஔஷதப் பிரயோகத்தையும் தாங்கக்கூடிய தேஹத்தில் உண்டாகும் வியாதி எளிதில் நிவர்த்தி செய்யக்கூடியதாம்; ஸ்த்ரீகளைவிட புருஷருக்கும், அதிலும் வாலிபருக்கும், எவ்விஷயத்திலும் ஆசை கொள்ளும் சபலபுத்தியில்லாதவருக்கும் உண்டாகும் ரோகமும் எளிதில் சிகித்ஸை செய்யக்கூடியன. வியாதியானது மர்மஸ்த்தாநங்களில்[4] உண்டாகா

---

1. மனோதோஷங்கள்—இராஜஸ், தமஸ் என்னும் இரண்டும் மனோதோஷங்கள் என்று முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது.
2. நான்கு பாதங்கள் என்றால்—முக்கியமான நான்கு அம்சங்கள் எனப் பொருள். நாற்கால் ஜந்துக்களுக்கு அவை நடப்பதற்காக ஏற்பட்டுள்ள கால்களில் ஏதேனும் ஒன்று குறைந்தாலும் அவை நடக்க முடியாதது போல், இங்கும் இந்த நான்கு அம்சங்களில், ஒன்றிரண்டு குறைந்தாலும் சிகித்ஸை நன்கு நடைபெறமாட்டாது.
3. உடலிலும், வாக்கிலும், உள்ளத்திலும் பரிசுத்தனாயிருக்கவேண்டுமெனக் கருத்து.
4. மர்மங்கள்—சிரஸ், ஹ்ருதயம், வஸ்தி முதலிய பிராணாதாரமான அவயவங்கள்.

மலும், அதன் நிதானம்-பூர்வரூபம், ரூபம் இவை மிகக் குறைவாகவும், உபத்திரவம்[1] ஏற்படாமலும் இருந்தால் அது கஷ்டமின்றியே தீர்க்கக்கூடியதாகும். சரீரத்திலுள்ள தாதுக்களாவது, வஸிக்கும் பிரதேசமாவது, ருதுக்களாவது, பிரக்ருதியாவது[2] வியாதியின் தன்மைக்கு ஸமானமாயில்லாமல் எதிரிடையான குணங்களுடையவையா யிருந்தாலும் அவ்வியாதி ஸுலபமாக நிவர்த்திக்கக் கூடியதாகும்; மேற்கூறிய நான்கு பாதங்களும் நன்கு அமைந்திருப்பதும், கிரஹங்கள் அநுகூலமான நிலைமையிலிருப்பதும், ஒரு தனி தோஷத்தையும், ஒரு மார்க்கத்தையும்[3] ஆச்ரயித்துண்டானதும், வெகு ஸமீப காலத்திலுற்பத்தியானதுமான வியாதியும் ஸுகஸாத்தியமாகும்.[4]—30, 31.

கிருச்சிர ஸாத்திய வியாதி:— சஸ்திரம் முதலியவற்றைப் பிரயோகித்து சிகித்ஸை செய்யவேண்டியதும், முற்கூறிய ஸுக ஸாத்திய நிலைமைகளில் ஏதேனும் சில குறிகள் மட்டும் சேர்ந்திருக்கக் கூடியதுமான வியாதி கிருச்சிரஸாத்தியம்[5] ஆகும்.—31½.

யாப்ய வியாதி:— வியாதியானது ஸாத்திய லக்ஷணங்களுக்கு மாறான நிலைமையில் இருந்தும் ஆயுள் மிகுந்திருந்தால், பத்தியமான ஆசரணைகளைக் கொண்டு அவ்வியாதி யாப்யமாக[6] ஆகலாம். 32.

---

1. உபத்திரவம்—ஒரு ரோகத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஸம்பவிக்கும் வேறு வியாதிகள்.

2. பிரக்ருதி—வாதப் பிரக்ருதி, பித்தப் பிரக்ருதி, கபப் பிரக்ருதி முதலிய பிரக்ருதிகள். இயற்கையிலேயே வாதம் அதிகரித்தவனை வாதப் பிரக்ருதி யென்றும், பித்தம் அதிகரித்தவனை பித்தப் பிரக்ருதியென்றும், கபம் அதிகரித்தவனை கபப் பிரக்ருதி யென்றும் கூறுவது முறை.

3. மார்க்கம் என்றால்—வியாதியின் காரணம். வியாதி தேஹத்தில் பற்றுவதற்கான வழி. அது பாஹ்யம் அல்லது வெளி யென்றும், ஆந்தரம் அல்லது உள்ளென்றும், மத்திமம் என்றும் மூவகைப்படும்.

4. சீதகாலத்தில், ஆநூபதேசத்தில், வாதப்பிரக்ருதியான மனிதனுக்கு மேதஸ், மஜ்ஜை முதலிய தாதுக்களை ஆச்ரயித்து பித்தம் பிரகோபம் அடைந்தால், அப்பொழுது காலதேசாதிகள் பித்தத்திற்கு எதிரிடையான குணங்களுடையவையா யிருந்தால், அவ்வித வியாதி ஸுகஸாத்தியமாகும். இவ்விதமே சீதவீர்யமான கபத்தினால் உஷ்ணவீர்யமான இரத்தம் கோளாறடைந்தாலும் ஸுக ஸாத்தியமாயிருக்கும். பித்தப்பிரக்ருதிக்கு கபத்தினால் உண்டாகும் வியாதி ஸுகஸாத்தியம். "எவ்விதமான ஔஷதப் பிரயோகத்தையும் தாங்கக்கூடிய" என்பது முதல் "ஒரு மார்க்கத்தை ஆச்ரயித்துண்டானதும்" என்பது வரையிற் குறிப்பிட்டுள்ள நிலைமைகள் பெரும்பாலும் ஒருமிக்கக் கூடியிருந்தால் அவ்வியாதி ஸுக ஸாத்தியமாகும்.

5. க்ருச்சிர ஸாத்தியம்—வெகு சிரமப்பட்டு சிகித்ஸை செய்யக்கூடியது. கஷ்டஸாத்தியம் எனவும் படும்.

6. யாப்யம்—வியாதியை நிவர்த்தி செய்ய முடியாவிடினும் அதனால் சீக்கிரத்தில் பிராணாபாயமுண்டாகா வண்ணம் காலந்தள்ளக்கூடியது.

அஸாத்திய வியாதி:— எவ்விதத்திலும் விபரீதமான நிலைமையிலுள்ள வியாதியானது சிகித்ஸைக்கு வசப்படாமல் அஸாத்தியமாய் விடும்; மேலும் திடீரென்று ஏதேனும் விஷயங்களில் அதிக ஆவலையுண்டுபண்ணுவதும், அறிவின்மையை அதிகமாயுண்டாக்குவதும், அமைதியின்றி அலைச்சலைக் கொடுப்பதும், மரணக் குறிகளுடன்[1] கூடியதும், இந்திரியங்களை பாதிப்பதுமான வியாதி அஸாத்தியமானதேயாம்.[2]—33.

சிகித்ஸை செய்வதற்குத் தகாதவர்கள்:— வைத்தியர்களாலும் அரசராலும் வெறுக்கப்பட்டவனும், அவர்களுக்கு விரோதியாயிருப்பவனும், சிகித்ஸை செய்பவனுக்கே பகைவனானவனும், வேண்டியவளவு உபகரணங்களில்லாதவனும், பலவிதமான காரியங்களில் கவலையுள்ளவனும், தனக்கு ஸ்வாதீனமா யில்லாதவனும், ஆயுள் காலம் முடிவு பெற்றவனும், துஷ்டகுணமுள்ளவனும், மனஸ்தாபத்தினால் வருந்துபவனும், எளிதில் எதற்கும் பயப்படுந் தன்மையனும், நன்றிகெட்டவனும், வைத்தியனென்று வீணில் கர்வப் படுபவனும் ஆகிய இத்தகைய ரோகிகளுக்கு சிகித்ஸை செய்வது பிசகு.—34, 34½.

அத்தியாயங்களின் ஸங்கிரஹம்:— பிறகு இதனடியில் இக்கிரந்தத்தில் அடங்கிய அத்தியாயங்கள், அவற்றின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு வரிசைப்படி ஸங்கிரஹமாகக் கூறப்படுகின்றன.[3]—35.

ஸூத்திர ஸ்தானம்—அத்தியாயங்கள்:— (1) ஆயுஷ்காமீயம், (2) தினசர்யை, (3) ருதுசர்யை, (4) ரோகாநுத்பாதனீயம், (5) திரவத்திரவ்ய விஞ்ஞானீயம், (6) அந்நஸ்வரூப விஞ்ஞானீயம், (7) அந்நரக்ஷை, (8) மாத்திராசிதீயம், (9) திரவ்யாதி விஞ்ஞானீயம், (10) இரஸபேதீயம், (11) தோஷாதி விஞ்ஞானீயம், (12) தோஷ பேதீயம், (13) தோஷோபக்ரமணீயம், (14) த்வி-விதோபக்ரமணீயம், (15) சோதநாதி கணஸங்கிரஹம், (16) ஸ்நேஹவிதி, (17) ஸ்வேத விதி, (18) வமந-விரேசநவிதி, (19) வஸ்தி விதி, (20) நஸ்ய விதி, (21) தூமபாந விதி, (22) கண்டூஷாதி விதி, (23) ஆச்சியோதநாஞ்ஜந விதி, (24) தர்ப்பணபுடபாகவிதி, (25) யந்திர விதி, (26) சஸ்திர விதி, (27) ஸிராவ்யத விதி, (28) சல்யாஹரண விதி, (29) சஸ்திர கர்ம விதி, (30) க்ஷாராக்னி கர்மவிதி ஆக இந்த முப்பது அத்தியாயங்களும் சேர்ந்து ஸூத்திர ஸ்தானமாகின்றது. 36—38½.

---

1. மரணக்குறிகள் அரிஷ்டங்கள் என்று இங்கு வழங்கப்படும்.

2. அஸாத்தியம்—எவ்விதத்திலும் சிகித்ஸைக்கு வசப்படாத வியாதி, என்றால் நிவர்த்திக்க முடியாதது.

3. இதனடியில் குறிப்பிடப்படும் அத்தியாயங்களின் பெயர்களுக்குள்ள பொருட்களும், அவற்றைப்பற்றிய விவரங்களும் அந்தந்த அத்தியாயத்தில் பிறகு விவரமாகக் கூறப்படும்.

சாரீரஸ்த்தானம்-அத்தியாயங்கள் :—இதன் பிறகு சாரீரஸ்த்தானம் கூறப்படுகிறது:— (1) கர்ப்பாவக்ராந்தி சாரீரம், (2) கர்ப்பவியாபச் சாரீரம், (3) அங்கவிபாக சாரீரம், (4) மர்மவிபாக சாரீரம், (5) விக்ருதிவிஞ்ஞான சாரீரம், (6) தூதவிஞ்ஞான சாரீரம் என்னும் ஆறு அத்தியாயங்களும் சாரீர ஸ்த்தானம் எனப்படும். 39½.

நிதானஸ்த்தானம் - அத்தியாயங்கள் :—நிதானஸ்த்தானத்திலுள்ள அத்தியாயங்களாவன:—(1) ஸர்வரோக நிதானம், (2) ஜ்வரநிதானம், (3) இரக்தபித்த-காஸ நிதானம், (4) ச்வாஸ-ஹிக்கா நிதானம், (5) இராஜயக்ஷ்மாதி நிதானம், (6) மதாத்யய நிதானம், (7) அர்சோ நிதானம், (8) அதிஸார கிரஹணீரோக நிதானம், (9) மூத்திராகாத நிதானம், (10) பிரமேஹ நிதானம், (11) வித்ரதி-வ்ருத்தி-குல்ம நிதானம், (12) உதர நிதானம், (13) பாண்டு-சோப-விஸர்ப்ப நிதானம், (14) குஷ்ட-ச்வித்ர-க்ருமி நிதானம், (15) வாதவியாதி நிதானம், (16) வாதசோணித நிதானம் என்று இப்பதினாறு அத்தியாயங்களும் சேர்ந்து நிதானஸ்த்தானம் எனப்படும்.—40, 41.

சிகித்ஸாஸ்த்தானம்-அத்தியாயங்கள் :—இதன் பிறகு சிகித்ஸாஸ்த்தானம் கூறப்படுகிறது:—(1) ஜ்வர சிகித்ஸை, (2) இரக்தபித்த சிகித்ஸை, (3) காஸ சிகித்ஸை, (4) ச்வாஸ-ஹிக்கா சிகித்ஸை, (5) இராஜயக்ஷ்ம சிகித்ஸை, (6) சர்த்தி-ஹ்ருத்ரோக-த்ருஷ்ணா சிகித்ஸை, (7) மதாத்யய சிகித்ஸை, (8) அர்சஸ் சிகித்ஸை, (9) அதிஸார சிகித்ஸை, (10) கிரஹணீ சிகித்ஸை, (11) மூத்திராகாத சிகித்ஸை, (12) பிரமேஹ சிகித்ஸை, (13) வித்ரதி - வ்ருத்தி சிகித்ஸை, (14) குல்ம சிகித்ஸை, (15) உதர சிகித்ஸை, (16) பாண்டுரோக சிகித்ஸை, (17) ச்வயது சிகித்ஸை, (18) விஸர்ப்ப சிகித்ஸை, (19) குஷ்ட சிகித்ஸை, (20) ச்வித்ர-க்ருமி சிகித்ஸை, (21) வாதவியாதி சிகித்ஸை, (22) வாதசோணித சிகித்ஸை என்னும் இவ்விருபத்திரண்டு அத்தியாயங்களும் சேர்ந்து சிகித்ஸா ஸ்த்தானம் எனப்படும்.—42, 43.

கல்பஸ்த்தானம்-அத்தியாயங்கள்:—(1) வமநகல்பம், (2) விரேசநகல்பம், (3) வமந-விரேசந வியாபத்ஸித்தி, (4) வஸ்திகல்பம், (5) வஸ்தி வியாபத் ஸித்தி, (6) பேஷஜகல்பம் என்னும் இவ்வாறு அத்தியாயங்களும் சேர்ந்து கல்பஸ்த்தானம் எனப்படும்.—44, 44½.

உத்தரஸ்த்தானம்-அத்தியாயங்கள்:—இதன் பிறகு உத்தரஸ்த்தானம் கூறப்படுகிறது; இதற்கே உத்தரதந்திரம் என்னும் பெயர்:— (1) பாலோபசரணீயம், (2) பாலாமயப் பிரதிஷேதம், (3) பாலக்கிரஹப்பிரதிஷேதம், (4) பூதவிஞ்ஞானீயம், (5) பூதப்பிரதிஷேதம், (6) உன்மாதப் பிரதிஷேதம், (7) அபஸ்மாரப் பிரதிஷேதம், (8) வர்த்மரோக விஞ்ஞானீயம், (9) வர்த்மரோகப் பிரதிஷேதம், (10) ஸந்தி ஸிதா ஸிதரோக விஞ்ஞானீயம், (11) ஸந்தி-ஸிதாஸிதப பிரதிஷேதம், (12) திருஷ்டிரோக விஞ்ஞானீயம், (13) திமிரப்பிரதி

ஷேதம், (14) லிங்கநாசப் பிரதிஷேதம், (15) ஸர்வாக்ஷிரோக விஞ்ஞானீயம், (16) ஸர்வாக்ஷி ரோகப் பிரதிஷேதம், (17) கர்ணரோக விஞ்ஞானீயம், (18) கர்ணரோகப் பிரதிஷேதம், (19) நாஸாரோக விஞ்ஞானீயம், (20) நாஸாரோகப் பிரதிஷேதம், (21) முகரோக விஞ்ஞானீயம், (22) முகரோகப் பிரதிஷேதம், (23) சிரோரோக விஞ்ஞானீயம், (24) சிரோரோகப் பிரதிஷேதம், (25) விரண விஞ்ஞானீயப் பிரதிஷேதம், (26) ஸத்யோவ்ரணப் பிரதிஷேதம், (27) பங்கப் பிரதிஷேதம், (28) பகந்தரப் பிரதிஷேதம், (29) கிரந்தியர்புத-ச்லீபதாதி விஞ்ஞானீயம், (30) கிரந்தியர்புதாதிப் பிரதிஷேதம், (31) க்ஷுத்ரரோக விஞ்ஞானீயம், (32) க்ஷுத்ரரோகப் பிரதிஷேதம், (33) குஹ்யரோக விஞ்ஞானீயம், (34) குஹ்யரோகப்பிரதிஷேதம், (35) விஷப் பிரதிஷேதம், (36) ஸர்ப்பவிஷப் பிரதிஷேதம், (37) கீட-லூதாதிவிஷப் பிரதிஷேதம், (38) மூஷிகாளர்க்க விஷப் பிரதிஷேதம், (39) இரஸாயநாத்தியாயம், (40) வாஜீகரணாத்தியாயம்; ஆக இந்த நாற்பது அத்தியாயங்களும் உத்தர ஸ்த்தானத்தில் அடங்கியவையாம்; இந்த ஸ்த்தானத்திற் கூறப்பட்டுள்ள முறைகள் புத்திரப்பேறு பெறுதவற்கு அவர்களுடைய சுக்லம் முதலியவற்றை விருத்தி செய்யக் கூடியவை. 45—47½.

இக்கிரந்தத்தில் நூற்றிருபது அத்தியாயங்கள் :—இங்ஙனம் இக்கிரந்தத்தில் ஆறு ஸ்த்தானங்களைக் கொண்டு நூற்றிருபது அத்தியாயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.—48.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

தினசர்யை.

இதன் பிறகு தினசர்யாத்தியாயத்தை [1] விவரிப்போம் :—

அதிகாலையில் எழுந்திருத்தல்; தந்த தாவந முறை :—ஆரோக்கிய நிலைமையை விரும்புபவன் தனதாயுளை இரக்ஷிப்பதன்பொருட்டு பிராஹ்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்திருக்க வேண்டும்.[2] பிறகு ஜீர்ணாஜீர்ணம் முதலியவற்றைக் கவனித்து, சௌசவிதி முதலியதை நிறைவேற்றிக் கொண்டு, துவர்ப்பாகவோ, கார்ப்பாகவோ, கசப்பாகவோ உள்ள எருக்கு, ஆல், கருங்காலி, புங்கை, மருதை முதலியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றின் குச்சியை யெடுத்து முனையில் மிருதுவாகச் செய்து, அதனால் பல்லீறுகளுக்குச் சிதைவுண்டுபண்ணாமல் விடியற்காலத்திற் பற்களைத் துலக்க வேண்டும். 1—2½.

1. தினந்தோறும் காலையில் எழுந்திருந்து, இரவிற் படுக்கும் வரையிலும் செய்யவேண்டிய நடவடிக்கைகளின் கிரமத்தை ஆரோக்கியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக விவரிக்கும் பிரகரணம்.
2. பிராஹ்ம முகூர்த்தம்—இரவின் நான்காவது யாமம்; அதாவது இரவில் 26 முதல் 28-வது நாழிகை வரையிலுமுள்ள காலம்.

தந்த தாவநத்திற்குத் தகாதவர்கள்:—அஜீர்ணம், வாந்தி, ச்வாஸ ரோகம், காஸ ரோகம், ஜ்வரம், அர்திதம் என்னும் வாதநோய்[1], நாவரட்சி, வாய்ப்புண், இருதயத்தைப் பற்றிய வியாதி, நேத்திர ரோகம், சிரோரோகம், கர்ணரோகம் ஆகிய இவற்றால் வருந்து பவர் தந்த தாவநம்[2] செய்வது பிசகு.—3½.

ஸௌவீராஞ்ஜந முபயோகித்தல்:—தந்த தாவநம் செய்த பிறகு, கண்களுக்கு ஹிதமான ஸௌவீராஞ்ஜநம்[3] என்பதை தினந் தோறும் நேத்திரங்களுக்கு உபயோகிப்பது நலம்.—4.

கபத்தைக் கழிக்க இரஸாஞ்ஜநப் பிரயோகம்:—நேத்திரம் இயற்கையிலேயே தேஜோ மயமாயிருப்பதாலும், ஆகவே விசேஷ மாக கபத்தினால் அது எளிதில் தாக்கப்படக் கூடுமாகையாலும், ஏழு நாட்களுக்கு ஒருமுறை அதிற் சேர்ந்துள்ள கபத்தைக் கழிப் பதற்காக இரஸாஞ்ஜநம்[4] என்னும் ஔஷதத்தைப் பிரயோகிப்ப தால் நன்மை யுண்டாகும்.—5.

நஸ்யாதிகள் உபயோகித்தல்:—அப்பால் நஸ்யம்[5], கண்டூ ஷம்[6], தூமபாநம், தாம்பூலதாரணம் இவற்றை உபயோகிப்பது உசித மாகும்.—5½.

தாம்பூல முபயோகிக்கத் தகாதவர்கள்:—உரக்ஷதம்[7], இரக்த பித்தம்[8], ரூக்ஷநேத்திரம்[9], உத்குபித நேத்திரம்[10] இவ்வித வியாதிகளால் வருந்துபவருக்கும், விஷம், மூர்ச்சை, வெறி இவற் றால் துன்பப் படுபவருக்கும், க்ஷயரோகிகளுக்கும் தாம்பூலம் ஹித மானதல்ல.—6½.

---

1. அர்திதம்—முகவாய்க் கட்டையை ஒருபுறமாக இழுத்து வாயை வக்கிரமாகச் செய்யக்கூடிய வியாதி.

2. தந்த தாவநம்—பல் துலக்குதல்.

3. ஸௌவீராஞ்ஜநம்—சிறிது வெண்மையான ஒருவித அஞ்ஜநக் கல்; இது ஸுர்மா என்று வழங்கப் படுகிறது.

4. இரஸாஞ்ஜநம்—மரமஞ்சளின் கஷாயத்தினால் செய்யப்படும் அஞ்ஜநம் போன்ற ஒருவிதக் குழம்பு.

5. நஸ்யம்—நாசியில் உபயோகிக்கப்படும் ஔஷதம் முதலியது.

6. கண்டூஷம்—வாய்க்கொப்புளிக்க உபயோகிக்கப்படும் திரவ வஸ்து; அல்லது வாய்க் கொப்புளித்தல்.

7. உரக்ஷதம்—இரத்தக் கசிவுடன் கூடிய இருமல்.

8. இரக்த பித்தம்—பித்தம் என்கிற தோஷம் அதிகரிப்பதால் இரத்தமும் கோளாறடைந்து ஸம்பவிக்கும் வியாதி.

9. ரூக்ஷநேத்திரம்—கண்களில் ஈரப்பசையற்றுண்டாகும் நேத் திரரோகம்.

10. உத்குபித நேத்திரம்—கண்கள் வீங்கிப் போதல்.

அப்யங்கத்தி லுண்டாகும் குணங்கள்:—தினந்தோறும் அப்யங்கம் செய்வது நலம்[1]; அது சரீரசிரமத்தைப் போக்கும்; முதிர்ச்சி சீக்கிரமுண்டாகாமல் தடுக்கும்; நேத்திரங்களுக்குத் தெளிவை யுண்டாக்கும்; தேஹ புஷ்டியைக் கொடுக்கும்; ஆயுளை விருத்தி செய்யும்; நன்கு நித்திரை யுண்டு பண்ணும்; சர்மத்தை மிருதுவாக்கும்; சரீரத்தைத் திடப்படுத்தும்.—7½.

அப்யங்கத்தை அதிகமா யுபயோகிக்கக் கூடிய அவயவங்கள்:—சிரஸ், காதுகள், பாதங்கள் இவ்வவயவங்களில் தைலாப்யங்கத்தை விசேஷமாய் உபயோகிக்க வேண்டும்.—8.

அப்யங்கத்திற்குத் தகாதவர்கள்:—விசேஷமாக கபம் பிரகோப மடைந்தவனும், சோதந சிகித்ஸை[2] செய்துகொண்டவனும் அப் யங்கத்தை விலக்க வேண்டும்.—8½.

வியாயாமத்தின் பிரயோஜநம்:—பிறகு வியாயாமம்[3] செய்ய வேண்டும். வியாயாமம் செய்வதால் சரீர லாகவமும், வேலைகளில் விசேஷத் திறமையும், பசி தீபநமும், மிதமிஞ்சிய கொழுப்புக்குத் தணிவும் உண்டாகும்; அவயவங்கள் யாவும் திரண்டுருண்டு நன்று கப் பருத்து பலங்கொள்ளும்.—9½.

வியாயாமம் செய்யத்தகாதவர்:—வாதரோகங்களாலாவது, பித்தரோகங்களாலாவது பீடிக்கப்படுபவரும், அஜீர்ணரோகி களும், பாலர்களும், கிழவர்களும் வியாயாமம் செய்யக்கூடாது.—10.

வியாயாமம் செய்யவேண்டிய அளவு:—பலசாலிகளாயிருப்பவர், ஸ்நிக்தமான உணவுகளையும் புஜித்து வந்தால், அவர்கள் தமது சக் தியில் அரைவாசிக்கு வியாயாமம் செய்வது உசிதமாம்.—10½.

வியாயாமத்திற்கேற்ற காலங்கள்:—சீதகாலங்களும்[4], வஸந்த ருதுவும் வியாயாமம் செய்வதற்கு ஏற்றகாலங்களா யிருக்கின்றன; அவற்றைத் தவிர வேறு காலங்களில் வெகு சொற்பமாகவே அதைச் செய்யவேண்டும்.—11.

வியாயாமத்தின் பிறகு உடம்பைப் பிடித்தல்:—வியாயாமம் செய்தபிறகு, தேஹம் அனைத்தையும் ஸுகமாக நன்றாகப் பிடித்து விடவேண்டும்.—11½.

---

1. அப்யங்கம்—எண்ணெய் முதலியவைகளைத் தலை முதலான அவயவங் களில் தேய்த்தல்.

2. சோதந சிகித்ஸை — குடல் முதலியவற்றைச் சுத்திசெய்யும் சிகித்ஸை; அதாவது வமநம், விரேசநம், வஸ்தி முதலியன.

3. வியாயாமம்—தேஹ வுழைப்பு; கஸரத்து என்று வழங்கப் படு

4. வருஷருது, ஹேமந்தருது, சிசிரருது இம்மூன்றும் சீதகாலங்

அதிவியாயாமத்தினு லுண்டாகும் தீமைகள்:—வியாயாமம் அதிக அளவாகச் செய்யப்படுமாகுல், விசேஷமான நாவரட்சி, க்ஷயம், பிரதமகம்[1], இரக்தபித்தம், சிரமம், தேஹவாட்டம், காஸம், ஜ்வரம், வாந்தி இவைகளோ அல்லது இவற்றில் சில மட்டுமோ ஸம்பவிக்கும்.—12½.

வியாயாமம் முதலியதை பலாத்காரமாகச் செய்வதாலுண்டாகும் தீங்கு:—வியாயாமம், கண்விழித்தல், வழிநடத்தல், ஸ்திரீ ஸம்பர்க்கம், ஹாஸ்யம், உபந்யஸித்தல் என்னும் இவற்றைச் செய்வோன் தனது வன்மையை யோசிக்காமல் பலாத்காரமாய் மிஞ்சிச் செய்ய முயன்றால், மிகப்பெரிய உடலுள்ள யானையை வலிய இழுக்க முயலும் சிங்கத்தைப்போல்[2] விரைவில் வீழ்ச்சியடைவான்.—13½.

உத்வர்த்தநத்தின் குணங்கள்:—பிறகு நலங்குப்பொடி[3] முதலியதை உடம்பிற் பூசுவதால் பிரகோபமடைந்துள்ள கபம் தணிந்து, கொழுப்பும் கரைந்து, தேஹமும் வன்மையுற்று சர்மமும் நிர்மலமாய் ஒருவித காந்தி யடையும்.—14½.

ஸ்நாநத்தின் குணங்கள்:—அப்பால் ஸ்நாநம் செய்வதால் பசி தீபநமுண்டாகும்; சுக்லதாது விருத்தியாம்; ஆண்மை அதிகரிக்கும்; ஆயுளும் வளரும்; உத்ஸாஹமும் உடல் வன்மையும் ஏற்படும்; சொறி, சிரங்கு, அழுக்கு, சிரமம், ஸ்வேதம், திமிர், நாவரட்சி, தேஹ அழற்சி, பாபம் இவை நீங்கும்.—15½.

உஷ்ணஜல ஸ்நாநத்தின் குணங்கள்:—வெந்நீரால் கழுத்துக்குக் கீழுள்ள அவயவங்களைக் குளிப்பாட்டுவது பலமுண்டாக்கக் கூடியது; அதைக் கொண்டே சிரஸ்நாநம் செய்தால் தலைமயிர்களுடையவும் நேத்திரத்தினுடையவும் பலம் குறைந்துவிடும்.—16½.

ஸ்நானம் செய்யத்தகாதவர்:—அர்திதம்,[4] நேத்திர ரோகம், முகரோகம், கர்ணரோகம், அதிஸாரம், வயிற்றுப்பொருமல், பீநஸம், அஜீர்ணம் இவற்றால் வருந்துபவரும், அப்பொழுதே போஜநம் செய்தவரும் ஸ்நானம் செய்வது பிசகு.—17½.

போஜநமும் மல மூத்திராதி விஸர்க்கமும்:—முன்னால் புசித்த உணவு நன்றாக ஜீர்ணமான பின்பு, தனது தேஹத்திற்கு ஹிதமானவற்றை மிதமாய் உட்கொள்ளவேண்டும். மல மூத்திராதிகளை

1. ச்வாஸ ரோகத்தில் ஜ்வரம், மூர்ச்சை முதலியன தொடர்ந்திருக்குமானால் அந்நிலைமை "பிரதமகம்" எனப்படும்.

2. சிங்கம் யானையைக் கொல்லுவதில் பெயர்போன சக்தி யுடையதென்றாலும், அதன்மேற் பாய்ந்து உடனே அடிக்காமல், அதை பலாத்காரமாய் இழுக்கமுயன்றால், அச்சிங்கம் யானையின் பலத்திற்கு முன் அலுத்துப்போய் வீழ்ந்துவிடும் என்பது கருத்து.

3. உத்வர்த்தநம்—நலங்குப்பூச்சு முதலியது.

4. அர்திதம் 11-வது பக்கம் பார்க்க.

வலிய வெளிப்படுத்த முயலக் கூடாது; மலபாதை முதலியவற்றை நிவர்த்திசெய்து கொள்ளவேண்டி நேரிட்டால், அவற்றை அடக்கிக்கொண்டு வேறு காரியங்களைச் செய்யவுங் கூடாது. எளிதில் நிவர்த்திசெய்யக்கூடிய நிலைமையிலுள்ள வியாதிக்கு சிகித்ஸை செய்யாமலும் இருக்கக் கூடாது.—18½.

தர்மத்திற் கருத்து:—நாம் செய்யும் காரியங்கள் அனைத்தும் ஸகலப்பிராணிகளுடையவும் ஸுகத்தையே பிரயோஜநமாயுடையவையாதலால், தர்மத்தாலன்றி வேறுவகையில் அச்சுகமுண்டாகாதாகையால், எப்பொழுதும் தர்மத்தையே செய்து வருக.—19½.

நண்பருடன் கூடியிருத்தல்:—துஷ்ட ஜனங்களிடம் அணுகாமல் தூரத்தில் இருந்து வருவதுடன், நற்குணமமையப்பெற்ற நண்பருடன் அன்புடன் கூடிப் பழகவும் வேண்டும்.—20.

பரிஹரிக்கவேண்டிய பத்துவித தோஷங்கள்:—வதைசெய்தல், களவாடுதல், தர்ம விரோதமான புணர்ச்சி ஆகிய காயிகமான பாபங்களையும், கோள் சொல்லுதல், கடுமையாகப் பேசுதல், பொய் சொல்லுதல், முன்பின் தவறுதலாக மொழிதல் என்கிற வாசிகமான குற்றங்களையும், திரோஹசிந்தை, பொறாமை, சாஸ்திர விரோதமான எண்ணம் என்கிற மானஸிகமான பாவங்களையும் பரிஹரிக்கவேண்டும்[1].—21, 21½.

துன்பப்படுபவரை ஆதரித்தல்:—ஜீவநோபாய மில்லாமையாலும், வியாதியினாலும், மனத்துயரத்தினாலும் வருந்துபவரை யாவரும் அவரவரது சக்திக்கியன்றவளவு ஆதரிக்கவேண்டும். கிருமி, எறும்பு முதலிய பிராணிகளையுங்கூட தன்னைப்போலவே எப்பொழுதும் பார்க்கவேண்டும்.—22½.

பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள்:—தேவதைகள், பசுக்கள், பிராம்மணர், வயதினாலோ அறிவினாலோ ஆசாரத்தினாலோ பெரியோர்களாயிருப்பவர், வைத்தியர், அரசர், அதிதிகள் இவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். யாசகர்களைப் பயன் பெறச் செய்யாமல் வீணில் திருப்பியனுப்புவதும், அதிக்ஷேபமாகக் கூறி அவமதிப்பதும் அநுசிதமான காரியம்.—23½.

உபகரித்தல் முதலியன:—பொல்லாங்கையே செய்துவரும் பகைவருக்கும் உதவிபுரிவதிலேயே கருத்தாயிருந்து வரவேண்டும். செல்வமுண்டானாலும் ஸங்கடம் மேற்பட்டாலும் இரண்டிலும் மனதை ஒரே சீராக வைத்திருக்கவேண்டும்; எவ்விதத்திலேனும் நல்ல நிலைமையிலிருப்பவரிடம் அவ்விதம் ஆனதற்குண்டான காரணத்தைக் கண்டு பொறாமையுறுதலையே யன்றி, அவரடைந்துள்ள பலனைக் கண்டு பொறாமையுறக்கூடாது.—24½.

1. துர்நடத்தை, துரெண்ணம் முதலியவைகளும் தேஹ மனோவிகாரங்களை யுண்டுபண்ணும் என்பது கருத்து.

பேசும் வகை முதலியன:—ஸமயம் வாய்த்தபோது ஹிதமாகவும், மிதமாகவும், முன் பின் விரோதமில்லாமலும், மனோ[illegible]மாகவும் பேசவேண்டும். எவரையும் காணும்போது பூர்வ பா[illegible]யாகவும்; ஸுமுகமாகவும், நன்னடக்கையுடையவனாகவும், கருணையினால் மனமிளகுந் தன்மையனாகவும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஸுகங்களைத் தான் ஒருவனே அனுபவிப்பவனாகவும், எவ்விடத்திலும் நம்பிக்கை கொண்டு கவலையற்றவனாகவும், எவரிடமும் அவநம்பிக்கை அதிகரித்தவனாகவும் இருந்துவிடக்கூடாது. தனக்கு எவரையும் சத்ருவாகவாவது, தான் எவருக்காவது பகையாளியென்றாவது சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாது; தனக்காவது பிறருக்காவது நேர்ந்த அவமானத்தையும், தன்னிடம் பிரபுவுக்குப் பிரீதியின்மையையும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. பிறரைத் திருப்திப்படுத்துவதில் திறமைசாலியாயிருப்பவர் ஜனங்களுடைய உட்கருத்துகளை உற்றுநோக்கி, எவன் எவ்வித காரியத்தினால் ஸந்தோஷப் படுவனோ அவனை அவ்வித காரியத்தைச் செய்தே அனுஸரிக்க வேண்டும் 25.—28.

இந்திரியங்களை ஆளுதல் முதலியது:—தமது புலன்களை அதிகமாகக் கட்டியடக்கி இயற்கைக்கு மாறாக நிர்ப்பந்திப்பதும் கூடாது; இவற்றை இஷ்டப்படியும் விட்டுவிடக்கூடாது. அறம் பொருள் இன்பங்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லாமல் எவ்வித முயற்சியையும் செய்யக் கூடாது; அப்பொழுது அம்மூன்றிலேயே ஒன்றுக்கு மற்றொன்றால் விரோதமுண்டாகாத காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். எல்லாக் காரியங்களிலும் மிதமிஞ்சிய பற்றுதலை வைக்காமல் நடுநிலைமையையே நாடி நடக்கவேண்டும்.—29, 29½.

மற்றும் அவசியமான நல்ல சீலங்கள்:—உரோமங்கள், நகங்கள், மீசை இவற்றை அதிகமாய் வளரவிடக் கூடாது. பாதங்கள், மலவிஸர்க்கம் செய்யும் அவயவங்கள், அல்லது அடிக்கடி அழுக்கு அதிகமாகச் சேரக் கூடிய பாகங்கள் ஆகியவை சுத்தமாயிருத்தலும் அவசியம். தினந்தோறும் ஸ்நானஞ் செய்து, நறுமணம் பொருந்தியவனாய், ஆடம்பரமற்ற ஒழுங்கான வேஷத்துடன் கூடியவனாயிருப்பதும், இரத்தினங்களையும் பலன் தரக்கூடிய வைகண்ட மந்திரங்களையும், மஹாப் பிரபாவமுள்ள மூலிகைகளையும் தன்னிடம் எப்பொழுதும் வைத்திருக்க வேண்டும். குடை, பாதரக்ஷை இவற்றைத் தரித்துக் கொண்டு, தான் செல்லும் வழியில் ஒரு நுகத்தடியளவுக்குள்ளேயே பூமியிற் கண்வைத்து ஜாக்கத்துடன் நடந்தேக வேண்டும். காரியம் அத்யவச்யமானதாயிருந்தால் அப்பொழுதான் இரவில் விடைவிட்டு வெளியில் ஸஞ்சரிக்கலாம்; அப்படியானாலும் கையில் தடியோடும், தலையில் பாகை போட்டும், துணையாட்களோடும் வெளியிற் போகவேண்டும். கிராம தேவதை முதலியவைகளுக்கு அதிஷ்டானமான விருக்ஷங்

கள், பூஜிக்கத் தகுந்த பெரியோர்கள், த்வஜங்கள், அசுத்தமான மனிதர் அல்லது இதர ஜந்துக்கள் இவற்றின் நிழல்கள், சாம்பர், உமி, மற்றும் அசுசியான வஸ்துக்கள், பருக்கைக் கற்களடர்ந்த பிரதேசம், பலவீதமான ஓடுகள் நிரம்பிய இடம், பூஜை செய்யுமிடம், ஸ்நாந பூமி முதலியவற்றையும் தாண்டக்கூடாது. நதியைக் கைகளால் நீந்தியே கடந்துவிட முயலக் கூடாது. அக்னிராசியை எதிர்நோக்கிச் செல்வதும் தகாது. துஷ்ட வாஹநங்களின்மீதும், உன்னதமான மரங்களின்மீதும், ஸந்தேஹமுறக் கூடிய மரக்கலத்தின்மேலும் ஏறுவது பிசகு. கை முதலியவற்றால் முகத்தை மறைத்துக் கொள்ளாமல் தும்மவாவது, சிரிக்கவாவது, கொட்டாவி விடவாவது கூடாது. நாசியை அடிக்கடியும் விரல்களால் குடைவதும், அநாவசியமாய் பூமியை விரல்களால் கீறுவதும், அந்தந்த அவயவங்களால் அவ்வவற்றிற்கு இயல்பாகாத வேலைகளைச் செய்வதும், வெகு ஒடுக்கமான ஆஸநம் முதலியவற்றில் கஷ்டப்பட்டு உட்காருவது அல்லது படுத்திருப்பதும் உசிதமல்ல. தேஹம், வாக்கு, மனது இவற்றால் செய்யப்படும் காரியங்களைச் சிரமமுண்டாவதற்கு முன்னமே நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். முழங்காலை மடக்கி, உயரத்திற் காலையமர்த்திக்கொண்டு வெகு நேரமளவும் நிற்கக்கூடாது. இராவில் மரத்தடியில் இருப்பதும் தகாது. அங்ஙனமே முச்சந்திகள், கிராமதேவதைகளுக்கு அதிஷ்டானமான விருக்ஷத்தின் ஸமீபம், நாற்சந்தி வீதி, தேவாலயம் இவற்றிலும் இரவு நேரங்களில் செல்லக்கூடாது; மத்ய பூமி, வனம், பாழ்வீடு, மயானம் இவ்விடங்களுக்குப் பகற்பொழுதிலும் செல்லக்கூடாது. எந்த நிலைமையிலும் ஸூரியனை நேராக உற்று நோக்கக்கூடாது. தலையில் வெகு நேரம் சுமையைச் சுமந்து கொண்டிருத்தல் தகாது. மிக ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களையும், தேஜோமயமான பதார்த்தங்களையும், அசுசியான பொருட்களையும், மனதுக்கு அருவருப்பானவற்றையும் அடிக்கடியும் பார்ப்பது உசிதமல்ல. மதுவை ஸந்தாநம் செய்வதும், விற்பதும், தாநம் பண்ணுவதும், அதைப் பெறுவதும் தகாத காரியமென்றறிக. 30—39.

பரிஹரிக்க வேண்டிய இன்னும் சில அநுசித காரியங்கள்:—எதிர்க்காற்று, எதிர்வெயில், எதிரிடையாகக் கிளம்பும் புழுதி, எதிரிடையான பனி,[2] பெருங்காற்று, இவற்றிற்கு எதிராகப் போகக்

1. ஸந்தாநம்—வெறியுண்டாக்குவதான மது முதலிய பானவகைகளைப் பக்குவம் செய்யு முறை.

2. எதிர் காற்று, எதிர் வெயில், எதிரிடையான புழுதி, எதிரிடையான பனி என்னும் இவற்றிற்குப் பதிலாய் கீழ்க்காற்று, கீழ்த்திசை வெயில் கீழ்த்திசைப் புழுதி, கீழ்த்திசைப் பனி யென்ற முறையே வேறு விதமாகவும் சிலர் கூறுவர்.

கூடாது. உடம்பை வக்கிரமாக வைத்துக்கொண்டு தும்முதல், ஏப்பம் விடுதல், இருமுதல், நித்திரைசெய்தல், புஜித்தல், புணர்தல் இவையும் தகாதனவாம். ஆற்றங்கரை முதலியவற்றின் நிழல், அரசருடைய ஸமீபம், பகைவர், யானை, நீண்ட கோரப்பற்களுள்ள புலி முதலிய விலங்குகள், கொம்புள்ள துஷ்ட மிருகங்கள், அற்பர், துஷ்டர், அதிநிபுணர் இவர்களைப் பரிஹரிக்க வேண்டும். அவர்களை மதித்துப் பிழைத்தலும் தகாது. உத்தம புருஷருடன் விரோதம், ஸந்தியா காலங்களிற்போஜனம் செய்வது, அப்பொழுது ஸ்த்ரீகளுடன் இருத்தல், அந்த நேரத்தில் அத்யயனம் செய்தல், சத்ருக்களிடும் அன்னம், யாகத்தில் இடும் அன்னம், பெருங்கூட்டத்திலிடும் அன்னம், பணத்திற்கு விற்கப்படும் அன்னம் இவற்றையும் விலக்கவேண்டும். அவயவங்களையும் நகம் முதலியவைகளையும் வாத்தியமாக உபயோகிக்கக்கூடாது. கைகளையும் தலைமயிரையும் ஆடம்பரத்துடன் ஆட்டி யுதறத் தகாது. ஜலம் இருபுறத்திலுமிருக்க அவற்றிற்கு இடையிலும், அக்னிக்கு மத்தியிலும், பூஜிக்கத்தகுந்த பெரியோர்களுக்கு நடுவிலும் வாஹனமேறிச் செல்லத்தகாது. சவத்தின் மேலிருந்து எழும்பும் தூமம் முதலியதைப் பரிஹரிக்கவேண்டும். மதுபானத்தில் அதிக பற்றுதல் கூடாது. ஸ்த்ரீகளிடத்தில் அதிக நம்பிக்கைவைத்தலும், அவர்களுக்கு அதிகசுதந்திரம் அளித்தலும் தக்கதல்ல. 40—43½.

உலகத்தோடொத்து வாழவேண்டும்:— கூர்மையான மதியைப் பெற்ற மனிதனுக்கு எல்லாக்காரியங்களிலும் உலகமே உற்றதோர் குருவாயிருப்பதால், உலக வியவஹாரங்களில் ஈடுபட்டு விஷயங்களைப் பரிசோதனை செய்ய விருப்பமுள்ளவன் அவ்வுலகத்தையே எதற்கும் அநுஸரித்து நடப்பானாக.—44½.

ஸத்புருஷ விரதம்:—எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் கருணை பாராட்டல், பாத்திரமறிந்து தானம் செய்தல், சரீரத்திலும் வாக்கிலும் மனதிலும் அடக்கமாயிருத்தல், பிறருடைய பிரயோஜனங்களைத் தன்னுடையவற்றைப் போல் பாவித்தல் என்பவை ஸத்புருஷ விரதங்களாம்.—45½.

செய்யும் காரியங்களில் கருத்தா யிருத்தல்:— இராப் பகல்கள் எவ்வித காரியங்களைச் செய்துகொண்டு எவ்வாறு கழிக்கப்படுகின்றன வென்பதில் எப்பொழுதும் கண்ணுங்கருத்துமா யிருந்து, கடு நிலைமை தவறாது நடந்துவரும் மனிதன் துன்பத்திற்கு உட்படமாட்டான்.—46½.

நல்லொழுக்கங்களால் ஆரோக்கியாதி நன்மைகளுண்டாகும்:— இங்ஙனம் நல்லொழுக்கமுறைகள் இங்கு சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன; இவற்றை நன்றாக அநுஷ்டிப்பவன் ஆயுளபிவிருத்தியையும், ஐச்வர்யத்தையும், புகழையும், அப்பால் அழியாத போகங்களையும் அடைந்து இன்பமுறுவான்.—47½.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

ருது சர்யை.

அப்பால் "ருதுசர்யை"[1] என்னும் அத்தியாயத்தை விவரிப்போமாக.

ஆறு ருதுக்கள்:—மாசிமாதம் முதலாக[2] இரண்டிரண்டு மாதங்களைச் சேர்த்து கிரமமாக ஆறு ருதுக்கள் கணக்கிடப்படுகின்றன. அவையாவன: சிசிர ருது, வஸந்த ருது, கிரீஷ்ம ருது, வர்ஷ ருது, சரத் ருது, ஹேமந்த ருது என்பவையாம்.—1.

உத்தராயணம் அல்லது ஆதாநகாலம்:—அவற்றுள் சிசிர ருது முதற்கொண்டு மூன்று ருதுக்கள் சேர்ந்து உத்தராயணம்[3] எனப்படும். இம்மாதங்களில் மனிதருடைய தேஹவன்மை தினந்தோறும் பறிக்கப்படுவதால், இதற்கு ஆதாநகாலம்[4] எனப்பெயர்.—2.

ஆதாநகாலத்தின் தன்மை:—ஆதாநகாலத்தில் சூரியன் வடதிசை நோக்கிச் செல்லுவதால் காலத் தன்மை அதிக உஷ்ணமாகவும் தீக்ஷ்ணமாகவும் வரட்சியுடையதாகவு மிருக்கும்; வெயிலும், வாயுவும் பூமியினுடைய ஸௌம்யமான[5] குணங்களைப் போக்கிவிடுகின்றன; ஆகவே அதற்கேற்றவாறு ரூக்ஷகுணமுள்ள கைப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு என்னும் இம்மூன்று இரஸங்களும் முறையே இம்மூன்று ருதுக்களிலும்[6] பலம் பெறுகின்றன. ஆகையினால் ஆதாநகாலம் ஆக்நேயகுண[7] முள்ளதாகும்.—3, 3½.

---

1. ஒவ்வொரு ருதுவினுடையவும் குணங்கள் வெவ்வேறு விதமாக மாறுபடுவதையும், அவற்றிற்கேற்ப ஆரோக்கியத்திற்கு ஆதாரமான ஆசார கிரமங்களையும் கூறும் அத்தியாயம் ருதுசர்யாத்தியாயம் எனப்படுகிறது.
2. ஸாதாரணமாய் சித்திரை முதற்கொண்டே மாதங்களும் ருதுக்களும் கணக்கிடப்படுவது வழக்கமாயிருந்தும், வைத்தியசாஸ்திரத்தில் "ஆதாநகாலம்", "விஸர்க்காலம்" என்கிற இரண்டுவித காலங்களைப் பிரிக்க வேண்டியது அவசியமா யிருப்பதைக் கருதி "மாசிமுதலாக" என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்று அறிக.
3. தைமாதம் முதற்கொண்டு உத்தராயணம் என்று வழங்கப்பட்டாலும், தைமாதத்திலேயே ஆதாந காலத்தின் குணங்கள் ஏற்படுவதில்லையாகையாலும், அப்பொழுதே சூரியன் வடதிசையில் சென்றுவிடுவதில்லையாகையாலும், "சிசிரருதுமுதல் உத்தராயணம்" என்று கூறப்பட்டது.
4. ஆதாநம்—கவர்தல், பூமியின் பலத்தை உறிஞ்சுதல்.
5. ஸௌம்யம்—குளிர்ச்சி, அல்லது களிப்பு.
6. சிசிர ருது, வஸந்த ருது, கிரீஷ்ம ருது என்பவையாம்.
7. ஆக்நேயம்—அக்னி ஸம்பந்தமானது; உஷ்ணகுணம். சிசிர ருது, வஸந்தருது, கிரீஷ்ம ருது என்பவை ஆதாநகாலம். இவற்றுள் சிசிர ருதுவில் திக்தம் என்னும் கைப்பும், வஸந்தருதுவில் கஷாயமென்னும் துவர்ப்பும், கிரீஷ்மருதுவில் கடுவென்னும் கார்ப்பும் பலம்பெறுவது இயல்பு. இரஸங்கள் என்றால் அவ்வித இரஸமடங்கிய ஔஷதி முதலியவைகள்.

தக்ஷிணாயனம் அல்லது விஸர்க்ககாலம்:—வர்ஷருது முதலான மூன்று ருதுக்களும் சேர்ந்து **தக்ஷிணாயனம்** என்று வழங்கப்படும்; இக்காலம் பிராணிகளுடைய தேஹபலத்தைப் பெருக்குந் தன்மையதாகையால், இதற்கு **விஸர்க்ககாலம்**[1] என்று பெயர்.—4½.

விஸர்க்ககாலத்தின் தன்மை:—இக்காலம் இயற்கையிலேயே ஸௌம்ய குணமுள்ளதுபற்றி, இதில் குளிர்ச்சியே பலம் பெற்று, சூரியதாபம் குறைந்து விடுகின்றது. மிகவும் சீதளமான மேகத்தினாலும், மழையினாலும், மாருதத்தினாலும் பூமியின் தாபம் மிகத் தணிந்து விடுகின்றது. ஆகவே இந்த ருதுக்களில் ஸ்நிக்த்தகுணமுள்ள[2] புளிப்பு, உப்பு, தித்திப்பு என்னும் இரஸங்கள் முறையே பலம் பெறுவதியல்பு.[3]—5, 6.

பலம் உத்தம - மத்திம - ஹீந நிலைமைகளையடையும் ருதுக்கள்:—ஹேமந்த-சிசிர ருதுக்களில் பிராணிகளுடையவும் ஔஷதிமுதலியவைகளுடையவும் பலம் மிகவும் அதிகரித்திருக்கும்; வர்ஷருதுவிலும் கிரீஷ்மருதுவிலும் பலம் சொற்பமாயிருக்கும்; மற்ற இரண்டு ருதுக்களிலும் பலம் மத்திமமாயிருக்கும்[4].—6½.

ஹேமந்தருதுவின் குணம்:—ஹேமந்த ருதுவில் மனிதர்கள் நன்கு பலம் பெற்றிருப்பர். அப்பொழுது மிகுதியான குளிர்ச்சியினால் தேஹத்தின் மயிர்க்கால்களும் மற்றப் பாகங்களும் மறைக்கப் படுவதால், சரீரத்தின் உட்புறச்சூடு அதிகரித்து, ஜாடராக்னியும் அதிகமாய் விருத்தியடைகின்றது. அச்சூட்டினால் எரிக்கப்படுவதற்குப் போதுமான உணவு உபயோகிக்கப் படாமற் போனால், சரீரத்தினுள்ளிருக்கும் வாயுவினால் அச்சூடு தூண்டப்பட்டு தாதுக்களை எரிக்க ஆரம்பிக்கும்.[5]—7½.

---

1. விஸர்க்கம்—விடுவது பிராணிகளுடைய தேஹத்தில் பலத்தைப் பொழிவது எனக் கருத்து. அல்லது மழை முதலியதால் பூமியைச் செழிக்கச் செய்வது. வர்ஷருது, சரத்ருது, ஹேமந்தருது இம்மூன்றும், விஸர்க்க காலம்.

2. ஸ்நிக்த்தகுணம்—5-வது பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.

3. வர்ஷருதுவில் அம்லமென்னும் புளிப்பும், சரத்ருதுவில் இலவணமென்னும் உப்பும், சிசிரருதுவில் மதுரமென்னும் இனிப்பும் பலம் பெறும்; அதாவது அவ்வித இரஸமுள்ள ஔஷதி முதலியவை பலம் பெறுகின்றன.

4. ஹேமந்தருது விஸர்க்ககாலத்தின் அந்திமமாகையாலும், சிசிர ருதுவில் அப்பொழுதே ஆதானகாலம் ஆரம்பிப்பதாலும் பிராணிகளின் பலம் அதிகமாயிருக்கும். மற்ற ருதுக்களிலும் இவ்விதமே காரணங்களையறிக.

5. சரீரத்தைப் போஷிப்பதற்கு வேண்டிய அளவாக ஆஹாரம் உபயோகிக்கப்படாவிட்டால், வாததோஷம் அதிகரிப்பதும், அது தேஹச்சூட்டை அல்லது ஜாடராக்னியைத் தூண்டி மாம்ஸம், மேதஸ் என்னும் கொழுப்பு முதலான தாதுக்களை எரிக்கச் செய்வதும் இயல்பு. ஒருவன் அடிக்கடி உபவாஸமிருந்தால் இளைத்துப்போவதற்கும் காரணம் இதுவே.

ஹேமந்தருது சர்யை:—ஆகையினால் ஹேமந்தருதுவில் மதுரமும், அம்லமும், இலவணரஸமுமுள்ள பதார்த்தங்களையே உபயோகிப்பது நலம்.[1] இந்த ருதுவில் இராத்திரி நேரம் மிக நீண்டிருக்குமாகையால் உதயகாலத்திலேயே பசிபுத்தீபனமாகும்; ஆகவே அவசியமான காரியங்களை[2] முடித்துக்கொண்டு உடனே மேற்கூறப்படுமாறு செய்யவேண்டும்:—வாதஹரமான தைலங்களை தேஹத்தில் தேய்க்கவேண்டும்; சிரஸிலும் தைலத்தை நன்றாகத் தேய்க்க வேண்டியது அவசியம். முறைப்படி வியாயாமம் முதலியவற்றில் நிபுணராயிருப்பவரோடு கைச்சண்டையிடுவதும், சரீரத்தைத் தேய்த்துப் பிடிப்பதும், பாதங்களால் மிதிப்பதும் நலமாம்.[3] பிறகு உவர்ப்பான வஸ்துக்களைத் தேய்த்து எண்ணெய்ப் பசையைப் போக்கிவிட்டு, முறைப்படி ஸ்நானம் செய்து, குங்குமப்பூ, கஸ்தூரி இவற்றை உடம்பிற் பூசிக்கொண்டு, அகிற்கட்டையை அக்னியிலிட்டு அதிலிருந்தெழும் தூமத்தினால் தேஹத்திற்கு தூபனம் செய்துகொள்ள வேண்டும். அப்பால், மிகவும் ஸ்நிக்த்தமான மாம்ஸரஸங்கள், போஷணையுண்டாக்கக்கூடிய மாம்ஸம், கௌடமென்னும் மது,[4] அச்சஸுரை,[5] ஸுரை,[6] கோதுமை மாவினாலும் உளுந்தாலும் கருப்பஞ்சாற்றாலும் பக்குவம் செய்யப்பட்ட சிறந்த சிற்றுண்டிகள், அப்பொழுதே பக்குவம் செய்த அன்னம், வஸை[7], எண்ணெய்ப்பசையுள்ள பணியாரம் இவற்றை யுக்தப்படி உட்கொள்ளலாம். சௌசம் முதலியதற்கு இளஞ்சூடான ஜலத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். துப்பட்டி, மிருதுவான மயிர்களடர்ந்த சர்மம், [illegible]திரம், மெல்லிய கம்பளம் முதலியவற்றைப் பரப்பிய படுக்கையின் மேல், தேஹ அனலைக் காக்கக்கூடிய குணமுள்ள அதிக கனமில்லாத வஸ்திரங்களைப் போர்த்துக்கொண்டு படுக்க வேண்டும். தகுந்த முறைப்படி சிறிதளவு வெய்யிலிலும் இருக்கலாம். வியர்வை யுண்டாகுமாறு ஏதேனும் உபாயம் செய்வது நலம். எப்பொழுதும் பாதரக்ஷையையும் போட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும். திரண்டுரண்டு வளர்ந்த தொடை முதலிய அவயவங்களால்

---

1. மதுராம்லலவண ரஸங்கள் ஸ்நிக்த்தமாகையால், பிரபலமான ஜாடராக்னியைத் தணிக்கவும், வாதத்தைக் குறைக்கவும் அவை ஏற்றவை.

2. மலவிஸர்க்கம், முதலியவைகச் செய்வதே அவசியமான காரியங்களாம்.

3. எண்ணெயை உடம்பில் பூசிக்கொள்வதற்கு முன்னமே, உடம்பை மர்த்தனம் செய்வதும், மிதிப்பதும், கைச்சண்டை செய்வதும் உசிதம்.

4. கௌடம்—வெல்லத்தினால் செய்யப்படும் ஒருவித மது.

5. அச்சஸுரை—ஸுரை யென்னும் ஒருவித மதுவின் தெளிவான அம்சம். இதற்கே 'ப்ரஸன்ன' என்றும், 'ஸுராமண்டம்' என்றும் பெயர்.

6. ஸுரை—அரிசியைப் பக்குவம் செய்து இறக்கப்படும் ஒருவித மது.

7. வஸை—சுத்தமாம்ஸத்திலிருக்கும் [illegible]

நன்கு விளங்குபவரும், மதுபானம் செய்து ஒருவாறு சிறிது மதங்கொண்டவரும், நறுமணம் பொருந்திய தூபங்களாலும் குங்குமம் முதலியவற்றாலும் பரிமளமுள்ள தேஹத்துடன் கூடியவருமான மனதுக்கிசைந்த மனைவிகள் தமது உஷ்ணமான அங்கங்களால் குளிரைப் போக்கிவிடுவர். பூமியின் கீழ் நிர்மிக்கப்பட்ட கிருஹத்தின் உட்புற அறைகளில் அக்னித்தழலால் சூடுண்டாக்கி அவற்றில் ஸஞ்சரித்து வந்தால், கடுங்குளிரால் ஸம்பவிக்கக்கூடிய கெடுதி ஒருபொழுதும் உண்டாகாது. 8—16.

சிசிரருதுவும் அதிற் செய்யக்கூடிய சர்யைகளும்:—சிசிரருதுவிலும் ஹேமந்தருதுவுக்கேற்ற முறைகளையே இன்னும் அதிகமாய் அநுஸரித்து நடக்க வேண்டும்; ஏனெனில் அப்பொழுது குளிரும் அதிகம்; ஆதாநகாலம் ஆரம்பிப்பதால் அதன் ஸம்பந்தமான வரட்சியும் அப்பொழுது மிகுதியாயுண்டாகின்றது.[1] 17.

வஸந்தருதுவின் குணம்:—சிசிரருதுவில் சயாவஸ்த்தை[2] யடைந்த கபமானது, வஸந்தருதுவில் சூரியகிரணங்களின் வெப்பத்தினால் கரைக்கப்பட்டு பிரகோபமடைவது[3] இயல்பு; அப்பொழுது அக்கபமானது ஜாடராக்னியை அழித்து அநேகவித வியாதிகளையுண்டுபண்ணுமாகையால், அக்கபத்தை உடனே தணியச் செய்ய முயல்வது மிகவும் அவசியம்.—18.

வஸந்தருது சர்யை:—நன்கு தீக்ஷ்ணமான வீர்யமுள்ள வமநௌஷதங்களாலும், நஸ்யம் முதலியவற்றாலும், இலகுவும் ரூக்ஷமுமான போஜநங்களாலும், வியாயாமம்-மர்த்தநம்-குத்துதல் என்னும் இவற்றாலும் மேலோங்கிய கபத்தைப் பரிஹரித்து, ஸ்நாநம் செய்து, பச்சைக்கர்ப்பூரம், சந்தனம், அகில், குங்குமப்பூ இவற்றைப் பூசிக்கொள்ளலாம். அப்பால் பழகிய வாற்கோதுமை, கோதுமை, தேன், சூலத்திற் குத்திப்பதமாகச் சுட்டுப் பக்குவஞ்செய்த ஜாங்கல மாம்ஸம் இவற்றைப் புஜித்து, மாம்பழச்சாறு கலந்து எவ்விதத்திலும் பழுதுறாத சீது-[4] மார்த்வீகம்[5]-மாதவம்[6] என்னும் மத்ய வகைகளை மித்திரர்களோடுகூட அருந்தலாம்; அம்மத்யங்கள் மனதுக்

1. வரட்சி முதலியதைப் போக்குவதற்காக ஹேமந்தருதுவுக்கு ஏற்றவையென்று கூறப்பட்ட ஸ்நிக்த்தமான ஆஹாரம் முதலானதை யுபயோகிக்கவேண்டும் எனக் கருத்து.

2. சயம்—இதைப்பற்றிய விவரங்களை மேலே 12-வது அத்தியாயத்தில் 22, 23-ம் பத்தியங்களின் மொழிபெயர்ப்பிற் காண்க.

3. பிரகோபம்—இதன் விவரங்களை 12-வது அத்தியாயத்தில் 23-வது பத்தியத்திற் பார்க்க.

4. கருப்பஞ்சாறு அல்லது இனிய சுவையுள்ள கனிமுதலியதை ஊறவைத்துப் பக்குவம் செய்யப்படும் மது "சீது" எனப்படும். இது "பக்வரஸ சீது", "சீதரஸசீது" என இருவகைப்படும்.

5. மார்த்வீகம்—திராக்ஷையிலுண்டான மது.

6. மாதவம்—தேனால் செய்யப்பட்ட மது.

கிசைந்த மணாட்டிகளின் முகப்பரிசத்தினால் மிகப் பரிமளமுள்ளவையாகவும், அவர்களுடைய கருங்குவளை மலர்களுக்கொப்பான கண்களின் பிரதிபிம்பங்களைப் பெற்றவையாகவும், மனதுக்கு இன்பமூட்டத் தகுந்தவையாகவும், ஹ்ருதயத்திற்கு பலமுண்டாக்கக்கூடியவையாகவும், தனது இன்பமுற்ற இல்லாளால் அளிக்கப்படுபவையாகவும் இருத்தல் மிகவும் நலம். சந்தனம் முதலியவற்றின் ஸத்து, தேன், வெட்டிவேர் முதலியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சேர்த்து பக்குவம் செய்த ஜலத்தைப் பருகலாம். தென்திசையிலுண்டாகும் மந்தமாருதத்தினால் குளிர்ந்திருப்பவையும், நாற்புறமும் தண்ணீரருவிகளால் சூழப்பட்டிருப்பவையும், சூரியனை முற்றிலும் மறைத்து வெயிலின் வெப்பத்தை அடியோடு அகற்றியவையும், மணிமயமான மேடைகளின் ஒளிகளால் பிரகாசிப்பவையும், காதுகளுக்கு இன்பமாய்க் கூவுங் குயில்களுடன் கூடியவையும், ஒருவருக்கொருவர் காதலுடன் கிரீடை செய்வதற்கேற்ற பிரதேசங்களமையப் பெற்றவையும், பற்பல நிறமான புஷ்பங்களால் மிகமனோஹரமான மரங்களடர்ந்தவையும், ஆகவே நறுமணம் வீசுபவையுமான கிரீடாவனங்களில் நண்பருடன் கூடி, விதம்விதமான கதைகளைக்கேட்டு, வேடிக்கையாய் விளையாடிக்கொண்டு, பேரின்பத்தோடு பகற்பொழுதைக் கழித்துவரவேண்டும். குருகுணம், சீதவீர்யம், ஸ்நிக்த்தம், அம்லம், மதுரம் இத்தன்மையுள்ள பதார்த்தங்களையும், பகலில் நித்திரை செய்வதையும் வஸந்தருதுவில் பரிஹரிக்க வேண்டும். 19—25½.

கிரீஷ்மருதுவின் குணம்:—கிரீஷ்மருதுவில் சூரியவெப்பம் அதிதீக்ஷ்ணமாய்விடுவதால் உலகத்திலுள்ள திரவ பாகத்தையே அவ்வெப்பம் உறிஞ்சிவிடுவது போலிருக்கும்; ஆகவே அக்காலத்தில் தினந்தோறும் கபம் க்ஷயித்து வாயுவும் விருத்தியடைந்து வருகின்றது.—26½.

கிரீஷ்மருது சர்யை:—ஆகையினால் இந்த ருதுவில் இலவணம், கடு, அம்லம் இச்சுவையுள்ள பதார்த்தங்களையும், வியாயாமம்[1] செய்வதையும், வெயிலில் ஸஞ்சரிப்பதையும் பரிஹரிக்கவேண்டும். சீக்கிரம் ஜீர்ணமாகக்கூடியதும், ஸ்நிக்த்தமானதும், திரவமாயிருப்பதும், மதுர ரஸமொன்றையே மிகப்பிரதானமாயுடையதுமான ஆஹாரத்தை உட்கொள்ளவேண்டும். மிகக் குளிர்ந்த ஜலத்தினால் தேஹத்தை நனைத்துக்கொண்டு, வாற்கோதுமைப் பொரிமாவையும் சர்க்கரையையும் கலந்து உட்கொள்வது நலம். மதுபாநம் செய்யக்கூடாது; செய்வதாயிருந்தால் சொற்ப அளவாகவும், அதிலும் அதிகஜலம் சேர்த்தும் உட்கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் சோபையையும், அங்கங்களில் தளர்ச்சியையும், அழற்சியையும், மயக்கத்தையும் அது உண்டுபண்ணும். குருக்கத்திப்பூ, சந்திரன் இவற்றைப்போல் வெண்மையான

1. வியாயாமம்—உழைப்பு அல்லது தேஹப் பயிற்சி.

சம்பா அரிசியாலான அன்னத்தை ஜாங்கல மாம்ஸங்களுடன் கலந்து உபயோகிக்கலாம். அதிக குழம்பாயில்லாத மாம்ஸரஸம், இரஸாலா,[1] இராகம்,[2] காண்டவம்,[3] பஞ்சஸாரபாநகம்[4] இவற்றில் ஏதேனும் வேண்டியதைப் புதிய மட்பாத்திரத்தில் வைத்திருந்து, அதில் வாழைப்பூத்துண்டுகளையும் பலாச்சுளைகளையும் சேர்த்து, சிறிது அம்லமாகவும் செய்து, சிறிய மண்சிப்பிகளால் எடுத்துப் பருகலாம். பாதிரிப்பூவையும், கற்பூரத்தையும் சேர்த்து வாஸனையேற்றப்பட்டு மிகக் குளிர்ச்சிபொருந்திய ஜலத்தைப்பருகலாம். இரவில் சந்திரிகையிலும் நக்ஷத்திர வெளிச்சத்திலும் வைத்துக் குளிர்ந்துள்ள எருமைப்பாலில் சர்க்கரையும் கலந்து பருகலாம். அத்துடன் சசாங்ககிரணங்கள்[5] என்னும் பக்ஷ்யங்களையும் புஜிக்கலாம். ஆகாசத்தை அளாவிய ஆச்சாமரங்களாலும், மிகப் பெரிதாக வளர்ந்த பனமரங்களாலும் சூரியன் மறைக்கப்பட்டு நிழலடர்ந்தவையும், முல்லைக்கொடிகளால் தழுவப்பெற்று அழகிய திராக்ஷைக்கொடிகளாலும் அவற்றின் பழக்கொத்துகளாலும் விளங்குபவையுமான உத்தியாநவனங்களில், மாந்தளிர்களுடையவும் மாங்கனிகளுடையவும் கொத்துகளால் சூழப்பெற்ற அழகிய பந்தலில், பரிமளம் பொருந்திய பன்னீர்களால் நனைக்கப்பட்டமெல்லியவஸ்திரப்படல்கள் நாற்புறமும் தொங்க, மிகக் கோமளமான வாழையிலைகளென்ன, செங்கழு நீர்மலர்களென்ன, தாமரைப் பூக்களென்ன, அவற்றின் தண்டுகளென்ன, கருங்குவளைப் புஷ்பங்களென்ன, இவற்றாலான சயனத்திலாவது, மனோஹரமான தளிர்களையும் மலர்களையும் பரப்பிய தாராக்ருஹத்திலாவது[6] சயனித்துக்கொண்டு நடுப்பகலில் சூரியதாபத்தால் வருந்துபவன் இனிது நித்திரையுறலாம்; அந்த தாராக்ருஹங்களில் பெண்ணுருவமுள்ள பிரதிமைகளின் முகங்களிலிருந்தும், கைமுதலிய அவயவங்களிலிருந்தும் வெட்டிவேரால் வாஸனையுண்டாக்கப் பட்ட ஜலம் விழுந்துகொண்டிருக்கும்படி அமைக்கவேண்டும். இராக்காலங்களிலும்

1. இரஸாலா—ஏலக்காய், இலவங்கப்பட்டை, ஜாதிக்காய் முதலியவற்றைச் சேர்த்து பக்குவம் செய்த துவையல் போன்ற வியஞ்ஜனம்.

2. இராகம்—வெல்லம், மாதுளை, தேன் முதலியவற்றாலான ஒருவித பான வகை.

3. காண்டவம்—இனிப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, உப்பு இவ்வித சுவைகளுள்ளதாய் செய்யப்படும் ஒருவித பணியாரம்.

4. பஞ்சஸாரம்—திராக்ஷை, இலுப்பைப்பூ, குமிழன், கர்ஜூரம், ஈச்சம்பழம் இவற்றையும், கற்பூரம் முதலானதையும் சேர்த்துச் செய்யப்படும் ஒருவித பாநகம்.

5. சசாங்ககிரணம்—ஜிலேபி போன்ற ஒருவித பணியாரம்.

6. தாராக்ருஹம்—குழாய்களிலிருந்து தாரைபோலவும் திவலைகளாகவும் ஜலம் சொரியும்படி அமைக்கப்பட்ட ஸ்நானக்ருஹம்.

சந்திரகிரணங்கள் பரவிய பெரியதோர் உப்பரிகையின்மீது இருந்துவரலாம். மனிதன் கவலையற்று மிக்க களிப்புற்ற மனமுடையவனாய், சந்தனம் பூசி மாலையைத் தரித்து மிகமெல்லிய வஸ்திரமுடுத்துக்கொண்டு, புணர்ச்சியின்றி ஸுகமாயிருந்து வரவேண்டும். சிறிது ஈரமான உடைகளும், சிற்றாலவட்டங்களும், விசாலமாகத் தடித்த தாமரையிலைகளும், தண்ணீர்த்திவலைகளோடு குளிர்ந்த காற்றுவீசும் மிருதுவான சாமரை முதலியவைகளும், கற்பூரம் மல்லிகைப்பூ இவற்றாலான மாலைகளும், செஞ்சந்தனக்குழம்பில் நனைத்த நல்முத்துச் சரங்களும், மனோஹரமாகவும் மதுரமாகவும் மழலைச்சொற்களை மொழிந்திடும் குழந்தைகளும், பெண்கிளிகளும், ஆண்கிளிகளும், தாமரைக்கொடிகளைக் கங்கணங்களாகப் பூண்டு நன்கு மலர்ந்து நறுமணங்கமழும் கமலமலர்களை அங்கங்களில் அணிந்து ஸஞ்சரிக்குந் தன்மையுடைய தாமரையோடைகளெனத்தகும் மனதுக்கிசைந்த மனோஹரமாயுள்ள மங்கையரும் பரிச்ரமத்தைப் பரிஹரிக்கக் கூடியஸாதநங்களாம். 27—41.

வர்ஷருதுவின் குணங்கள்:—ஆதாநகாலத்தினால் வாட்டமுற்ற அங்கங்களையுடையவருக்கு முன்னமே ஜாடராக்னி மந்தப்பட்டிருந்தும், மீண்டும் மாரிகாலங்களில் இயற்கையாகவே கோளாறடையும் தோஷங்களால் அவ்வக்னி இன்னும் அதிகமாக மந்தப்படும். அதெங்ஙனமெனில்—ஆகாயத்தில் மேகங்கள் எங்கும்அடர்ந்து தொங்குகையில் அதனால் திடீரென்று வாயுவானது மிகக் குளிர்ந்து நீர்த்திவலைகளுடன் கூடி வீசும்; அப்பொழுது பூமியிலிருந்து ஆவியெழும்; அதனால் தண்ணீர் மலினமாய் அம்லபாகமடையும்[1]; ஆகவே உடற்சூடு அல்லது ஜாடராக்னியும் மந்தமாகும்; இக்காரணங்களால் தோஷங்கள் விகாரமடைகின்றன[2]. 42—43½.

வர்ஷருது சர்யை:—தோஷங்கள் இவ்வாறு ஒன்றோடொன்று விகாரமடைந்து வருங்கால், எல்லாத் தோஷங்களையும் இயற்கைநிலைமைக்குக் கொண்டுவரக்கூடியதும், அக்னியைத்[3] தூண்டிக்கொடுக்க வல்லதுமாயுள்ள எதையும் உபயோகிக்கவேண்டும். மனிதன் சரீரத்திற்கு முறைப்படி சோதக சிகித்ஸை[4] செய்துகொண்டு

1. காலஸ்வபாவத்தினால் அப்பொழுது ஜலம் சரீரத்தினுள் ஒருவாறு புளித்துவிடுவது இயல்பு; ஜலத்தில் அச்சமயம் பலவிதமான மலினவஸ்துக்கள் கலப்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.

2. திடீரென்று குளிர்ச்சியடைந்து ஜலத்திவலைகளைப்பெற்ற வாயுவால் வாததோஷமும், ஆவியினாலும் அம்லபாகமடைந்த ஜலத்தினாலும் கபமும் பித்தமும், மலினமான ஜலத்தினாலும் அக்னி மாந்தியத்தினாலும் முறையே கோளாறடையும் எனக் கருத்து.

3. அக்னி—இதற்கு இச்சாஸ்திரத்தில் பெரும்பாலும் ஜாடராக்னி என்றே பொருள். சிலவிடங்களில் தேஹச்சூடென்றும் பொருள்படும்.

4. வமநவிரேசாதிகள் சோதக சிகித்ஸைகள் எனப்படும்.

ஆஸ்தாபந வஸ்தியைச்[1] செய்துகொள்ள வேண்டும்; பிறகு நன்கு பதமாகப் பழகிய தானியம், பக்குவம் செய்த மாம்ஸரஸங்கள், ஜாங்கல மாம்ஸம், யூஷங்கள்[2], வெகு நாட்பட்ட தேன், அதேவிதமான அரிஷ்டம்,[3] ஸௌவர்ச்சலவணம்[4] நிரம்பவும் சேர்ந்ததும் பஞ்சகோல சூர்ணம்[5] கலந்ததுமான நீர்மோர், ஆகாயத்திலேயே ஏந்தப்பட்ட சுத்தமான மழைநீர், கிணற்று ஜலம், கொதிக்க வைத்த ஜலம் ஆகியவற்றை உபயோகிக்கலாம். அபரிமிதமாக மழை பொழிகையில் அம்லரஸமும் லவணரஸமும் ஸ்நேஹமும் அதிகமாகச் சேர்ந்ததும், சற்றும் ஜரித்துப் போகாததும், தேன் கலந்ததும், இலகு குணமுள்ளதுமான உணவையே உபயோகிக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் பரிமளம் பொருந்திய சரீரமுடையவனாய், நல்ல வாஸனையுள்ள வஸ்துக்களால் தூபமிட்ட வஸ்திரங்களையுடுத்துக்கொண்டு, காலால் ஸஞ்சரிக்காமல், நீராவியென்ன-குளிரென்ன-நீர்த்திவலைகளென்ன இவையொழிந்த உப்பரிகைகளில் வஸித்து வரலாம். நதிஜலம், மெய்ப்பூசை முதலியவை அதிகமாகக் கலந்த நீர்மோர், பகலில் நித்திரை செய்தல், ஆயாஸகரமான வேலை, வெயில் இவற்றைப் பரிஹரிக்க வேண்டும். 44—48.

சரத் ருதுவின் குணங்கள்:—வர்ஷருதுவில் சைத்தியம் சரீரத்திற்கு அப்யாஸமாய் விடவே, அவ்விதம் பழகிய மனிதர்கள் திடீரென்று சரத் ருதுவில் சூரியவெப்பத்தினால் தாபமடைய நேரிடுவதால், அதற்கு முன்ருதுவில் சயாவஸ்தையடைந்த பித்தமானது சரத்ருதுவில் பிரகோபமடைகிறது[6].—49.

சரத் ருது சர்யை:—அவ்வாறு பிரகோபமடைந்த பித்தத்தைப் போக்குவதற்காக திக்தக க்ருதத்தை[7] உட்கொள்வதுடன், விரேசக சிகித்ஸையும்,[8] இரக்த மோக்ஷணமும்[9] செய்ய வேண்டும். நன்றாகப் பசியெடுக்கும் பொழுது கசப்புள்ளதும் மதுரமானதும்

1. ஆஸ்தாபந வஸ்தி—கஷாயாதிகளால் செய்யப்படும் வஸ்தி; இது ஆங்கிலத்தில் Enema என்று வழங்கப்படும்.
2. யூஷங்கள்—கஞ்சி வகைகள்.
3. அரிஷ்டம்—ஔஷதிகளைக் காய்ச்சி செய்யப்படும் ஒருவித மது.
4. ஸௌவர்ச்சலவணம்—அட்டுப்பு.
5. பஞ்சகோலம்—திப்பிலி, மோடி, சவ்வியம், சித்திரமூலம், சுக்கு இவ்வைந்துக்கும் பெயர்.
6. சயாவஸ்தை பிரகோபாவஸ்தை என்னும் விஷயங்கள் 12-வது அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றன.
7. திக்தக க்ருதம்—சிகித்ஸாஸ்தானத்தில் குஷ்டசிகித்ஸையில் கூறப்பட்டிருக்கும் முறை.
8. விரேசநம்—மலத்தை குதத்தினால் கழிப்பதற்கான சிகித்ஸை.
9. இரக்தமோக்ஷணம்—ஸிரைகளென்கிற இரத்தக்குழாய்களிலிருந்து இரத்தத்தைக் குத்தி வெளிப்படுத்தல்.

துவர்ப்பாகவுமுள்ள இலகு குணம் பொருந்திய உணவை உபயோகிக்கவேண்டும்; அவ்வுணவு சம்பா அரிசி, பயறு, சர்க்கரை, நெல்லிக்கனி, பேய்ப்புடல், தேன், ஜாங்கல மாம்ஸம் இவை ஸம்பந்தப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும். 50, 50½.

ஹம்ஸோதகம்:—பகலிலும் இரவிலும் இடைவிடாமல் நாற்புறமும் சூரிய கிரணங்களின் பரிசத்தினால் சூடுண்டாக்கப் பெற்றதும், சந்திரனுடைய கதிரொளிகளால் குளிர்ச்சி பொருந்தியதும், அகஸ்திய நக்ஷத்திரம் உதயமாய் அதன் கதிரொளியால்[1] தோஷம் நீங்கியதும், ஆகவே மாசுகளும் ஒழிந்து மிகப் பரிசுத்தமாயுள்ளதுமான ஜலம் ஹம்ஸோதகம் என்று வழங்கப்படும்; இது எவ்வித தோஷத்தையும் அகற்றும்; இந்த ஜலம் அபிஷ்யந்தியாகவும் இல்லாமல்[2], ரூக்ஷமாகவுமில்லாமல்[3] நடுத்தரமான குணமுடையதாகையால், பாநம் முதலியதற்கு அமுதம்போல் அநுகூலமானது.—51—52½.

சரத்ருதுவில் உபயோகிக்கக் கூடியவையும் தகாதவையும்:—சந்தனம், வெட்டிவேர், பச்சைக்கற்பூரம், முத்துமாலை, நிர்மலமான வஸ்திரம் இவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு பார்ப்பதற்கு மனோஹரமாயிருந்தவனாய், அந்திநேரத்தில் மட்டும் மாடிகளின் உச்சிகளில் சுண்ணச் சாந்துபோல் வெண்ணிறமான நிலவில் உட்கார்ந்திருத்தலும் நலம். பனி, க்ஷாரங்கள், முற்றிலும் திருப்தியுண்டாகுமாறு புஜித்தல், தயிர், தைலம், கொழுப்பு, வெயில், தீக்ஷ்ண வீர்யமுள்ள மது, பகலில் நித்திரை, கீழ்க்காற்று இவற்றை இந்த ருதுவில் பரிஹரிக்கவேண்டும். 53—54½.

ஒவ்வொரு ருதுவிலும் உபயோகிக்கக் கூடிய இரஸங்கள்:—ஹேமந்தருது, சிசிரருது, வர்ஷருது இவற்றில் முதல் மூன்று இரஸங்கள்[4] அடங்கிய பதார்த்தங்களையும், வஸந்த ருதுவில் இறுதியிற் கூறப்பட்ட மூன்று இரஸங்களடங்கியவற்றையும்[5], கிரீஷ்மருதுவில் மதுர ரஸத்தையும், சரத்ருதுவில் இனிப்பு-கைப்பு-துவர்ப்பு இச்சுவையுள்ள வஸ்துக்களையும் உபயோகிக்கவேண்டும்.—55½.

ஒவ்வொரு ருதுவுக்கேற்ற அன்னபானங்கள்:—சுருக்கமாகக் கூறுவோமாயின் சரத்ருது வஸந்தருது இவ்விரண்டிலும் ரூக்ஷமான அன்னபானங்களையும், கிரீஷ்மருது சரத்ருது இவ்விரண்டிலும் சீத

1. சரத்ருதுவில் அகஸ்திய நக்ஷத்திரம் உதயமாவதால், அந்த நக்ஷத்திரத்தின் ஒளியின் சக்தியினால் கலங்கிய ஜலம் தெளிந்து விடுமாம்.
2. அபிஷ்யந்தி—பசையினாலும் குருகுணத்தினாலும் தேஹத்திலுள்ள தாதுக்களைக் களிக்கச் செய்யும் குணம்.
3. ரூக்ஷம்—வறட்சி.
4. இனிப்பு, புளிப்பு, உப்பு இவை முதல் மூன்று ரஸங்கள்.
5. கைப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு இம்மூன்றும் இறுதியிற் கூறியவைகள்.

மான அன்னபானங்களையும், இதரகாலங்களில் இவற்றிற்கு எதிரிடையான குணங்களுள்ள வஸ்துக்களையும் உபயோகிக்கலாம்[1].—56½.

எல்லா ருதுக்களிலும் உபயோகிக்கக் கூடிய இரஸங்களைப் பற்றிய விசேஷ விதி:—எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இரஸங்களையுமே கலந்துபயோகித்து வரவேண்டும்; ஆனால் ஒவ்வொரு ருதுவிலும் அவ்வக்காலத்திற்கு ஹிதமான சுவையுள்ள வஸ்துக்களையே அதிகமாய் உபயோகிக்கவேண்டும்.—57.

ருது ஸந்தியும் அதிற்செய்ய வேண்டிய சர்யையும்:—ஒவ்வொரு ருதுவினுடையவும் இறுதியிலுள்ள ஏழு நாட்களும் ஆதியிலுள்ள ஏழு நாட்களும் ஒருமிக்க ருதுஸந்தி என்று வழக்கப்படும்[2]. அந்த ருதுஸந்தியில், கழிந்து போன ருதுவில் அநுஸரித்து வந்த ஆசாரத்தைக் கிரமமாக விட்டுவருவதுடன், வரப்போகிற ருதுவுக்கேற்ற சர்யையை சிறுகச் சிறுக அநுஷ்டிக்க முயலவும் வேண்டும்.—58.

திடீரென்று எதையும் செய்வதாலும் விடுவதாலும் உண்டாகும் தீங்குகள்:—வழக்கத்திலுள்ள காரியங்களைத் திடீரென்று விட்டுவிடுவதாலும், வழக்கத்திலிராதவைகளைத் திடீரென்று செய்யமுயல்வதாலும் அஸாத்மியஜமான[3] வியாதிகள் ஸம்பவிக்கும்.—58½.

நான்காம் அத்தியாயம்.

ரோகாநுத்பாதநீயம்.

அப்பால் ரோகாநுத்பாதநீயம்[4] என்னும் அத்தியாயத்தைக் கூறுகிறோம்:—

---

1. சரத்ருது, வஸந்தருது இவற்றைத் தவிர்த்து மற்ற நான்கிலும் ஸ்நிக்த்தமான பதார்த்தங்களையும், கிரீஷ்மருது சரத்ருது இவற்றைத் தவிர மற்ற நான்கிலும் உஷ்ணமான வஸ்துக்களையும் உபயோகிக்க வேண்டும்.

2. வஸந்தருதுவின் கடைசி ஏழு நாட்களும், கிரீஷ்மருதுவின் முதல் ஏழுநாட்களும் சேர்ந்து ருதுஸந்தியாகும். இவ்விதமே கிரீஷ்மருதுவின் கடைசி வாரமும் வர்ஷருதுவின் முதல் வாரமும் சேர்ந்து ருதுஸந்தியாம். ஆகவே ருது ஒவ்வொன்றுக்கு 14 நாட்கள் ருதுஸந்தியாம்.

3. அஸாத்மியம்—வழக்கமின்மையினால் சரீரத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாதது. அவ்வித வஸ்துக்களை உபயோகிப்பதால் அல்லது அவ்வித காரியங்களைச் செய்வதால் உண்டாகும் வியாதிகள் அஸாத்மிய வியாதிகள் என்று சொல்லப்படும். உதாரணமாக: கிரீஷ்மருதுவில் அநுஷ்டித்துவந்த சர்யைகள் வழக்கத்தில் வந்துவிடுவதால், திடீரென்று வர்ஷருதுவில் அதை விட்டுவிட்டு, வர்ஷ ருதுவுக்கு அநுகூலமான ஆசாரங்களை நடத்துவது அஸாத்மியமான சர்யையாம்; இவ்விதமே மற்ற ருதுக்களிலும் என்றறிக. ஆகவே ருதுஸந்தியில் கிரமமாக அவற்றை மாற்ற வேண்டும்.

4. ரோகாநுத்பாதநீயம்—வியாதியுண்டாகாமல் அவற்றைத் தடுப்பதற்கான உபாயங்களை அறிவிக்கும் அத்தியாயம்.

வேகநிரோதம் செய்யலாகாது:—வேகங்களை[1] அடக்கித் தடுத்துவிடக்கூடாது. அவ்வித வேகங்களாவன:—அபாநவாயு பிரிதல், மலம் வெளியாதல், மூத்திரம் வெளியாதல், தும்மல், நாவரட்சி, பசி, நித்திரை, இருமல், ச்வாஸம், கொட்டாவி, கண்ணீர், வாந்தி, சுக்லம் வெளியாதல் என்பவையாம்.—1.

அபாநவாயு நிரோதத்தால் உண்டாகும் தீங்குகள்:—அபாநவாயுவைத் தடைசெய்வதால் குன்மம், உதாவர்த்தம்,[2] வயற்றுவலி, சரீரவசட்டம், அபாநவாதமும் மூத்திரமும் மலமும் வெளிவர முடியாமல் குடலில் சேர்ந்து விடுதல், திருஷ்டிநாசம், ஜாடராக்னி மந்தமாதல், இருதயத்தைப் பற்றிய வியாதிகள் இவை ஸம்பவிக்கும்.—2.

அபாநவாத நிரோதத்தாலாகும் தீங்குகளுக்குப் பரிஹாரம்:—அபாநவாதத்தைத் தடை செய்வதால் உண்டாகும் கோளாறுகளில் ஸ்நேஹசிகித்ஸை,[3] ஸ்வேதசிகித்ஸை,[4] வர்த்திப் பிரயோகங்கள்,[5] வாதஹரமான போஜனங்கள், வாதஹரமான பானவகைகள், அவ்வித வஸ்திகர்மங்கள்[6] என்னும் இவ்வித சிகித்ஸைகள் செய்யக்கூடியனவாம்.—3.

மலவேகத்தைத் தடுப்பதாலுண்டாகும் தீங்குகள்:— மலம் வெளியாவதை அடக்கினால் காலிலுள்ள ஆடுச்சதை முறுக்கிக்கொள்ளுதல், பிரதிச்யாயம்[7], சிரோவேதனை, ஊர்த்வ ச்வாஸம், ஆஸநத்வாரத்தில் கடுப்பு, இருதயநடை தடைபடுதல் அல்லது மாரடைப்பு, முகத்தின் வழியாக மலம் வெளியாதல் என்னும் இவையும், அபாநவாயுவைத் தடுப்பதால் ஸம்பவிப்பதாக முன் கூறப்பட்டுள்ள [illegible] களும் உண்டாவதாக நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது.—4½.

மூத்திரவேக நிரோதத்தாலுண்டாகும் தீங்குகள்:— மூத்திரம் வெளியாக வேண்டியிருக்க அதை அடக்கினால் அச்மரீரோகம்,[8] வஸ்தியிலும்[9] ஆண்குறியிலும் துடையிடுக்கிலும் வேதனை இவை

---

1. வேகங்கள்—மலவிஸர்க்கம், மூத்திரவிஸர்க்கம், பசி, தாஹம், நித்திரை முதலியவை; இவற்றை அடக்குதல் வேகநிரோதம் எனப்படும்.

2. உதாவர்த்தம்—குதம் மூத்திரமார்க்கம் முதலியவற்றால் வெளிவர வேண்டியவை அதற்கு மாறாக மேல்நோக்கிக் கிளம்புவது.

3. ஸ்நேஹசிகித்ஸை—16-ம் அத்தியாயம் பார்க்க.

4. ஸ்வேதசிகித்ஸை—17-ம் அத்தியாயம் பார்க்க.

5. வர்த்திப் பிரயோகங்கள்—மதநபலம் என்னும் மருக்காரை முதலியதால் செய்யப்படும் நீண்டமாத்திரைகளைப் போன்ற குளிகைகளை குதத்திலும் யோனியிலும் பிரவேசிக்கச் செய்தல்.

6. வஸ்திகர்மங்கள் — 19-ம் அத்தியாயத்தைப் பார்க்க.

7. பிரதிச்யாயம் — நாஸியிலுண்டாகும் பீனஸம்போன்ற [illegible].

8. அச்மரீ—மூத்திரமார்க்கத்தில் சிறிய கற்கள் போன்ற பதார்த்தங்கள் உண்டாவதாலான வியாதி.

9. வஸ்தி—மூத்திரப்பை.

யுண்டாம். இவற்றோடு வாதநிரோதத்திற்குக் கூறிய ரோகங்களும் பெரும்பாலும் உண்டாகின்றன.—5½.

மலத்தைத் தடுப்பதாலான தீங்குகளுக்குப் பரிஹாரம்:—அவ்வாறு மலப் பிரவ்ருத்தியைத் தடுப்பதால் ஏற்படும் கெடுதிகளில் வர்த்திகளையும், அப்யங்கத்தையும்,[1] அவகாஹத்தையும்,[2] ஸ்வேத விதியையும், வஸ்தியையும் பிரயோகிப்பதே தகுந்த சிகித்ஸையாகும். மலத்தைத் தடுப்பதா லுண்டாகும் வியாதிகளில் மலத்தை உடைத்து வெளிப்படுத்துங் குணமுடைய அன்ன-பானங்களையு முபயோகிக்க வேண்டும்.—6½.

மூத்திரத்தைத் தடுப்பதாலான தீங்குகளுக்குப் பரிஹாரம்:—மூத்திரவேகத்தைத் தடுப்பதாலுண்டாகும் வியாதிகளில் ஆஹாரமுண்பதற்குமுன் கிருதபானம் செய்வது நலம்; உணவு ஜீர்ணமான பிறகு, கிருதத்தை உத்தம மாத்திரையாக[3] உபயோகிக்கவேண்டும்; இவ்வாறு ஆஹாரத்திற்கு முன்பும் பிறகும் இரண்டு முறை கிருத முபயோகிக்கும் முறை அவபீடகம் எனப்படும்.—7, 8.

ஏப்பத்தைத் தடுப்பதாலான வியாதிகளும் அவற்றிற்குப் பரிஹாரமும்:—ஏப்பம் விடுவதைத் தடுப்பதால் அரோசகம், உடம்பில் நடுக்கம், இருதயம் மார்பு இவ்விரண்டிலும் ஒருவாறு அடைப்பு, வயிற்றுப்பொருமல், இருமல், விக்கல் இவை ஸம்பவிக்கும். இதற்கு விக்கலுக்கு ஏற்ற சிகித்ஸை[4] உபயோக முள்ளதாயிருக்கும்.—9.

தும்மலைத் தடுப்பதாலுண்டாம் தீங்குகள்:—தும்மலைத் தடுப்பதால் தலைவலி, இந்த்ரியங்களுக்குப் பலம் குறைதல், மந்யாஸ்தம்பம்,[5] அர்திதம்[6] இவையுண்டாகும்.—9½.

தும்மலை அடக்குவதாலான தீங்குகளில் பரிஹாரம்:—தீக்ஷ்ண வீர்யமுள்ள தூமங்களையும் அஞ்ஜநங்களையும் முகர்வது, நஸ்யமிடுதல், சூரியனைப் பார்த்தல் ஆகிய இவ்வுபாயங்களால் தடைப்பட்ட தும்மலை மீண்டும் உண்டாக்கவேண்டும். ஸ்நேஹ சிகித்ஸை ஸ்வேத சிகித்ஸை இவற்றையும் செய்யவேண்டும்.—10½.

---

1. அப்யங்கம்—சிரஸ்ஸிலும் மற்ற அவயவங்களிலும் எண்ணெய் முதலியவற்றைத் தேய்த்துக் கொள்ளுதல்.

2. அவகாஹம்— எந்தெந்த அவயவம் வியாதியினால் பீடிக்கப்படுகின்றதோ அந்தந்த அவயவத்தை அதற்கேற்ற மூலிகைகளைச் சேர்த்துக் காய்ச்சிய ஜலம் முதலானதில் அமிழ்த்திவைத்தல்.

3. ஒரு இராப்பகலில் ஜீர்ணமாகக்கூடிய ஔஷதாதிகளின் அளவு உத்தமமாத்திரை யெனப்படும்.

4. விக்கலுக்கு சிகித்ஸா ஸ்தாநத்தில் 4-வது அத்தியாயத்தில் சிகித்ஸை கூறப்படுகிறது.

5. மந்யாஸ்தம்பம்—ஒருவித வாதரோகம்; கழுத்தின் பின்புறத்திலுண்டாகும் வலியுடன் கூடிய இசிவு அல்லது பிடிப்பு.

6. அர்திதம்—முகவாய்க்கட்டையை அல்லது வாயை ஒரு பக்கமாக இழுக்கும் வாதரோகம்.

நாவரட்சியைத் தடுப்பதாலான தீங்குகளும் அவற்றின் பரிஹாரமும்:—நாவரட்சியைத் தடுப்பதால் முகம் உலர்ந்து விடுதல், சரீரமிளைத்துவிடுதல், செவிட்டுத்தனம், மயக்கம், தலைச்சுற்றல், இருதயத்தைப்பற்றிய வியாதிகள் இவையுண்டாகும். இதில் ஸகலவித சீதோபசாரமும் அநுகூலமாயிருக்கும்.—11½.

பசியை அடக்குவதாலான தீங்குகளும் பரிஹாரமும்:—பசியை அடக்குவதால் தேஹம் தளர்ச்சியுறுதல், அரோசகம், உடல்வாட்டம், இளைப்பு, தேஹத்தில் வலி, தலைச்சுற்றல் இவ்விகாரங்கள் உண்டாகும். இதில் இலகுவும், ஸ்நிக்தமும், உஷ்ண வீர்யமுமுள்ள உணவைச் சொற்பமா யுபயோகிக்கவேண்டும்.—12½.

நித்திரா பங்கத்தினாலுண்டாகும் தீங்குகளும் பரிஹாரமும்:—நித்திரையைத் தடுப்பதால் மயக்கம், தலையும் கண்களும் பாரமாயிருத்தல், சோம்பல், கொட்டாவி, உடலெங்கும் வேதனை இவையுண்டாகும். அந்த நிலைமையில் நன்றாக நித்திரை செய்வதும், உடம்பை லகுவாக மர்த்தனம் பண்ணுவதும் உசிதமாம்.—13½.

காஸத்தைத் தடுப்பதாலுண்டாகும் தீங்குகளும் பரிஹாரமும்:—இருமலை அடக்கிக்கொண்டு வந்தால் அதே இருமல் விருத்தியாவதுடன, ச்வாஸரோகம், அரோசகம், இருதயத்தைப்பற்றிய வியாதிகள், க்ஷயம், விக்கல் இவைவயு முண்டாகும். இதில் காஸஹரமான சிகித்ஸையையே[1] விசேஷமாகச் செய்யவேண்டும்.—14½.

சிரமச்வாஸத்தை அடக்குவதா லுண்டாகும் தீங்குகளும் பரிஹாரமும்:—ஆயாஸத்தினா லுண்டாகும் பெருமூச்சை அடக்குவதால் குன்மம், இருதய வியாதி, மூர்ச்சை இவைகளுண்டாகும். அதில் இளைப்பாறுதலும், வாதஹரமான சிகித்ஸா முறையும் அநுகூலமானவையாம்.—15½.

கொட்டாவியை அடக்குவதாலான தீங்குகளும் பரிஹாரமும்:—கொட்டாவியைத் தடுப்பதால், தும்மலை யடக்குவதாலுண்டாவதைப்போன்ற கோளாறுகள் ஸம்பவிக்கும். இதில் வாதஹரமான ஸகல சிகித்ஸையும் ஹிதமாயிருக்கும்.—16.

கண்ணீரை அடக்குவதாலுண்டாகும் தீங்குகளும் பரிஹாரமும்:—கண்ணீரைப் பெருகவிடாமல் தடுத்தால் பீநஸம், கண்ணோய், தலைநோய், இருதய வியாதி, மந்யா ஸ்தம்பம்,[2] அரோசகம், தலைச்சுற்றல், குன்மம் ஆகிய வியாதிகள் உண்டாகும். அதில் நித்திரை செய்வதும், மதுபானம் பண்ணுவதும், மனதுக்கின்பமான கதைகளைக் கேட்பதும் அநுகூலமானவையாம்.—17.

---

1. சிகித்ஸா ஸ்தாநத்தில் "காஸசிகித்ஸை" என்னும் 3-வது அத்தியாயத்திற் கூறப்படும் சிகித்ஸை.

2. மந்யாஸ்தம்பம்—புறங்கழுத்து வலி அல்லது கழுத்துப் பிடிப்பு.

வாந்தியை அடக்குவதாலுண்டாகும் தீங்குகள் :—வாந்தியை வரவிடாமல் தடுத்தால் விஸர்ப்பம்,[1] கோடம்,[2] குஷ்டம், கண்ணோய், பாண்டுரோகம், ஜ்வரம், காஸம், ச்வாஸம், இருதயத்துடிப்பு, வியங்கம்,[3] வீக்கம் இவை உண்டாகும்.—18.

வாந்தியைத் தடுப்பதாலான தீங்குகளுக்குப் பரிஹாரம் :—வமனத்தைத் தடுப்பதாலுண்டான வியாதிகளில் ரூக்ஷ குணமுள்ள கண்டூஷங்களையும்,[4] தூமபானங்களையும் உபயோகித்து, அவ்வித ஆஹாரத்தையும் புஜித்து, அடக்கின வமநவேகத்தை மறுபடியும் தூண்டவேண்டும். மேலும் வியாயாமம், இரக்தமோக்ஷணம், விரேசனம் இவை உபயோகமானவையாம்; அப்யங்கம் செய்துகொள்வதற்கு க்ஷாரம், உப்பு இவற்றைச் சேர்த்து பக்குவம்செய்த தைலம் சிறந்த ஔஷதமாகும்.—19, 19½.

சுக்லத்தைத் தடுப்பதாலுண்டாகும் தீங்குகள் :—சுக்லத்தைத் தடுப்பதால் அதே தாது அதிகமாகப் பெருகிய ஆரம்பிக்கும்; குஹ்யஸ்தானத்தில் வேதனையுண்டாகும்; அவ்விடத்தில் வீக்கமும் காணலாம். ஜ்வரம், இருதயத்தில் வேதனை, மூத்திர அடைப்பு, சரீரத்தின் திறமை யொடுங்கிப்போதல், அண்டவ்ருத்தி, அச்மரி, நபும்ஸகத்தன்மை இவையும் ஸம்பவிக்கலாம்.—20½.

சுக்ல நிரோதத்தினாலான வியாதிகளில் பரிஹாரம் :—முற்கூறிய கோளாறுகளில் சம்பா அரிசியினாலான அன்னம், கோழியின் இறைச்சி, மது, வஸ்திகர்மம், அப்யங்கம், அவகாஹநம், வஸ்தியென்னும் மூத்திரப் பையைச் சுத்திசெய்யவல்ல மூலிகைகளைச் சேர்த்து பக்குவம் செய்த பால் இவற்றை உபயோகிக்கலாம்; அன்பார்ந்த பெண்களுடன் கூடி விளையாடி இன்பமாகக் காலங்கழிக்கலாம்.—21½.

வேகரோதிகளில் சிகித்ஸைக்கு வசப்படாதவர்கள் :—தாகத்தினாலும், விசேஷமான வலியினாலும் பீடிக்கப்படுபவரும், மிகவும் இளைத்துப் போயிருப்பவரும், மலத்தை வாயால் கக்குபவருமான வேகரோதிகள்[5] வைத்தியர்களால் சிகித்ஸை செய்யப்படாமல் பரிஹரிக்கக் கூடியவராவர்.—22.

வேகரோதமே வியாதிகளுக்குக் காரணமாகும் :—முற்கூறிய எல்லா வேகங்களையும் பலாத்காரமாக நாமே தூண்டுவதாலும், அவற்றை அடக்குவதாலுமே ஸகல ரோகங்களும் ஸம்பவிக்கின்றன.—22½.

---

1. விஸர்ப்பம்—அக்கியென்று வழங்கப்படும் சர்ம வியாதி.
2. கோடம்—ஒருவித தழும்பு.
3. வியங்கம்—மங்கு என்னும் சர்மவியாதி.
4. கண்டூஷங்கள்—வாய்க்கொப்புளிக்கும் மருந்துகள்.
5. வேகரோதம்—மல-மூத்திராதிகளை இயற்கைக்கு விரோதமாய் அடக்கிக்கொண்டிருத்தல்.

வேகநிரோதத்தாலான எல்லாக் கோளாறுகளுக்கும் பொதுப் பரிஹாரம் :—வேகங்களை அடக்குவதாலுண்டாகும் கோளாறுகளுக்கு ஏற்ற பரிஹார முறைகள் அநேகம் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன; அப்படிச் செய்தும் வாததோஷம் பலவாறுதப் பிரகோபமடையுமாயின் அத்தோஷத்தை இயற்கை நிலைமைக்குக் கொண்டுவரக்கூடிய அன்ன-பான-ஔஷதங்களை உபயோகிக்கவேண்டும்.—23, 24.

வேகங்களில் சிலவற்றை அடக்கவேண்டும் :—ஆனால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நன்மையையே விரும்புபவன், ஜிதேந்திரியனாயிருந்து உலோபம், பொறாமை, பகைமை, பிறரது குணங்களில் வெறுப்பு, ஆசை முதலான மானஸிகவேகங்களை எப்பொழுதும் அடக்கவேண்டும்.—25.

சில தோஷங்களை வலிய வெளிப்படுத்துவதும் அவசியம் :—மேலும் வாதாதி தோஷங்களை அவ்வப்பொழுது சோதந சிகித்ஸைகளால் பரிஹரிப்பதற்கும் முயலவேண்டும்; அத்தோஷங்கள் மிதமிஞ்சி அதிகரித்தால், அவை மிகப் பிரகோபமடைந்து உயிரையும் இழக்கச் செய்யுந் தன்மையன.—26.

தோஷங்களைச் சுத்திசெய்ய சோதந சிகித்ஸைகளே ஏற்றவை :—லங்கந சிகித்ஸையினாலும்[1] பாசந சிகித்ஸையினாலும்[2] தோஷங்கள் இயற்கை நிலைமைக்குக் கொண்டுவரப் படுகின்றனவாயினும், அவ்வித சிகித்ஸையினால் தோஷங்கள் மீண்டும் பிரகோபமடையக்கூடும்; சோதந சிகித்ஸைகளால்[3] சுத்திசெய்யப்பட்ட தோஷங்களோ மறுபடியும் அவ்வாறு கோளாறடைவதில்லை.—27.

சோதநத்திற்குப் பிறகு பிரயோகிக்கத் தகுந்த ஔஷத முறைகள் :—இவ்வாறு சோதந சிகித்ஸை செய்த பிறகு க்ரமப்படியும், அந்த ஔஷத முறைகளை அநுஸரித்தும் நற்பயனுண்டாக்கத் தகுந்தவையென்று அநுபவத்தினால் அறியப்பட்ட இரஸாயனங்களையும்,[4] விருஷ்யயோகங்களையும்[5] வைத்தியர்கள் கவனித்து பிரயோகிக்கவேண்டும்.—28.

ஔஷதப் பிரயோகத்திற்குப் பிறகு அநுகூலமான ஆஹாராதி நியமம் :—ஔஷதப்பிரயோகங்களால் ஒருவாறு சிறைவுண்ட மனித

---

1. லங்கந சிகித்ஸை—உபவாஸம் முதலிய உபாயத்தினால் செய்யப்படும் சிகித்ஸை.
2. பாசந சிகித்ஸை—அபக்குவமான நிலைமையிலுள்ள ஆஹாரங்களை அல்லது தோஷங்களைப் பக்குவப்படுத்தும் சிகித்ஸாக்ரமம்.
3. விரேசகம், வமநம் முதலியவற்றால் மலாதிகளை தேஹத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தல் சோதநம் எனப்படும்.
4. இரஸாயனங்கள்—கிழத்தனம் சீக்கிரமுண்டாகாமல் தேஹத்திற்கு வன்மையுண்டாக்கும் ஔஷதங்கள்.
5. விருஷ்யயோகம்—சுக்கிலவிருத்தி செய்து வீர்யத்தில் விசேஷ பலம் தரும் சிகித்ஸை.

னுக்குக் கிரமமாக ஆஹாரங்களைக் கொண்டு பிருஹ்மண சிகித்ஸை[1] செய்வது உசிதமாம். அதெங்ஙனமெனில்:—மனதுக்கின்பமாகவும், இருதயத்திற்கு பலந்தரக்கூடியதாகவும், தீபநசக்தியை விருத்தி செய்யத்தகுந்ததுமான ஒளஷதங்களைச் சேர்த்து நல்லசுவையையும் பாசநசக்தியையும் உண்டாக்குமாறுபக்குவம் செய்யப்பட்ட உணவுகளை உபயோகிக்கவேண்டும்; அவை சம்பா அரிசி, காரரிசி, கோதுமை, பயறு, மாம்ஸம், நெய் இவற்றைக்கொண்டு செய்யப்பட்டவையாயிருப்பது நலம். இவ்வித ஆஹாரங்களையுட்கொண்டு அவற்றுடன் அப்யங்கம், கந்தப்பொடி முதலியதைப் பூசிக்கொள்ளுதல், ஸ்நானம் செய்தல், நிரூஹவஸ்தி[2] அநுவாஸந வஸ்தி இவைகளைப்[3] பிரயோகித்தல் ஆகியவையும் அநுகூலமானவை.—29, 30.

வேகரோதங்களின் பரிஹாரமுறைகளாலான பிரயோஜனங்கள் :—முற்கூறிய கிரமங்களை முறைதவறாது அநுஷ்டித்துவருபவன் ஆரோக்கியநிலைமையைப் பெறுவான்; ஜாடராக்னியும் தாதுக்களைப் பற்றிய அக்னியும் உத்தீபநமடையும்; புத்தி, தேஹநிறம் இவை நிர்மலமாகும்; சுக்லதாது விருத்தியடைந்து ஆண்மையும் அதிகரிக்கும்; ஆயுளும் மேன்மேலும் வளரும்.—31.

ஆகந்துக ரோகங்கள் :—பூதங்கள், விஷவஸ்துக்கள், காற்று, அக்னி இவற்றாலும், அடிபடுவதாலும், அவயவங்கள் ஒடிவதாலும் உண்டாகும் வியாதிகளும், சிற்றின்பப்பற்று, சினம், பயம் முதலியவற்றால் ஸம்பவிக்கும் விகாரங்களும் ஆகந்துகரோகங்கள்[4] எனப்படும்.—32.

நிஜாகந்து ரோகங்களைத் தடுக்கவும் போக்கவும் ஏற்றவிதி:—எப்பிழைகளையும் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யாமற் பரிஹரித்தல், இந்திரியங்களை அடக்கியாளுதல், கடந்தேறிய விஷயங்களை நினைவில் வைத்திருத்தல், தேச-கால-பிரக்ருதிகளின்[5] தன்மைகளை அறிதல், சான்றோரது நடத்தையை அநுஸரித்தொழுகுதல் என்னும் இவை

---

1. பிருஹ்மணம்—சரீரத்திற்குப் புஷ்டியைத் தரும் சிகித்ஸை.
2. நிரூஹவஸ்தி—கஷாய வகைகளால் செய்யப்படும் வஸ்தி கர்மம்.
3. அநுவாஸந வஸ்தி—தைலம், நெய் முதலிய எண்ணெய் ஸம்பந்தமான வஸ்துக்களைச் சேர்த்து செய்யப்படும் வஸ்தி கர்மம். [வஸ்தி யென்பதைப்பற்றி 10-வது பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.]
4. ஆகந்துக ரோகங்கள்—வாத-பித்த-கபங்கள் முதலிற் கோளாறடையாமலே திடீரென்று ஸம்பவிக்கும் வியாதிகள். உதாரணம்:—அடிபடுவது, மூச்சடைப்பு முதலியதால் உண்டாகும் கோளாறுகள் அல்லது கெடுதிகள்.
5. தேசம்—ஜாங்கல ஆநூபாதி பிரதேசம்; காலம்—சீதகாலம், உஷ்ணகாலம் முதலியது; பிரக்ருதி—வாதப் பிரக்ருதி, பித்தப் பிரக்ருதி, கபப் பிரக்ருதி யெனப்படுபவை.

நிஜவியாதிகளையும்[1] ஆகந்துக வியாதிகளையும்[2] உண்டாகாமலிருக்கச் செய்யும்; அன்றி உண்டான வியாதிகளைப் போக்குவதற்கும் ஏற்ற விதிகளென்பதும் இங்கு விளக்கப்பட்டதாம்.—33, 34.

ருதுஸம்பந்தமான வியாதிகளைத் தடுக்கு முபாயம் :—சீதகாலத்தில்[3] சயாவஸ்தையடைந்த தோஷத்தை[4] வஸந்த ருதுவிலும், கிரீஷ்மருதுவில் சயத்தையடைந்த தோஷத்தை[5] வர்ஷாகாலத்திலும், வர்ஷருதுவிலுண்டானதை[6] சரத்ருதுவிலும் சீக்கிரத்தில் நன்றாய் சோதநசிகித்ஸைகளால் வெளிப்படுத்துவானாயின்,[7] ருதுஸம்பந்தமான வியாதிகள் அவனுக்கு என்றைக்கும் உண்டாகா.—35.

ஆரோக்கியமாயிருப்பதற்கான ஆசாரங்கள் :—எப்பொழுதும் உசிதமான ஆஹாரங்களையுபயோகித்து, உசிதமான தேஹ வுழைப்புகளையும் செய்துகொண்டு, நன்றாக யோசித்து எக்காரியங்களையும் நிறைவேற்றி, விஷயேச்சைகளில் பற்றில்லாதவனாய், கொடையாளியாயிருந்துகொண்டு, அனைவரிடமும் ஸமத்ருஷ்டியை வைத்து, ஸத்தியமொன்றையே பாராட்டி, பொறுமையுடன் கூடி, ஆப்தர்களுடன்சேர்ந்து வாழ்ந்துவருபவன் ஆரோக்கியவானாயிருப்பான்.-36.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

த்ரவத்ரவ்யவிஞ்ஞாநீயம்.

பிறகு த்ரவத்ரவ்யவிஞ்ஞாநீயம்[8] என்னும் அத்தியாயம் விவரிக்கப்படுகிறது:—

காங்கோதகமும் அதன் குணங்களும் :—ஆகாயத்திலிருந்து நிர்மலமான வஸ்திரம் முதலியவற்றில் ஏந்தப்பட்டதும், சூரிய சந்திர கிரணங்களாலும் வாயுவாலும் பரிசிக்கப்பட்டதுமான அந்த ஜலம்

---

1. நிஜவியாதிகள்—வாத-பித்த-கபங்கள் கோளாறடைந்து ஸம்பவிக்கும் ஜ்வரம், அதிஸாரம், க்ஷயம், காஸம் முதலிய ரோகங்கள்.
2. ஆகந்துகவியாதிகள்—அபிகாதங்களால் அல்லது பூதாவேசம் முதலியதால் திடீரென்று ஸம்பவிக்கும் பிணிகள்.
3. சீதகாலம்—இதனால் ஹேமந்தருது, சிசிருது இவை குறிக்கப்படுகின்றன-என்று சிலர்; சிசிருதுவிலேயே கபம் சயாவஸ்தையடைவதால் சீதகாலம் என்பதற்கு இங்கு சிசிருதுவென்றே பொருள் கூறுவது பொருத்தம்.
4. சிசிருதுவில் சயாவஸ்தையடையும் தோஷம் கபம்.
5. கிரீஷ்மருதுவில் வாயு சயாவஸ்தையடையும்.
6. வர்ஷருதுவில் சயத்தையடையும் தோஷம் பித்தம்.
7. கிரீஷ்மருதுவில் சயாவஸ்தையடைந்த வாத தோஷத்தை சிராவண (ஆவணி) மாஸத்திலும், வர்ஷருதுவில் சயத்தையடையும் பித்தத்தை கார்த்திகை மாஸத்திலும், சிசிருதுவில் சயமடையும் கபத்தை சித்திரை மாஸத்திலும் தாமதம் செய்யாமல் சுத்தி செய்யவேண்டும். இவ்விஷயம் பிறகு இந்நூலிலேயே விவரமாகக் குறிப்பிடப்படும்.
8. திரவபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபங்களையும் குணங்களையும் அறியக்கூடிய அத்தியாயம்.

காங்கோதகம் எனப்படும். அதற்கு ஜீவநம்,[1] தர்ப்பணம்,[2] ஹ்ருத்யம்,[3] ஹ்லாதி,[4] புத்திப்ரபோதநம்[5] என்னும் குணங்களுண்டு; மேலும் அது நிர்மலமாகவும், சுவையற்றதாகவும், பருகுவதற்கு இன்பமாகவும், சீதவீர்யமுடையதாகவும், ஆகவே அமுதத்திற்கொப்பாகவும் இருக்கும். ஆனால், இத்தண்ணீர் ஹிதமாகவோ அஹிதமாகவோ இருப்பதானது பெரும்பாலும் தேசகாலங்களைப்[6] பொருந்தியதாயிருக்கும்.—1, 2.

காங்கோதகத்தைப் பரீக்ஷிக்கும் முறை:—எந்த ஜலம், ஒரு வெள்ளிப்பாத்திரத்திலுள்ள வெண்மையான சம்பா அரிசியின் அன்னத்தை நொதிக்கச் செய்யாமலும், அதற்கு நிறமாறுபாட்டையுண்டுபண்ணாமலும் இருக்குமோ அதுவே காங்கோதகம்[7] ஆகும். பருகுவதற்கு அதுதான் உபயோகமானது.—3.

ஸாமுத்ரோதகம்:—அவ்விதமில்லாவிட்டால் அந்த ஜலம் ஸாமுத்ரம்[8] எனப்படும்; அத்தகைய ஜலம் ஐப்பசிமாதத்தைத் தவிர்த்து இதரகாலங்களில் பருகத் தகுந்ததல்ல.[9]—3½.

பருகுவதற்கேற்ற ஆகாயஜலம்:—ஆகாயத்திலேயே ஏந்தப்பட்டு எவ்வகையிலும் கெடுதியுறாத ஜலத்தை[10] ஏற்றதோர் சிறந்த பாத்திரத்தில் வைத்திருந்து எப்பொழுதும் உட்கொள்ளுவதற்கு உபயோகித்துவரலாம். அவ்வித ஜலம் கிடைக்காவிடின், பெரும்பாலும் ஆகாயத்திலேந்திய ஜலத்திற்கு ஸமானமாகத் தோற்றுவதும், கறுத்தது அல்லது வெளுத்தது மிகச் சுத்தமாயிருக்கும் விசாலமான ப்ரதேசத்திலுள்ளதும், வெயில் காற்று இவற்றின் ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றதுமான ஜலத்தை உபயோகிக்கலாம்.—4, 5.

---

1. ஜீவநம்—ஓஜோதாதுவை விருத்தி செய்வது. (ஸப்ததாதுக்களுடையவும்) ஸாராம்சமான ஒருவித உபதாது 'ஓஜஸ்' எனப்படும்.
2. தர்ப்பணம்—சரீர வாட்டத்தைப் போக்குவது.
3. ஹ்ருத்யம்—இருதயத்திற்கு பலந்தரத் தகுந்தது.
4. ஹ்லாதி—மனக்களிப்புண்டாக்குவது.
5. புத்திப்ரபோதநம்—புத்தியை விசாலப்படுத்தி அல்லது தூண்டி அதற்குத் தெளிவைக் கொடுப்பது.
6. தேசம் என்பதால், ரக்ஷிப்பதற்கு உபயோகிக்கப்படும் பாத்திரம் முதலியது குறிப்பிடப்படுகின்றது; காலம் என்பதால், மாரிகாலத்தின் முற்பகுதி, இடைப்பகுதி, பிற்பகுதி முதலியன குறிப்பிடப்படுகின்றன.
7. கங்கையின் தண்ணீரைப்போல் பருகுவதற்கு உபயோகமாய் நிர்மலமாயிருப்பதால் இந்த ஜலம் 'காங்கம்' என்று கூறப்படுகின்றது.
8. ஸாமுத்ரம்—ஸமுத்ர ஜலத்தைப்போல் உப்புகளைகளும் மற்றும் மலின வஸ்துக்களும் கலந்து குடிப்பதற்கு உதவாமலிருக்கும் தண்ணீர்.
9. "ஐப்பசி மாதத்திலேயே பெரும்பாலும் காங்கோதகம் பெய்வது வழக்கம்" என்று ஸுச்ருதர்.
10. ஆகாயத்தில் ஏந்தப்படும் நிர்மலமான ஜலம் "ஆந்தரிக்ஷோதகம்' என்றும், 'காங்கோதகம்' என்றும் வழங்கப்படும். ஆகாய ஸம்பந்தமானது ஆந்தரிக்ஷம்.

பருகத்தகாத ஜலம்:—சேறு, பாசி, புற்கள், இலைகள், மற்றும் மலினமான வஸ்துக்கள் இவை வியாபித்துள்ளதும், வெயில் நிலவு வாயு இவற்றின் ஸம்பந்தமற்றதும், புதிதாகப் பூமியிற் பெய்ததும், கலங்கியிருப்பதும், குருகுணமுள்ளதும், நுரைத்திருப்பதும், கிருமி முதலிய ஜந்துக்களுடன் கூடியதும், மிகச் சூடாக்கப்பட்டதும், அதிக குளிர்ச்சியினால் பற்களைப் பிடித்துக்கொள்வது போலிருப்பதுமான ஜலத்தைப் பருகக் கூடாது.—6, 6½

ஆந்தரிக்ஷஜலத்திற்கும் உபயோகிக்கத் தகாத நிலைமை:—தகாத ருதுவிற்பெய்த ஜலம் ஆந்தரிக்ஷமாயிருந்தாலும் அதை உபயோகிக்கக்கூடாது; தகுந்த ருதுவிலும் முதலிற் பெய்த மழைநீர், சிலந்தி முதலியவற்றின் நூல்களுடையவும், மலமூத்திரங்களுடையவும், அவற்றின் விஷங்களுடையவும் சேர்க்கையினால் கெட்டுப்போயிருப்பது இயல்பாதலால்,[1] அதையும் உட்கொள்ளக்கூடாது.—7½.

ஆற்றுஜலத்தில் அநுகூலமானதும் ப்ரதிகூலமானதும்:—மேற்கு ஸமுத்திரத்தை நோக்கிப் ப்ரவஹிப்பவையும், எங்கும் தங்காமல் வேகமாய் ஓடுபவையும், மிகத்தெளிவான தண்ணீருடன் கூடியவையுமான நதிகள் எவையோ அவை ஆரோக்யத்திற்கு ஏற்றவையென்றும், இதற்கு மாறான ஆற்றுநீர்கள் உபயோகிக்கத் தகாதவையென்றும் ஒருவாறு சுருங்கச் சொல்லலாம்.—8½.

ஹிமாலய மலயபர்வதங்களிலுண்டாகும் ஆற்றுநீர்களின் குணகுணங்கள்:—ஹிமாலயத்திலும், மலயபர்வதத்திலும் உற்பத்தியாய், மேடுபள்ளமான சிலைகளில் அடிபட்டுச் சிதறுண்டு பூமியின் மீது விழுந்தோடும் நதிஜலங்கள் நன்குபயோகிக்கக் கூடியவையாம்; அந்த ஜலங்கள் ஓரிடத்தில் தங்கி நிற்குமாயின் கிருமிரோகம், ச்லீபதமென்னும் யானைக்கால், இருதயத்தையும் கண்டத்தையும், சிரஸ்ஸையும் பற்றியுண்டாகும் வியாதிகள் ஆகியவற்றிற்குக் காரணமாகும்.—9, 10.

பற்பல ஆற்றுநீர் முதலானதின் குணகுணங்கள்:—கௌடதேசத்திலும், மேற்கு மலைத்தொடர்களிலும் உற்பத்தியாகும் நதிகளின் ஜலங்கள் அர்சஸ் என்னும் மூலரோகத்தையுண்டுபண்ணும்; மஹேந்திர மலையிலுண்டாகுபவை உதரரோகங்களையும், யானைக்காலையும் உற்பத்தி செய்கின்றன; ஸஹ்யபர்வதத்திலும், விந்த்யபர்வதத்திலும் உண்டாகும் ஆற்றுஜலங்கள் குஷ்டத்திற்கும், பாண்டுரோகத்திற்கும், சிரோவியாதிகளுக்கும் காரணமா[illegible]; பாரியாத்ர தேசத்தியவை ஸகல தோஷங்களையும் போ[illegible], [illegible] வன்மையையும் புருஷத்தன்மையையும் கொடுக்க[illegible] [illegible]ரானது மூன்று தோஷங்களையும் கோப[illegible]யபுர் தன்மையது.—11, 12.

---

1. [illegible]காலம் முதலியவற்றில் ஆகாயத்[illegible]ம்பு முதலியவைகளும் ஸூக்ஷ்மக்கிருமிகளும் வியாபித்திருக்குமாகையால், [illegible] ஆரம்பத்தி லுள்ள மழைஜலம் ஆந்தரிக்ஷமானாலும் அசுத்தமாயிரு[illegible]

A-6

கிணற்றுநீர் முதலியவற்றின் குணங்கள்:—கிணற்று ஜலம், குளத்து ஜலம் முதலியவற்றின் குணாகுணங்களை அவையிருக்கும் ஜாங்கல பூமி, ஆநூப பூமி[1] பர்வதபூமி முதலானவற்றின் தன்மைகளைக்கொண்டு நிச்சயிக்கவேண்டும்.—12½.

ஜலபானம் செய்யத் தகாதவர்:—பசி மந்தப்பட்டிருப்பவரும், குன்மம், பாண்டு, உதரரோகம், அதிஸாரம், அர்சஸ், கிராஹணீ, சோபை இவற்றால் வருந்துபவரும் தண்ணீர் அருந்துவது ஆகாது; தாவறட்சி அடக்கக் கூடாமற்போனால் சொற்ப அளவில் வேண்டுமானால் தண்ணீரைக் குடிக்கலாம். வியாதியின்றி ஆரோக்கிய நிலைமையிலிருப்பவனும், சரத்ருது கிரீஷ்மருது இவற்றைத் தவிர்த்து மற்ற ருதுக்களில் மிகவும் சொற்பமாய் ஜலத்தை உபயோகிக்க வேண்டும்.—13, 14.

போஜனம் செய்கையில் ஜலமருந்துவதன் பயன்:—போஜனத்தின் இறுதியில் தண்ணீர் அருந்துபவர் ஸ்தூல தேஹிகளாகவும், போஜனத்திற்கு முன்பு ஜலமருந்துபவர் மெலிந்த சரீரமுடையவராகவும், போஜனத்தின் இடையில் உபயோகிப்பவர் நடுத்தரமான தேஹமுடையவராகவும் ஆவர்.[2]—14½.

சீதோதக குணங்கள்:—குளிர்ந்த ஜலமானது, மதாத்யயம்,[3] தேஹவாட்டம், மூர்ச்சை, வாந்தி, சிரமம், தலைச்சுற்றல், தாவறட்சி, அழற்சி, இரக்தபித்தம், விஷவேகம் இவற்றைத் தணியச் செய்ய வல்லது.—15½.

உஷ்ணோதக குணங்கள்:—இளஞ்சூடான ஜலமானது தீபகம்[4] பாசகம்,[5] கண்ட்யம்,[6] வஸ்திசோதநம்[7] என்னும் காரியங்

1. ஜாங்கலம், ஆநூபம் என்னும் பிரதேசங்களைப்பற்றி 10-வது பக்கம் மூலமும் டிப்பணியும் பார்க்க.
2. போஜனம் செய்யும் பொழுது முதலில் ஜலம் பருகப்படுமானால் ஜாடராக்னி மந்தப்பட்டு, ஆஹாரம் நன்கு பக்குவமாகாமல், தேஹம் மெலிவடையும். போஜனத்தின் முடிவில் உட்கொள்ளப்படுமானால் கபம் செழித்து வளர்ந்து தேஹம் ஸ்தூலமாகும். போஜனத்தின் இடையில் ஜலமுட்கொள்ளப்படுமானால் ஆஹாரம் நன்கு ஜீர்ணமாய் தாதுக்கள் தகுந்தவாறு போஷிக்கப்பட்டு, சரீரம் நடுநிலைமையிலுமிருக்கும் என்று அஷ்டாங்க ஸங்கிரஹம்.
3. மதாத்யயம்—அளவுமீறிய மதுபானம் முதலியவற்றால் உண்டாகும் வெறி முதலான விகாரம்.
4. தீபகம்—ஜாடராக்னியைத் தூண்டுவது. பசியை விருத்திசெய்வது.
5. பாசகம்—ஆஹாரங்களை நன்றாகப் பக்குவம் செய்ய வல்லது. ஜீர்ணம் செய்விப்பது.
6. கண்ட்யம்—தொண்டையிலுண்டாகும் கோளாறுகளைப் போக்கி அவ்வவயவத்திற்கு பலம் தரக் கூடியது.
7. வஸ்தி சோதநம்—மூத்திர மார்க்கத்தில் [illegible]யாய், மூத்திரப்பையிலுண்டாகும் தோஷங்களைப் போக்குவது; அன்றி மூத்திரத்தை தாராளமாக வெளிப்படுத்தி மூத்திரப்பையைச் சுத்தப்படுத்துவது.

ளைச் செய்யத் தகுந்தது; மேலும் விக்கல், வயிற்றுப் பொருமல், வாதரோகம், கபரோகம், நவஜ்வரம்,[1] காஸம், ஆமதோஷம்,[2] பீநஸம், ச்வாஸம், பக்கவலி இவற்றில் உபயோகிக்கத் தகுந்தது; அப்பொழுதே சோதநசிகித்ஸை செய்துகொண்டவரும் உஷ்ண ஜலத்தை உபயோகிப்பதுதான் நலம்.—16, 17.

கொதித்து ஆறிய ஜலத்தின் குணங்கள்:—கொதிக்கவைத்து அப்பால் தானே குளிர்ந்துபோன ஜலம்[3] அபிஷ்யந்தியாக[4] இல்லாமலும், இலகு குணமுடையதாகவும் இருக்கும். இந்த ஜலம் பித்தஸம்பந்தமான கோளாறுகளில் அநுகூலமானது. மூன்று நாட்களுக்கு மேற்பட்டால் இது ஸந்நிபாதவிகாரத்தை[5] யுண்டுபண்ணும்.—18.

இளநீரின் குணங்கள்:—இளநீரானது ஸ்நிக்தம், மதுரம், விருஷ்யம்,[6] சீதவீர்யம், இலகு, தீபகம், வஸ்தி சோதநம் என்கிற குணங்களையும், தாவறட்சி-பித்தக்கோளாறு, வாத விகாரம் இவற்றைப்போக்கும் தன்மையையும் உடையதாம்.—19.

ஜவர்ஷாகாலங்களில் உபயோகிக்கத் தகுந்தஜலம்:—மாரிகாலங்களில் உபயோகிப்பதற்கு திவ்யோதகம்[7] மிகச் சிறந்ததாகும்; அக்காலங்களில் ஆற்று நீர் சிறிதும் உபயோகிக்கத் தகாததாயிருக்கும்.—19½.

பாலின் பொது குணங்கள்:—பொதுவாக எல்லாப் பாலும் சுவையிலும் விபாகத்திலும்[8] மதுரமாயிருக்கும்; ஸ்நிக்தகுணமுள்ளது; ஓஜஸ்ஸையும்[9] இதர தாதுக்களையும்

1. நவஜ்வரம்—ஏழு நாட்களுக்கு உட்பட்ட ஜ்வரம்; ஆமஜ்வரம்.
2. ஆமதோஷம்—புஜித்த உணவு நன்கு ஜீர்ணமாகாமையால் ஏற்படும் ஒருவித தோஷம்.
3. இந்த ஜலம் க்வதித சீதளம் எனப்படும். நீரைக் கொதிக்கவைக்கும் விதி—"ஜலம் இருக்கும் தேசம், காலம், அதன் குருத்வம், லகுத்வம் முதலியவைகளை கவனித்து, நாலில் ஒரு பங்காகவோ, மூன்றில் ஒரு பங்காகவோ, அரைவாசியாகவோ காய்ச்சியெடுக்கவும்; அது நிர்மலமாகவும் நுரையில்லாமலும் இருக்கவேண்டும்."—அஷ்டாங்க ஸங்கிரஹம்.
4. அபிஷ்யந்தி—பசையினாலும் குருகுணத்தினாலும் ரஸாயனிகள் என்னும் குழாய்களைப் பூரிப்பித்துச் சரீரத்தில் ஒருவிதமான செழிப்பையுண்டுபண்ணும் குணம்.
5. ஸந்நிபாத விகாரம்—மூன்று தோஷங்களும் ஒருமிக்கக் கோளாறடைந்த நிலைமை.
6. விருஷ்யம்—3-வது பக்கத்தில் மூலமும் டிப்பணியும் பார்க்க.
7. திவ்யோதகம்—ஆகாயத்தில் எடுக்கப்படும் தண்ணீர்; ஆந்தரிக்ஷம் என்றும் கூறப்படும்.
8. விபாகம்—இதைப்பற்றி பத்தாம் அத்தியாயத்தில் விவரம் காண்க.
9. ஓஜஸ் என்னும் முக்கியமான ஓர் உபதாதுவை விருத்தி செய்யக் கூடியது "ஓஜஸ்யம்" எனப்படுகிறது; ஓஜஸ் என்பது இவ்விதமானதென்று இக்கிரந்தத்திலேயே பிறகு விளக்கமாகக் கூறப்படும்.

விருத்திசெய்யும்; வாத-பித்தங்களைப் போக்கும்; விருஷ்யம்;[1] கபத்தை யுண்டுபண்ணும்; குரு; சீதவீர்யம்.—20, 20½.

பசுவின் பாலின் குணங்கள் :—இவற்றுள் பசுவின் பால் ஜீவநீயம்,[2] இரஸாயநம்[3], மேத்யம்,[4] பல்யம்,[5] ஸ்தந்யகரம்[6], ஸரம் என்னுங் குணங்களுடையது; க்ஷத-க்ஷீண ரோகிகளுக்கு[7] ஹிதமானது; மேலும் சிரமம், தலைச் சுற்றல், வெறி, அலக்ஷ்மீகரமான பொலிவின்மை, ச்வாஸம், காஸம், அதிக தாவறட்சி, அபரிமிதமான பசி, நீடித்த நாட்களாய்த் தொடர்ந்திருக்கும் ஜ்வரம், மூத்ரக்ருச்சிரம் என்னும் நீர்ச்சுருக்கு, இரக்தபித்தம் இவற்றைப் போக்குங் குணமும் இதற்குண்டு.—21, 22½.

எருமைப்பாலின் குணங்கள் :—எருமைப்பால் அதிக குருகுணமும் சீதவீர்யமுமுள்ளது; அது அபரிமிதமான பசியினாலும், தூக்கமின்மையினாலும் துன்பப்படுபவருக்கு ஹிதமானது.—23.

வெள்ளாட்டுப்பாலின் குணங்கள் :—வெள்ளாடுகள் தண்ணீரைச் சொற்பமாகப் பருகுவதாலும், அதிகமாக ஓடியாடித் திரிவதாலும், காரமும் கைப்புமுள்ள ஓஷதிகளை மேய்வதாலும் அவற்றின் பால் இலகு குணமுடையதாகும்; அது க்ஷயம், ஜ்வரம், ச்வாஸம், இரக்தபித்தம், அதிஸாரம் இவற்றைப் போக்கும்.—24.

ஒட்டகப் பாலின் குணங்கள் :—ஒட்டகையின் பால் சிறிது ரூக்ஷமும், உஷ்ண வீர்யமும், சற்று இலவணரஸமும் உடையதாய், தீபந இலகு என்னும் குணங்களுடையதாயிருக்கும்; வாதரோகம், கபரோகம், வயிற்றுப்பொருமல், கிருமிதோஷம், நீர்க்கோவை, மஹோதரம், அர்சஸ்[8] இந்த ரோகங்களில் உபயோகிக்கத் தகுந்தது.—25.

முலைப்பாலின் குணங்கள் :—ஸ்த்ரீகளுடைய முலைப்பால் தர்ப்பணம்,[9] ஆச்சியோதநம்,[10] நஸ்யம்[11] என்னும் இச்சிகித்ஸாக்ரமங்களில் உபயோகித்தால் அது வாதரோகம், இரக்தபித்தம், அபிகாதம்,[12] நேத்ர ரோகங்கள் இவற்றைப் போக்கவல்லது.—25½.

1. விருஷ்யம்—இதைப்பற்றி 3-வது பக்கத்தில் வாஜீகரண சிகித்ஸையென்பதையும், 37-வது பக்கத்தில் விருஷ்யயோகம் என்பதையும் பார்க்க.
2. ஜீவநீயம்—ஜீவசக்தியை விருத்தி செய்யுங் குணம்.
3. இரஸாயநம்—3-வது பக்கம் மூலமும் டிப்பணியும் பார்க்க.
4. மேத்யம்—புத்திவிசேஷத்தை விருத்தி செய்யும் தன்மை.
5. பல்யம்—வன்மையளிக்குந்தன்மை.
6. ஸ்தந்யகரம்—முலைப்பாலை யுண்டாக்குவது.
7. க்ஷதம்—இரத்தத்தைக் கக்கும் ஸ்வரோகம்; க்ஷீணம்—க்ஷயரோகம்.
8. அர்சஸ்—மூலரோகம்.
9. தர்ப்பணம்—இதைப்பற்றி 24-வது அத்தியாயம் பார்க்க.
10. ஆச்சியோதநம்—24-வது அத்தியாயம் பார்க்க.
11. நஸ்யம்—20-வது அத்தியாயம் பார்க்க.
12. அபிகாதம்—அடிமுதலியவை தாக்குதல்.

செம்மறியாட்டுப் பாலின் குணங்கள் :—செம்மறியாட்டுப் பால் உஷ்ணவீர்யம்; இருதயத்திற்கு அஹிதமானது; வாத வியாதிகளைப் போக்கும்; விக்கல், ச்வாஸம், பித்தம், கபம் இவற்றை விருத்திசெய்யும்.—26½.

யானைப்பாலின் குணம் :—யானையின் பால் உபயோகிக்கப்படுமானால், தேஹத்திற்கு வன்மையை யுண்டுபண்ணும்.—27.

ஒற்றைக் குளம்புள்ள மிருகங்களுடைய பாலின் குணங்கள் :—ஒற்றைக் குளம்புடைய மிருகங்களின்[1] பாலானது மிகவும் உஷ்ணவீர்யமுள்ளது; இலகு குணமுடையது; சாகைகளிலுண்டாகும்[2] வாதரோகங்களைப் போக்கக்கூடியது; சிறிது அம்லமும் இலவணமும் கலந்த சுவையுடையது; தேஹத்தில் திமிர் முதலியதை விருத்தி செய்யுந் தன்மையது.—27½.

காய்ச்சிய பால் காய்ச்சாத பால் இவற்றின் குணங்கள் :—காய்ச்சிப் பக்குவம் செய்யாத பாலானது அபிஷ்யந்தியாகவும்,[3] குரு குணமுள்ளதாகவும் இருக்கும். முறைப்படிக் காய்ச்சிய பால் அதற்கு நேர் மாறான குணமுடையதாம்.[4]—28.

மிதமிஞ்சிக் காய்ச்சிய பால்-தாரோஷ்ணம் இவற்றின் குணங்கள் :—மிதமிஞ்சிக் காய்ச்சிய பால் குணத்தில் மிகவும் அதிக குருவாய்விடுகிறது. தாரோஷ்ணமான பால்[5] குணத்தில் அமுதத்திற்கொப்பானது.—28½.

தயிரின் குணங்கள்:—தயிர் சுவையிலும் விபாகத்திலும் அம்லமானது; கிராஹி,[6] குரு, உஷ்ணம், வாதஹரம், ரோசிஷ்ணு[7] என்னும் குணங்களுடையது; கொழுப்பு, சுக்ரம், தேஹபலம், கபம், இரக்தபித்தம், ஜாடராக்னி, சோபையென்னும் சோகை இவற்றை யுண்டுபண்ணும்; அரோசகத்தைப் போக்க உபயோகமானது; குளிருடன் உண்டாகும் விஷமஜ்வரத்திலும், பீநஸத்திலும், மூத்ரக்ருச்சிரத்திலும் நன்மை பயக்கும்; கிரஹணீரோகத்தில் ரூக்ஷமான தயிர்[8] உபயோகமானதாம். 29—30½.

தயிரை உபயோகிக்கவேண்டிய விசேஷவிதிகள் :—தயிரை இரவில் உபயோகிக்கக்கூடாது; வஸந்தருதுவிலும், க்ரீஷ்மருதுவிலும்,

1. ஒற்றைக் குளம்புடைய மிருகங்கள்—குதிரை, கழுதை முதலியன.
2. சாகைகள்—கைகால்களுக்கும், இரத்தத்தைத் தவிர்த்த மற்ற தாதுக்களுக்கும், சர்மத்திற்கும் சாகைகள் என்று பெயர்.
3. அபிஷ்யந்தி—43-வது பக்கம் பார்க்க.
4. காய்ச்சியபால் அநபிஷ்யந்தி (கபம் முதலியவைகளைச் செழிக்கச் செய்யாதது), இலகு என்னும் குணங்களுடையதாம்.
5. தாரோஷ்ணம்—கறந்தவுடனே சூடாயிருக்கும் கலப்பில்லாத பால்; கறந்த சூடு ஆறுவதற்கு முன்பே இதை உட்கொள்வது வழக்கம்.
6. கிராஹி—இளகிய மலம் முதலியவற்றை இறுகச்செய்யும் குணம்.
7. ரோசிஷ்ணு—நாக்கில் ருசியை யுண்டுபண்ணுந்தன்மை.
8. ரூக்ஷமான தயிர்—வெண்ணெய் நீக்கிய தயிர்.

சரத்ருதுவிலும் அது உபயோகிக்கக் கூடியதல்ல; அதைஉஷ்ணமாகச் செய்தும் உபயோகிக்கக்கூடாது. பயறு, துவரம்பருப்பு, தேன், நெய், கற்கண்டு, நெல்லிக்கனி இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றோடு தயிரை உபயோகிக்கவேண்டுமே யன்றி, அதைத் தனியாய் உபயோகிக்கக்கூடாது. அதை தினந்தோறும் உபயோகிப்பதும் பிசகு; அதிகமாகவும் உபயோகிக்கக்கூடாது; இதற்கு மாறாகச் செய்தால் ஜ்வரம், இரக்த பித்தம், விஸர்ப்பம், குஷ்டம், பாண்டு, தலைச்சுற்றல் இவையுண்டாகும். 31—32½.

மோரின் குணங்கள்:—மோரானது இலகு, சிறிது துவர்ப்புடன் கூடிய புளிப்பு, தீபநம், கபவாதஹரம் என்னும் குணங்களை யுடையது. இது சோபையென்னும் நீர்க்கோவை, மஹோதரம், அர்சஸ், கிரஹணீதோஷம், நீர்ச்சுருக்கு, அரோசகம், ப்லீஹம், குன்மம், இவற்றைத் தீர்க்கும்; கிருதபானம் அமிதமாகச் செய்யப்படுவதாலுண்டாகும் தீங்குகள், கரவிஷம்,[1] பாண்டு என்னும் இவற்றையும் போக்கும்—33, 34.

மஸ்துவின் குணங்கள்:—மஸ்துவுக்கும்[2] மோருக்குள்ள குணங்களெல்லாம் இருப்பதுடன், ஸ்ரோதஸ்ஸுக்களைச்[3] சுத்தி செய்யும்; வயிற்றுப் பொருமலைப் போக்கும்; இலகுகுணமுள்ளது.—34½.

நவநீதத்தின் குணங்கள்:—புதிதாகக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயானது விருஷ்யம், சீதவீர்யம், ஸங்க்ராஹி[4] என்னும் குணங்களுடையது; சரீரத்திற்கு நல்ல நிறத்தையும், வன்மையையும், ஜாடராக்னியையும் உண்டுபண்ணும்; வாதம், இரக்தபித்தம், க்ஷயம், அர்சஸ், அர்திதம்,[5] காஸம் இவற்றைப் போக்கக்கூடியது.—35½.

பாலிலிருந்தெடுத்த வெண்ணெயின் குணங்கள்:—பாலிலிருந்து எடுக்கப்படும் வெண்ணெய்க்கு ஸங்க்ராஹி யென்னுங் குணமுண்டு. இரக்தபித்தம், நேத்திரரோகம்[6], இவற்றைப் போக்குந் தன்மையும் உண்டு.—36.

கிருதத்தின் குணங்கள்:—நெய்யானது புத்தி, விஷயக்கிரஹண சக்தி, ஞாபக சக்தி, தாரணாசக்தி, அக்னிபலம், ஆயுர்பலம், சுக்ரம் இவற்றை விருத்தி செய்யும்; நேத்திரத்திற்கு நன்மை, பாலர், வயதுமுதிர்ந்தவர், ஸந்தாநாபிவ்ருத்தியை விரும்புபவர், சரீரகாந்தியையும் அழகையும் நல்ல குரலையும் அபேக்ஷிப்பவர், க்ஷதகாஸமுள்ளவர், க்ஷயரோகிகள், விஸர்ப்பத்தினாலோ சஸ்திரங்களாலோ அக்னியினாலோ வாட்டமடைந்த சரீரமுடையவர்கள் ஆகியவர்களுக்கும் அநுகூலமானது. வாதம், பித்தம், விஷம், உன்மாதம் என்னும் பைத்தியம், க்ஷயம், ஜ்வரம் இவற்றையும் மற்றும் இதரபிணிகளின் அவக்ருதிகளையும் போக்கக்கூடியது. ஸ்நேஹத் திரவ்யங்களுக்குள் நெய்யே உத்தமமானது; சீதவீர்யமும், ஆயுளுக்கு மிகவும் தாட்யமுண்டு பண்ணும் தன்மையும் இதற்கு உண்டு. அந்தந்த முறைப்படி பக்குவம் செய்யப்பட்ட நெய்யானது ஆயிரமடங்கு அதிகமான வீர்யத்தைப் பெற்று அநேகவிதமான சிகித்ஸைகளில் உபயோகிக்கத் தகுந்ததாயிருக்கும்.—37—39.

1. கரவிஷம்—ஸாதாரணமான சரக்குகள் ஒன்றோடொன்று சேர்வதாலோ அல்லது வேறு வகையினாலோ உண்டாகும் விஷம். இதையே கிருத்ரிமவிஷமென பார்கள்.

2. மஸ்து—தயிர் அல்லது மோரின் மேலுள்ள தெளிவு

3. ஸ்ரோதஸ்ஸுகள்—இந்திரியமார்க்கங்களும் இரத்தக்குழாய் முதலியவையுமாம்.

4. ஸங்க்ராஹி— க்ராஹி: அதாவது மலம் முதலியதை இறுகிக் கட்டுங்குணம்.

5. அர்திதம்—16-வது பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.

6. நேத்திரரோகம்—கண்களைப்பற்றிய வியாதிகள்.

புராணகிருதத்தின் குணங்கள்:—புராணகிருதமானது[1] வெறி, அபஸ்மாரம், மூர்ச்சை, சிரஸ்ஸையும், காதுகளையும், நேத்திரங்களையும், யோனியையும் ஆச்ரயித்துண்டாகும் வியாதிகள் ஆகியவற்றைப் போக்கும்; விரணங்களைச் சுத்தி செய்வதற்கும் ஆற்றுவதற்கும் தகுந்தது.—40.

கிலாடாதிகளின் குணங்கள்:—கிலாடம்,[2] பீயூஷம்,[3] கூர்ச்சிகை,[4] மோரணம்[5] முதலியவை பல்யமானவை.[6] சுக்ரம் நித்திரை கபம் இவற்றையுண்டுபண்ணும்; குருகுணமுள்ளவை; விஷ்டம்பி[7], தோஷலம்[8] என்னும் தீமைகளும் அவற்றால் உண்டாம்.—41.

பால் நெய்களில் சிறந்தவையும் இழியவையும்:— பசுவின் பாலும் நெய்யும் சிறந்த குணமுடையவையாம். செம்மறியாட்டுப் பாலும் நெய்யும் குணத்தில் இழியவையாகும்.—41½.

கருப்பஞ்சாற்றின் குணங்கள்:—கருப்பஞ்சாறானது குரு, ஸ்நிக்த்தம், பிருஹ்மணம்,[9] விருஷ்யம், சீதவீர்யம், ஸரம்[10] என்னும்

1. புராண கிருதம்—வெகு நாள் பழகிய சுத்தமான நெய்.

2. கிலாடம்—சிறிதளவு பாலில் அதிக மோரை சேர்த்து பக்குவம் செய்யப்படும் ஒருவித தயிர்.

3. அப்பொழுதே கன்றையீன்ற பசுவின் பாலைக் கொண்டு பக்குவம் செய்த தயிர் "பீயூஷம்" எனப்படும்,

4. கூர்ச்சிகை—தயிரையும் மோரையும் பாலில் சேர்த்து பக்குவம் செய்யப்படுவது.

5. மோரணம்—கிலாடத்தைக் கடைவதாலுண்டாகும் ஒரு திரவம்.

6. பல்யம்—பலத்தை விருத்தி செய்யுந் தன்மை.

7. விஷ்டம்பீ—மலமூத்திராதிகளைக் கட்டி வயிற்றுப் பொருமல் முதலான துகளை யுண்டுபெண்ணுங்குணம்.

8. தோஷலம்—வாதபித்த கபங்களைக் கோளாறடையச் செய்யும் தன்மை.

9. பிருஹ்மணம்—38-வது பக்கம் பார்க்க.

10. ஸரம்—5-வது பக்கம் பார்க்க.

குணங்களுடையது; கபத்தையும் மூத்திரத்தையும் விருத்தி செய்யக்கூடியது; சுவையிலும் விபாகத்திலும் மதுரமானது; இரக்தபித்தத்தையும் போக்கும். கரும்பின் முனையும் சர்மமும் இலவணரஸமுடையவை. பற்களால் மத்திபிற் கடிக்க அவை இனிப்பாகவும் இருக்கும்.—42, 43.

யந்திரத்திலிட்டு ஆட்டிய கருப்பஞ்சாற்றின் குணங்கள் :—யந்திரத்திலிட்டு ஆட்டியெடுத்த கருப்பஞ்சாற்றில் கரும்பின் அடி, முனை, பூச்சிகள் எரித்த பாகம் முதலியவைவும் நசுக்கப்பட்டு அந்த அம்சங்களும் சேர்ந்து விடுமாகையாலும், சிறிது நேரம் பாத்திரத்திலேயே தங்கியிருக்கும்படி நேரிடுவதாலும் அந்த இரஸம் ஒருவாறு கெட்டுப்போகும். ஆகையினால் இவ்விதமான கருப்பஞ்சாறு விதாஹி,[1] குரு, விஷ்டம்பி என்னும் குணங்களுடையதாகும்.—44, 44½.

கரும்புகளின் பேதங்களும் அவற்றின் குணங்களும்:—**பௌண்ட்ரகம்** என்னும் **நாமக்கரும்பு** குளிர்ச்சியினாலும், தெளிவாலும், இனிய சுவையினாலும் குணங்களிற் சிறந்ததாகும்; **வாம்சிக**மென்னும் **மூங்கிற்கரும்பு** குணங்களில் அதைவிடக் குறைந்ததாம்; **சதபர்வா** என்னும் நூறு கணுக்களுள்ள கரும்பு, **பேய்க்கரும்பு, நேபாளக்கரும்பு** முதலியவை க்ஷாரதன்மையிலும், துவர்ப்பான சுவையிலும் உஷ்ணவீர்யத்திலும், விதாஹகுணத்திலும் முறையே ஒன்றன் மேலொன்று அதிகப்பட்டுவருவதால் இவற்றின் சாறு கிரமமாக அதிக அதிக குணங்களுடையவையெனக் கருதப்படுகின்றன.—45, 46.

பாணிதத்தின் குணங்கள்:—பாணிதமானது[2] குரு, அபிஷ்யந்தி, த்ரிதோஷகரம், மூத்திரசோதகம் என்னும் குணங்களுடன் கூடியதாம்.—46½.

சுத்த வெல்லத்தின் குணங்கள்:—அழுக்குகளை அகற்றி சுத்தம் செய்த வெல்லம் கபத்தை அதிகமாக விருத்தி செய்யாமல், மலமூத்திரங்களை நன்கு வெளிப்படுத்தக்கூடியது.—47.

அசுத்த வெல்லத்தின் குணங்கள்:—அவ்விதம் சுத்தி செய்யப்படாத வெல்லமானது கிருமிகளையும், மஜ்ஜையென்னும் தாதுவையும், இரக்ததோஷத்தையும், மாம்ஸதோஷத்தையும், கபத்தையும் மிகவும் அதிகப்படுத்தும்.—47½.

பழைய வெல்லம் புதிய வெல்லங்களுடைய குணங்கள்:—தகுந்தவாறு பழைய வெல்லமானது ஹ்ருத்யமாகவும்,[3] பூலஷிதங்களில்

1. விதாஹி—குடலில் நன்கு ஜீர்ணமாகாமல் உள்ளே அழற்சியைக் கொடுக்கக் கூடியது.
2. பாணிதம்—அதிக கெட்டியாகாமல் பக்குவம்செய்யப்பட்ட சிறிது திரவமான வெல்லம்; வெல்லப்பாகு என்றும் கூறலாம்.
3. ஹ்ருத்யம்—இருதயத்திற்கு ஹிதமானது.

உபயோகிக்கத்தகுந்த நற்குண முடையதாகவும் இருக்கும். **புதிய வெல்லம்** கபத்தை விருத்திபண்ணும்.—48.

அசுத்த சர்க்கரை, கற்கண்டு, வெண்சர்க்கரை இவற்றின் குணங்கள் :—சுத்தம்செய்யாத சர்க்கரை, கற்கண்டு, வெண் சர்க்கரை இம்மூன்றும் விருஷ்யம், க்ஷதக்ஷீணஹிதம்,[1] இரக்தபித்தஹரம், வாதஹரம் ஆகிய குணங்களில் மேன்மேலும் சிறந்தவை.—49.

யாஸசர்க்கரையின் குணங்கள்:—யாஸசர்க்கரையானது[2] சிறிது கசப்பு கலந்த மதுர ரஸமுள்ளதாகவும், சிறிது துவர்ப்பாகவும், ஸாதாரண சர்க்கரைக்கான மற்ற குணங்களுடன் கூடியதாகவும் இருக்கும்.—49½.

சர்க்கரைகளுடைய பொது குணங்கள்:—ஸகல சர்க்கரைகளும்[3] அழற்சி, நாவரட்சி, வாந்தி, மூர்ச்சை, இரக்தபித்தம் இவற்றைப் போக்குங் குணமுடையவை.—50.

கருப்பஞ்சாற்றின் திரிபான வஸ்துக்களுள் சிறந்ததும் இகழ்ந்ததும்:—கருப்பஞ்சாற்றால் பக்குவம் செய்யப்படும் முற்கூறிய பதார்த்தங்களுள் **சர்க்கரை** குணங்களிற் சிறந்தது; **பாணிதம்** குணத்திற் குறைந்ததாம்.—50½.

தேன்-மதுசர்க்கரை இவற்றின் குணங்கள்:—(1)தேன் சக்ஷுஷ்யம்,[4] சேதி,[5] விரணசோதகம்,[6] ஸந்தானம்,[7] ரோபணம்,[8] வாதலம்,[9] ரூக்ஷம் என்னும் குணங்களுடையதாம்; நாவரட்சி, கபக்கோளாறு, விஷ ஸம்பந்தமான தீங்குகள், விக்கல், இரக்தபித்தம், பிரமேஹம், குஷ்டம், கிருமிதோஷம், வாந்தி, ச்வாஸகாஸம் இவற்றைப் போக்

1. இருமலில் இரத்தமும் வெளிவருமானால் அது க்ஷதம் அல்லது க்ஷதகாஸம் எனப்படும்; அவ்வித இருமலாலும் க்ஷயத்தினாலும் வருந்துபவனுக்கு ஹிதமானது க்ஷதக்ஷீணஹிதம் எனப்படுகிறது. அல்லது க்ஷதம் என்றால் அடிபடுதல்; அவ்வித அபிகாதத்தினால் உண்டாகும் க்ஷயத்துக்கு அநுகூலமானது என்றும் கூறலாம்.
2. யாஸசர்க்கரை—இனிய சுவையுள்ள ஒருவித புல்லின் சாற்றிலிருந்து எடுக்கப்படும் சர்க்கரை.
3. ஸகல சர்க்கரைகளும் என்பதால் திராக்ஷை முதலியதிலிருந்து கிரஹிக்கப்படும் மற்றச் சர்க்கரைகளும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.
4. சக்ஷுஷ்யம்—நேத்திரங்களுக்கு ஹிதமானது.
5. சேதி—கபம் முதலியதை அறுத்து வெளிப்படுத்துங்குணம்; சேதநம் என்றும் கூறப்படும்.
6. விரணசோதகம்—விரணங்களில் சீழ்முதலியது உண்டாகாதபடி அவற்றைச் சுத்தம் செய்வது.
7. ஸந்தானம்—விரணங்களால் பிளவுபட்டுள்ள பாகங்களைக் கூட்டி வைத்தல். ஒடிந்து போன எலும்புகளையும் சேர்ப்பிக்குங் குணம்.
8. ரோபணம்—விரணங்களை ஆற்றுங்குணம்.
9. வாதலம்—வாததோஷத்தை விருத்திசெய்வது.

ளும்; சிறிது துவர்ப்பு கலந்த மதுரரஸமுள்ளது. (2) மதுசர்க்கரையும்[1] இதே குணங்களையுடையது. 51—52½.

தேனை உஷ்ணநிலைமையில் உபயோகித்தல்—(1) தேனை உஷ்ணமாகவோ, உஷ்ணமான பதார்த்தங்களோடு கலந்தோ, உஷ்ணகாலத்திலோ உபயோகித்தாலும், உஷ்ணமதிகரித்ததால் வருந்துபவனுக்குக் கொடுத்தாலும் அது மிகத் தீங்கு விளைவிக்கும். ஆனால் நிரூஹவஸ்தியிலும்,[2] வமநவிதியிலும் உஷ்ணமான தேனைப் பரிஹரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை; ஏனெனில் அவ்விதமாய் உபயோகிக்கையில் தேன் ஜீர்ணமாகமலே சீக்கிரம் வெளியாய்விடுகின்றது.—53, 54.

தைலங்களின் பொது குணங்களும், திலதைலத்தின் குணங்களும்:—ஸகல தைலமும் அவை எந்தெந்த வஸ்துக்களிலிருந்து கிரஹிக்கப்படுகின்றனவோ அவற்றிற்கேற்ற குணங்களுடையனவாயிருக்கும். அவற்றுள் முக்கியமான தைலம்[3] தீக்ஷ்ணம்,[4] வியவாயி[5], அசக்ஷுஷ்யம்[6], ஸூக்ஷ்மம்,[7] உஷ்ணவீர்யம் என்னும் குணங்களுடையதாம். ஆகவே கபத்தை விருத்திசெய்யாது; சர்மதோஷங்களை யுண்டுபண்ணும்; இளைத்திருப்பவருக்கு ப்ருஹ்மணமாகவும், ஸ்தூலதேஹிகளுக்குக் கர்சகமாகவும்[8] இது உபயோகிக்கக் கூடியது.[9] மலச்சிக்கலுண்டுபண்ணும். இதற்குக் கிருமிஹர குணமுமுண்டு. மேலும் முறைப்படி பக்குவம் செய்யப்படுமாயின் ஸந்நிபாத விகாரங்களைப் போக்கும்.—55, 56.

1. மதுசர்க்கரை—தேனிலிருந்து எடுக்கப்படும் சர்க்கரை.
2. நிரூஹவஸ்தி—கஷாயவகைகளைக் குதமார்க்கத்தினால் உட்செலுத்தி குடலைக் கழுவும் முறை.
3. முக்கியமான தைலம்—எள்ளெண்ணெய்; திலம்—எள்; எள்ளிலிருந்து எடுக்கப்படுவதால் தைலம் எனப் பெயர் வந்தது. ஆகவே இது முக்கியமானதென்று கூறப்பட்டது. தைலம் என்பது எள்ளிலிருந்து எடுக்கப்படுவதற்கே பொருத்தமான பெயர்.
4. தீக்ஷ்ணம்—வேகமாக அந்தந்த தாதுக்களில் பிரவேசித்து அதனதன் வேலையை ஜடிதியில் நிறைவேற்றுங் குணம்.
5. வியவாயி—எந்த வஸ்துவானது உட்கொள்ளப்பட்டவுடனே முதலில் தனது வீர்யத்தை உடலிற் பரவச்செய்து, தன் குண விசேஷத்தைக் காட்டி, பிறகு ஜீர்ணமாகுமோ அப்பதார்த்தத்தின் குணம்.
6. அசக்ஷுஷ்யம்—கண்களுக்கு ஆகாதது.
7. ஸூக்ஷ்மம்—தேஹதாதுக்களில் மிகவும் நுட்பமான பாகங்களிலும் அல்லது மிக நுண்ணிய இரத்தக்குழாய் முதலியவற்றிலும் ஊடுருவி வியாபிக்கக்கூடியது.
8. கர்சகம்—இளைக்கச் செய்வது; தேஹதாதுக்களைச் சிதையச் செய்வது.
9. ஸூக்ஷ்மமானது (நல்லெண்ணெய்) குறுகிய அல்லது சுருங்கிப் போன ஸ்ரோதஸ்ஸுகள் என்னும் குழாய்களில் (தீக்ஷ்ணாதி குணங்களினால்) சீக்கிரம் பிரவேசித்து, அங்குள்ள தோஷங்களை வெளிப்படுத்தும்;

ஆமணக்கெண்ணெயின் குணங்கள்:—ஆமணக்கெண்ணெய் சிறிது கைப்பும் காரமும் இனிப்புமான சுவையுடையது; ஸரம், குரு என்னும் குணங்களையும் பெற்றது; வர்த்மா என்னும் அண்டவ்ருத்தி, குன்மம், வாயு, கபம், மஹோதரம், விஷமஜ்வரம் இவற்றைத் தீர்க்கவல்லது; இடுப்பையும், குஹ்யஸ்தானத்தையும், கோஷ்டமென்னும் குடலையும், முதுகையும் ஆச்ரயித்துண்டாகும் வலியையும் வீக்கத்தையும் இத்தைலம் போக்கிவிடும்.—57, 57½.

சிவந்த ஆமணக்கெண்ணெயின் குணங்கள்:—சிவந்த ஆமணக்கிலிருந்து உண்டான எண்ணெயானது அதிக தீக்ஷ்ணமும், அதிக உஷ்ணவீர்யமும், அதிகமாகக் குழைந்து வழுவழுப்புள்ள தன்மையும் உடையது.—58.

கடுகெண்ணெயின் குணங்கள்:—கடுகெண்ணெயானது சுவையில் காரப்பு; தீக்ஷ்ணம் இலகு என்னுங் குணங்களுடையது; வீர்யத்தில் உஷ்ணமானது; இதனால் கபம், சுக்ரம், வாதம், கோடம்,[1] குஷ்டம், அர்சஸ், விரணம், கிருமிகள் இவை நிவ்ருத்தியாகும்; இரத்தபித்தத்தை இது உண்டாக்கும்.—59.

தான்றிக்கா யெண்ணெயின் குணங்கள்:—தான்றிக்கா யெண்ணெய் மதுரரஸம், சீதவீர்யம், குரு, பித்தஹரம், வாதஹரம், கேச்யம்[2] என்னுங் குணங்களுடையது.—59½.

வேப்பெண்ணெயின் குணங்கள்:—வேப்பெண்ணெயானது, சிறிது உஷ்ணவீர்யமும், கைப்பும், கிருமிஹரம், குஷ்டஹரம், கபஹரம் என்னுங் குணங்களுமுடையதாம்.—60.

காசாம்பூத்தைலம், குஸும்பா எண்ணெய் இவற்றின் குணங்கள்:—காசாம்பூத் தைலமும், குஸும்பா எண்ணெயும் உஷ்ணவீர்யமாகவும், சர்மவியாதிகள் கபதோஷம் பித்த தோஷம் இவற்றை யுண்டுபண்ணுங் குணமுள்ளவையாகவும் இருக்கின்றன.—60½.

வஸா, மஜ்ஜை, மேதஸ் இவற்றின் குணங்கள்:—வஸா[3], மஜ்ஜை[4] என்னும் இவ்விரண்டு ஸ்நேஹங்களும்[5] வாதஹரங்களாக

ஸ்ரோதஸ்ஸுகள் சுத்தியாகவே போஷணைக்கு அவசியமான வஸ்துக்கள் தேஹத்தில் நன்கு வியாபித்து, ப்ருஹ்மணம் (புஷ்டி) உண்டாகும். அவ்விதமே ஸூக்ஷ்ம ஸ்ரோதஸ்ஸுகளில் பிரவேசித்து தீக்ஷ்ணாதி குணங்களால் கொழுப்பு முதலானவற்றைக் கரைத்து அவற்றைக் குறையச் செய்து, தேஹத்தை இளைக்கச்செய்து இயற்கை நிலைமையை யுண்டுபண்ணும்.

1. கோடம்—சரீரமெங்கும் தினவை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு வியாபிக்கும் படை.
2. கேச்யம்—தலைமயிரை வளரச் செய்யுங்குணம்.
3. வஸா—சுத்தமாம்ஸத்திலிருந்து கிரஹிக்கப்படும் ஒருவித எண்ணெய்.
4. மஜ்ஜை—4-வது பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.
5. ஸ்நேஹம்—நெய், எண்ணெய், கொழுப்பு முதலிய எல்லாத் தைலவகையும் ஸ்நேஹம் எனப்படும்.

வும், பலம் பித்தம் கபம் இவற்றை விருத்தி செய்யுந் தன்மையன வாகவும், மற்ற விஷயங்களில் அந்தந்த ஜந்துவின் மாம்ஸங்களுக் குண்டான குணத்தைப் பொருந்தியவையாகவும் இருக்கின்றன. மேதஸ் என்னும் கொழுப்பும் இவ்விரண்டுக்கும் ஸமானமான குணங்களுடையதென்றே அறிக.—61, 61½.

மதவகைகளின் பொது குணங்கள் :—மத்ய மென்னும் மதுவானது தீபநம்[1], ரோசநம்[2], தீக்ஷ்ணம்[3], உஷ்ணம், ஸரம்[4], இலகு, ரூக்ஷம்,[5] ஸூக்ஷ்மம்,[6] ஸ்ரோதோவிசோதநம்,[7] வாதஹரம், கப ஹரம் என்னும் குணங்களையுடையது ; மனக்களிப்பையுண்டாக் கும்; தேஹத்திற்கும் புஷ்டியைத் தரும்; இனிப்பு, சிறிது துவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு என்னும் இரஸங்களுடன் கூடியது ; அம்லவிபாக மடையும் ; குரலையும், பொதுவில் ஆரோக்யத்தையும், பிரதிபை யென்னும் புத்திவிசேஷத்தையும், தேஹநிறத்தையும் விருத்தி செய்யும் ; தூக்கமின்மையினுலும் அதிநித்திரையினுலும் வருந்துப வருக்கு ஹிதமானது ; பித்தத்தையும் இரத்தத்தையும் தூஷிப்பிக் கும் ; மெலிந்த தேஹிகளுக்கும் ஸ்தூலித்தவருக்கும் ஒருங்கே உபயோகமானது. மதுவை முறைதவறுமற் பருகினுல் முற்கூறிய குணங்கள் உண்டாகும் ; இல்லையேல் அது விஷத்திற்குச் சமானமா னது. 62—64½.

நூதன புராதன மத்யங்களின் குணங்கள் :—புதிய மதுவானது[8] குருகுணம் அதிகரித்ததாகவும், ஸந்நிபாத விகாரத்தை உண்டு பண்ணுவதாகவும் இருக்கும். தகுந்தவாறு பழகிய மத்யம் இதற்கு மாருன குணங்களுடையதாகும்.—65.

மத்யத்தை உபயோகிக்கத் தகாத நிலைமைகள் முதலியன :— உஷ்ணமான உபசாரங்கள் நடந்து வருகையிலும், விரேகம் செய்து கொண்டபோதும், பசியினுல் வருந்தும் பொழுதும் மத்யபானம் செய்யக்கூடாது ; அதிக தீக்ஷ்ணமானதும், சிறிதும் காரமில்லாத

1. தீபநம்—ஜாடராக்னி யெனப்படும் பசியையுண்டுபண்ணும் கூறு களைத் தூண்டுந் தன்மை.
2. ரோசநம்—நாவில் நற்சுவையை யுண்டாக்குந் தன்மை.
3. தீக்ஷ்ணம்—தாதுக்களில் ஜடிதியில் ஊறிப்பரவக் கூடிய குணம் ; அதிக கெடியுள்ளதென்றும் கூறலாம்.
4. ஸரம்—3 வது பக்கம் பார்க்க.
5. ரூக்ஷம்—வரட்சி.
6. ஸூக்ஷ்மம்—3-வது பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.
7. ஸ்ரோதோவிசோதநம்—ஸ்ரோதஸ்ஸுகள் எனப்படும் இரத்தக் குழாய்களிலும் இரஸாயநீமுதலியவற்றிலும் சேர்ந்துள்ள தோஷங்களை அப் புறப்படுத்தி அவற்றைச் சுத்தம் செய்யுங் குணம்.
8. புதியமத்யம் என்றால் ஒரு வருஷத்திற்கு உட்பட்ட மத்யம். ஆறு மாதங்களுக்குட்பட்டதென்று சிலர்.

தும், மிகவும் சொற்ப ஸம்பாரங்களுடையதும், கலங்கியிருப்பது மான மத்யவகையும் உபயோகிக்கக் கூடியதல்ல.—66.

ஸுரையின் குணங்கள் :—ஸுரை[1] யென்னும் மதுவானது ஸ்நேஹநம்,[2] குரு, வாதஹரம் என்னுங் குணங்களுடையது ; குன் மம், உதரரோகங்கள்,[3] அர்சஸ், கிரஹணீ, க்ஷயம் இவற்றைப் போக்கும். கொழுப்பு, இரத்தம், முலைப்பால், மூத்திரம், கபம் இவற்றை விருத்தி செய்யும்.—67.

வாருணியின் குணங்கள் :—வாருணியும்[4] ஸுரைக்குச் சமான மான குணங்களுடையது ; மேலும் ஹ்ருத்யம்[5], இலகு, தீக்ஷ்ணம் என்கிற விசேஷ குணங்களையுடையது ; சூலம்[6], காஸம், மல பந்தம், வயிற்றுப்பொருமல், பீநஸம் இவற்றைப் போக்கும்.—68.

விபீதக ஸுரையின் குணங்கள் :—விபீதக ஸுரை[7] யென்னும் மதுவானது அதிக தீவ்ரமான வெறியை யுண்டுபண்ணுதது ; இலகுகுணமுள்ளது ; தேஹத்திற்கு ஹிதமானது ; விரணத்தி னுல் வருந்தபவனுக்கும், பாண்டு ரோகிக்கும், குஷ்டரோகிக்கும் இது அதிக கெடுதியைத் தரக்கூடியதல்ல.—69.

அரிஷ்டத்தின் குணங்கள் :—அரிஷ்டம்[8] என்னும் மது மற்ற மதுக்களெல்லாவற்றைப் பார்க்கினும் அதிக குணமுள்ளதாகும் ; அது எந்தெந்த வஸ்துக்களால் பக்குவம் செய்யப்படுகின்றதோ, அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற குணங்களுடையது; கிரஹணீ, பாண்டு, குஷ்டம், அர்சஸ், சோகை, க்ஷயம், மஹோதரம், ஜ்வரம், குன்மம், கிருமி, ப்லீஹ விருத்தி இவற்றைப் போக்கும் ; துவர்ப்பும் கார்ப் புமான சுவையுள்ளது ; வாதத்தை விருத்தி செய்யும்.—70, 70½.

மார்த்வீக மதுவின் குணங்கள் :—மார்த்வீகம்[9] என்னும் மது வுக்கு லேகநம், ஹ்ருத்யம், ஸரம் என்னுங் குணங்களுண்டு ; அது சுவையில் இனிப்பாயிருக்கும் ; உஷ்ணத்தை அதிகமாயுண்டுபண் ணுதது ; பித்தத்தையும் வாதத்தையும் சிறிது விருத்திசெய்யுந்

1. ஸுரை—அன்னத்திலிருந்து அல்லது அரிசியிலிருந்து இறக்கப் படும் ஒருவித மது.
2. ஸ்நேஹம்—ஸ்நிக்த்த குணத்தை யுண்டுபண்ணுவது.
3. ப்லீஹ வீக்கம், கல்லீரலின் வீக்கம், நீர்க்கோவையினுல் வயிறு வீங்கிப்போதல் இவ்விதமான வியாதிகள் உதரரோகங்கள் எனப்படும்.
4. வாருணீ—கள்.
5. ஹ்ருத்யம்—48-வது பக்கம் பார்க்க.
6. சூலம்—வயிற்றுவலி த்தல்.
7. விபீதக ஸுரை—தான்றிக்காயைப் பக்குவம் செய்து அதிலி ருந்து ஸந்தானம் செய்யப்படும் மது.
8. அரிஷ்டம்—பதார்த்தங்களைக் கஷாயமாகக் காய்ச்சி பக்குவம் செய்யப்படும் மது.
9. மார்த்வீகம்—திராக்ஷாரஸத்திலிருந்து ஸந்தானம் செய்யப்படும் மது.

தன்மையது; பாண்டு, மேஹரோகம், அர்சஸ், க்ருமி இவற்றை நிவ்ருத்தி செய்யும்.—71½.

கார்ஜூர மதுவின் குணங்கள்:—கார்ஜூர மதுவானது குணங்களில் மார்த்வீகத்தின் குணங்களினும் சிறிதே விகற்பப்படும்; வாதலம், குரு என்னும் குணங்களில் விசேஷத்தது.—72.

சர்க்கராமதுவின் குணங்கள்:—சர்க்கரையிலிருந்து செய்யப்படும் மது ஹ்ருத்யம், இலகு என்னும் குணங்களுடையது; நறுமணம் பொருந்தியது; இனிய சுவையுள்ளது; அதிக வெறியையுண்டுபண்ணாதது.—72½.

குடமதுவின் குணங்கள்:—குடமதுவானது[1] மூத்திரம், மலம், அபாநவாயு இவற்றை நன்கு வெளிப்படுத்துந் தன்மையது; தர்ப்பணம், தீபநம் என்னும் குணங்களுமுடையது.—73.

சீதுவின் குணங்கள்:—சீது[2] என்னும் மது வாதத்தையும் பித்தத்தையும் நிவ்ருத்திசெய்யும்; ஸ்நேஹபாநத்தை முறை கேடாகச் செய்வதாலும்,[3] கபத்தினாலும் உண்டாகும் கோளாறுகளை நிவ்ருத்தி செய்யவல்லது.—73½.

பக்வரஸ சீதுவின் குணங்கள்:—அதில் பக்வரஸ சீதுவானது[4] மேதோரோகம்,[5] சோகை, உதரரோகங்கள், அர்சஸ் இவற்றைப் போக்கக் கூடியது; மேலும் முதலிற்கூறிய சீதுவைவிட இதுவே குணத்திற் சிறந்தது.—74.

மத்வாஸவத்தின் குணங்கள்:—மத்வாஸவம்[6] என்பது சேதநம்,[7] தீக்ஷ்ணம் என்கிற குணங்களுடையது; மேஹரோகங்கள், பீநஸம், காஸம் இவற்றை நிவ்ருத்தி செய்யவல்லது.—74½.

சுக்தத்தின் குணங்கள்:—சுக்தம்[8] என்பது ரோசநம்,[9] ஸரம்,[10] தீபநம், இக்குணங்களைப் பெற்றது; இரத்தம், பித்தம், கபம்

1. குடமது—வெல்லத்தினால் ஸந்தாநம் செய்யப்படும் மது.

2. சீது—கருப்பஞ்சாற்றால் அல்லது மதுர ரஸமுள்ள மூலிகைகளின் சாற்றால் (அவற்றைச சமைக்காமலே) பக்குவம் செய்யப்படுவது. இதுவே சீதரஸ சீது என்று வழங்கப்படும்.

3. ஸ்நேஹ பானத்தை முறைதவறிச் செய்வதாலுண்டாகும் தீங்குகளைப்பற்றிய விவரங்களை 16-வது 18-வது அத்தியாயங்களிற் காண்க.

4. சீதரஸ சீதுவுக்கு உபயோகிக்கும் வஸ்துக்களையே சமைத்து அவற்றிலிருந்து ஸந்தாநம் செய்யப்படுவது பக்வரஸ சீதுவாம்.

5. மேதோரோகம்—கொழுப்பு அதிகரித்து உடல் ஸ்தூலித்துவிடும் வியாதி.

6. மத்வாஸவம்—தேனைக்கொண்டு செய்யப்படும் ஒருவித மது.

7. சேதநம்—49-ம் பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.

8. சுக்தம்—ஏதேனும் திரவத்தில் கிழங்குகளையும், வேர்களையும், ஸ்நேஹ வர்க்கங்களையும் சேர்த்து ஸந்தாநம் செய்யப்படும் மிகப் புளிப்பான ஒருவித மது. இதுவே ஸூக்தம் என்றும் கூறப்படும்.

9. ரோசகம்—நாக்கில் நற்சுவையைத் தரும் குணம்.

10. ஸரம்—5-ம் பக்கம் டிப்பணியைப் பார்க்க.

இவற்றை நீக்கச் செய்யும்; பிரகோபமடைந்த வாத தோஷத்தை மீண்டும் இயற்கை நிலைமைக்குக் கொண்டுவரும்; மிகவும் உஷ்ண வீர்யமும், அதிக தீக்ஷ்ணமும், அதிக ரூக்ஷமும், மிக ஆம்ல ரஸமும் உள்ளது; பரிசிப்பதற்கு மிகவும் குளிர்ச்சியாயிருக்கும்; பாண்டுரோகத்தையும் க்ருமிகளையும் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியது; நேத்திரத்திற்குக் கெடுதியைத் தரும்.—75, 76.

அநேக சுக்தங்களின் குணங்களில் தாரதம்யம்:—குடசுக்தம், இக்ஷுசுக்தம், மத்யசுக்தம், மார்த்வீகசுக்தம் இவை[1] மேன்மேலும் முறையே அதிக இலகு குணமுள்ளவையாம்.—76½.

கந்த-மூல-பலாதி சுக்தங்களின் குணங்கள்:—கிழங்குகளும், வேர்களும், கனி முதலானவைகளும[2] குடசுக்தம் முதலானவைகளிற் சேர்த்து ஸந்தாநம்[3] செய்யப்படுமாயின் அவையும் அந்தந்த சுக்தத்திற்குச் சமானமான குணமுள்ளவைகளாய் விடும்.—77.

சாண்டாகீ அல்லது காலாம்லம்:—மற்றும் சில பதார்த்தங்களைக்[4] காய்ச்சி யிறக்கி ஸந்தாநம் செய்து சிலகாலம் வரையில் புளிக்கவைத்து பக்குவம் செய்யப்படும் ஒருவகை மதுவுக்கு சாண்டாகீ அல்லது காலாம்லம் எனப் பெயர். அது ரோசநமாகவும் இலகு குணமுள்ளதாகவும் இருக்கும்.—77½.

தாந்யாம்லம் அல்லது காஞ்ஜிகம்:—தாந்யாம்லம்[5] என்பது பேதி,[6] தீக்ஷ்ணம், உஷ்ணம், ருச்யம்,[7] தீபநம், ஹ்ருத்யம், இலகு, வாதஹரம், கபஹரம் என்கிற குணங்களையுடையது; பித்தத்தை விருத்தி செய்யும்; பரிசிப்பதற்குக் குளிர்ச்சியாயிருக்கும்; சிரமத்தையும் தேஹ வாட்டத்தையும் தீர்க்கும்; வஸ்தியிலுண்டா

1. குடசுக்தம்—வெல்லத்திலிருந்து செய்யப்படுவது. இக்ஷுசுக்தம்—கருப்பஞ்சாற்றிலிருந்து செய்யப்படுவது. மத்யசுக்தம்—மதுவிலிருந்து செய்யப்படுவது. மார்த்வீகசுக்தம்—திராக்ஷையிலிருந்து பக்குவம் செய்யப்படுவது. [சுக்தம் அல்லது ஸூக்தம் எனப்படுவது மிகவும் புளிப்பான ஒருவித மத்யம்.]

2. முதலானவை யென்பதால் இலைகள், பட்டைகள், புஷ்பங்கள் என்னும் வேறு சில அம்சங்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

3. ஸந்தாநம்—மதுவகைகள் பக்குவம் செய்யுமுறை.

4. முள்ளங்கி, கடுகு, காய்கனிகள் முதலானவை இங்கு 'மற்றும் சில பதார்த்தங்கள்' என்பதால் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

5. தாந்யாம்லம்—இதுவே காஞ்ஜிகம் என்று கூறப்படும்.

6. பேதி—குடலிலுள்ள மலங்களை உடைத்து வெளிப்படுத்துங் குணம்.

7. ருச்யம்—அரோசகத்தைப் போக்கி நாவிற்கு நற்சுவையைத் தருவது; ரோசகம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

கும் வலியைப் போக்கும்; ஆஸ்த்தாபநவஸ்தி [1] செய்வதற்கு உசிதமான சிறந்த பதார்த்தமாகும்.—78, 79.

கோமூத்திரம் முதலியவற்றின் குணங்கள்:—பசு, வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, எருமை, யானை, குதிரை, ஒட்டகம், கழுதை இவற்றின் மூத்திரங்கள் ரூக்ஷம், தீக்ஷ்ணம், உஷ்ணம், இலகு இக்குணங்களுடையது; பித்தத்தை விருத்திசெய்யும்; இவற்றிற்கே காரம் பிரதான ரஸம்; இலவணம் அநுரஸம் [2]; இவை கிருமி, சோபை, உதர ரோகங்கள், வயிற்றுப் பொருமல், சூலம், பாண்டு, கபரோகம், வாத ரோகங்கள், குன்மம், அரோசகம், விஷவேகம், வெண்குஷ்டம், குஷ்டம், அர்சஸ் இவற்றை நிவ்ருத்திசெய்யும். 80—82.

திரவத்திரவ்ய விஞ்ஞானீயாத்யாயத்தில் அடங்கிய திரவவர்க்கங்கள்:—ஜலவர்க்கம் [3], க்ஷீரவர்க்கம் [4], இக்ஷுவர்க்கம் [5], தைலவர்க்கம் [6], மத்யவர்க்கம் [7] இவற்றைக் கிரமமாகக் கூறி, இவ்வத்தியாயத்தில் முக்கியமான சில திரவ பதார்த்தங்கள் விவரிக்கப்பட்டன.—83.

ஆறும் அத்தியாயம்.

அங்கஸ்வரூப விஞ்ஞானீயம்.

அப்பால் அந்தஸ்வருபவிஞ்ஞானீயம் [8] என்னும் அத்தியாயம் விவரிக்கப்படுகின்றது:—

---

1. ஆஸ்த்தாபந வஸ்தி—தகுந்த உபகரணங்களால் கஷாயவகைகளை குதத்தில் செலுத்தி குடலைச் சுத்தி செய்வதற்கான சிகித்ஸா முறை. இதற்கே நிரூஹவஸ்தி யென்னும் பெயர்.

2. சில வஸ்துக்களில் ஒரு ரஸமும், சிலவற்றில் இரண்டு மூன்று இரஸங்கள் கலந்தும் இருப்பதுண்டு. அவ்வாறு கலந்திருக்கும் இரஸங்களில் நன்கு நாக்கினால் உணரக்கூடியது பிரதானரஸம் என்றும், குறைந்திருப்பதற்கு அல்லது உபயோகித்த பிறகு சிறிது நேரம் கழித்து உணரக் கூடியதற்கு அநுரஸம் என்றும் பெயர்.

3. காங்கம், ஸாமுத்ரம், நதிஜலம், கிணற்றுநீர், உஷ்ண ஜலம், குளிர்ந்த ஜலம், தேங்காயின் நீர் இவை ஜலவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவை.

4. பசுவின்பால், எருமைப்பால், வெள்ளாட்டுப்பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் முதலியவை க்ஷீரவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களாம்.

5. கரும்புஞ்சாறு, பாணிதம், வெல்லம், சர்க்கரை, கற்கண்டு முதலியவை இக்ஷுவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவையாகும்.

6. நல்லெண்ணெய், ஆமணக்கெண்ணெய், கடுகெண்ணெய், கொழுப்பு முதலியவை தைலவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவை.

7. மத்யம், வாருணீ, ஸுரா, மார்த்வீகம், கார்ஜூரம், சீது முதலியவை மத்யவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவையாம்.

8. அன்னங்கள் மாம்ஸங்கள் முதலிய ஆஹாரத்திற்கு உபயோகமான வஸ்துக்களையும், ஆஹாரவகைகளையும் விவரித்து, அவற்றின் குறை குணங்களைக் கூறும் அத்தியாயம்.

இரஸ ரத்தின ஸமுச்சயம்.

பூர்வ கண்டம்.

முதல் அத்தியாயம்.

இரஸோத்பத்தி.

கடவுள் வழிபாடு.

மங்களத்திற்குக் காரணமான கலையெனக் கருதப்படுவதும், ஆனந்தப் பெருக்கினால் தோன்றியதும், பேரொளி வீசுவதும், ஸித்தர் செய்யும் இரஸ ஸித்திகளுக்கு அமுதமெனக் கூடியதுமான எவரது கருணைகடாக்ஷமாகும் அம்ருதக்கடலால் பக்தர்களுடைய பிறப்பு இறப்பு மூப்பு விருப்பு முதலான எல்லாப்பிணிகளும் [1] கொடிப் பொழுதில் விலகிப் போகின்றனவோ, உலகத்திற்குப் பிரதான வைத்தியரான அப் பரம புருடனைப் [2] பணிவேனாக. 1.

இருபத்தேழு ஸித்தர்கள்.

ஆதிமர், சந்திரஸேனர், லங்கேசர், விசாரதர், கபாலி, மத்தர், மாண்டவ்யர், பாஸ்கரர், சூரஸேனர், இரத்தின கோஷர், [4] சம்பு, ஸாத்விகர், நரவாஹனர், இந்திரதர், கோமுகர், கபிலர், [5] வியாடி, நாகார்ஜுனர், ஸுரானந்தர், நாகபோதி, யசோதனர், கண்டர், கபாலிகர், பிரஹ்மா, கோவிந்தர், லம்பகர், ஹரி என்கிற இருபத்தேழு ஸித்தர்கள் இரஸஸித்தி யளித்தவராவர். 2—4½.

---

1. பிறப்பு இறப்பு முதலிய ஸஹஜ வியாதிகளும், விருப்பு வெறுப்பு (ராக-த்வேஷாதிகள்) முதலிய மானஸிகரோகங்களும் குறிக்கப்படுவதால் மற்றச் சாரீர வியாதிகள் நீங்குவதைப்பற்றி ஐயமில்லை யென்பது கருத்து.

2. இதனால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் குறிக்கப்படுவதாய் அறிக. அக்கருத்தைக் கொண்டே "வைத்யோ நாராயணோ ஹரி:" என்று ஆன்றோர் கூறுவர். ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் அபரமூர்த்தியான ஸ்ரீ தன்வந்தரியைக் குறிப்பிடுவதாகவும் கருதலாம். அல்லது கருணையே உருவெடுத்து வந்ததாகச் சொல்லப்படும் பகவதவதாரங்களில் ஒருவராகிய புத்ததேவனைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருதுவதும் பொருந்தும்.

3. இரஸவித்தையை முதலிற் கண்டுபிடித்தவராகையால் 'ஆதிமர்' என்ற அந்த ஸித்தர் வழங்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. மஹேச்வரருக்கு ஆதிமன் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டதாகவும், சிலர். ஆதமர் என்னும் வேறுபாடம் வழங்குவதுண்டு.

4. இரத்தினகோஷர் என்னும் பாடமுண்டு.

5. கபிலர் என்பதற்குப் பதிலாய் 'கம்பலி' என்கிற பாடமுமுண்டு.

இந்நூலுக்கு ஆதாரமான ஆதி இரஸக் கிரந்தங்கள்.

இரஸாங்குசர், பைரவர், நந்தி, ஸ்வச்சந்தபைரவர், மந்தாநபைரவர், காகசண்டீச்வரர், ஸோமதேவர், ருச்யச்ருங்கர், க்ரியா தந்த்ர ஸமுச்சயீ, இரஸேந்திர திலக யோகி, பாலுகி, மைதிலர், மஹாதேவர், நரேந்திரர், வாஸுதேவர்,[1] ஹரீச்வரர் ஆகிய இவர்களுடையவும், மற்றும் பலருடையவும் இரஸக் கிரந்தங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து, சிகித்ஸா விஷயத்தில் முற்றிலு முபயோகமாயுள்ள இரஸவர்க்கங்களாலாகிய ஸித்தௌஷதமுறைகளைத் தொகுத்து விளக்குவதற்காக

இந்நூலின் பெயரும் ஆசிரியரும்.

ஸிம்ஹகுப்த புத்திரரால்[2] இந்த இரஸ ரத்தின ஸமுச்சயம்[3] என்னும் நூல் இயற்றப் படுகிறது. 5-8½.

இந்நூலில் வழங்கப்படும் விஷயங்கள்.

இரஸங்கள், உபரஸங்கள், லோஹங்கள், அவற்றின் சுத்தி முதலியதற்கான யந்திரமுறைகள், சுத்தி முதலியதற்கான பலவேறு உபாயங்கள், ஸத்துவபாதனம்-த்ருதிகள்-பஸ்மங்கள் ஆகிய முறைகளைப்பற்றிய விஷயங்கள்[4] இதில் விளங்கக் கூறப்படும். 9,10.

இரஸத்தின் உற்பத்தியும் மஹிமையும்.

வடதிசையிற் பனிக்கு உறைவிடமாக மிகப் பிரஸித்தமாய் அமைந்துள்ள, எல்லாப் பர்வதங்களுக்கும் அரசனெனக் கூடிய ஹிமாலயத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானிடமிருந்து உலகத்தைக் காப்பதற்கென் றுற்பவித்தது மஹாரஸமாம். இரஸலிங்கம் செய்து ஒருவன் அதை பக்தியோடு போற்றி வந்தால் மூவுலகிலுமுள்ள லிங்கங்களைப் பூஜிப்பதாலான பலனை அவன் அடைவான். இரஸத்தை உண்பது, பரிசிப்பது, தானம் செய்வது,

ஐந்து வித இரஸ பூஜைகள்.

தியானிப்பது, அர்ச்சிப்பது ஆகிய வகைகளில் இரஸ பூஜை ஐந்து விதமென்றும், அப்பூஜைகள் மஹாபாதகங்களையும் நிவர்த்திக்க வல்லவையென்றும் கூறப்படுகிறது. முறைப்படி சுத்தி செய்து பஸ்

---

1. வாஸுதேவர் என்பதற்குப் பதிலாய் இரத்னகோஷர் என்றும் பாடமுண்டு.

2. ஆசார்ய வாக்படர் என்று பொருள்.

3. இரஸப் பிரதானமான ஔஷதமுறைகள், இரஸ-லோஹாதிகளிற் சரக்குகளின் சுத்திமாரணாதி முறைகள் ஆகியவற்றை வெகு சிரேஷ்டமான அம்சங்களை மாத்திரம் பொறுக்கித் திரட்டி யியற்றிய ஸங்கிரஹக் கிரந்தம் என்பது 'இரஸரத்தின ஸமுச்சயம்' என்பதன் கருத்து.

4. இரஸோபரஸாதிகளைப் பற்றியும், அவற்றின் சுத்தி-பஸ்ம-ஸத்வ பாதனாதி கிரமங்களையும்பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் இனி வரும் அந்தந்த விஷயங்கள் அடங்கிய அத்தியாயங்களில் பார்க்க.

மாதி முறைகளிற் பக்குவம் செய்த இரஸத்தை ஏற்ற ரோகங்களில் பிணியாளிக்குக் கொடுப்பவன் அச்வமேதயாகாதிகளைச் செய்வதாலான பலனைப் பெறுவான். இரஸமானது தான் மூர்ச்சித்து நோயைப் போக்கும்; தான் பந்தமடைந்து முத்தியளிக்கும்; ம்ருதியடைந்து அமரத்வத்தைக் கொடுக்கும்;[1] ஆகவே அவ்வித இரஸத்திலும் கருணை மேலிட்டவர் வேறெவர் உளர்? குருஹத்தி, கோஹத்தி, பிரஹ்மஹத்தி முதலிய ஹிம்ஸாகரமான மஹாபாபங்களைச் செய்வதன் பலனா யுண்டாகும் ச்வித்ரம் என்கிற நோயையும் போக்கக் கூடியதானால் அவ்வித இரஸத்திலும் மேலான புனித வஸ்து வேறொன்றுமுண்டோ? ஈச்வரனிடமிருந்து நழுவி அக்னி முகத்தில் வீழ்ந்த அளவற்ற வீர்யமானது நூறு யோஜனை ஆழமும் விஸ்தீர்ணமுமுள்ள ஐந்து பிரதேசங்களில் ஆழ்ந்து வியாபித்தது. அதுமுதலாக அவ்வீர்யம்

ஐந்து வித ரஸங்கள்.

அப்பூமிகளின் குணங்களுக்கேற்றவாறு ஐந்து விதமான தன்மைகளைப் பெற்றன; அவை இரஸம், இரஸேந்திரம், ஸூதம், பாரதம், மிச்ரகம் என்பனவாம். அவற்றுள் (1) இரஸம் என்பது செந்நிறமானது; எவ்வித தோஷக்கலப்பும் அதற்கு இராது; இரஸாயநம் என்னும் விசேஷ குணமுள்ளது; அதனாலே தேவர்கள் நோயற்றவராகவும், மூப்பு-இறப்பில்லாதவராகவும் ஆயினர். (2) இரஸேந்திரம் என்பதும் தோஷம் நீங்கிய கலப்பற்ற சரக்காகவே இருக்கும்; அது ஒருவித கபில நிறமானது; ருக்ஷமாகவும் அதிக நிர்மலமாகவும் இருக்கும்; நாகர்களென்னும் தேவஜாதிகள் அதை இரஸாயநமாக உட்கொண்டு மூப்பையும் மரணமும் அற்றவராய்விட்டனர். அவ்விரு இரஸங்களையும் பிறருக்குக் கிடைக்காவண்ணம் தேவர்களும் நாகர்களும் பின்னர் மறைத்துப் போட்டனர். (3) ஸூதம் என்கிற இரஸம் சிறிது மஞ்சள் நிறமுள்ளதாய், பரிசிப்பதற்கு ருக்ஷமாயிருக்கும்; அது தோஷங்கலந்த சரக்கு; பதினெண்வகையான ஸம்ஸ்காரங்களால் பக்குவம் செய்யப்படுமானால் இந்த ரஸம் தேஹத்தை லோஹம்போல வன்மையுள்ளதாகச் செய்யும். (4) மற்றொரு ஆழ்ந்த பூமியில் தங்கியிருந்த இரஸம் வெண்மையானது; அது பாரதம் என வழங்கப்படுகிறது; அநேகவிதமான ஔஷதமுறைகளில் உபயோகிக்கப்படுவதும் பெரும்பாலான பிணிகளையும் போக்கவல்லதும் இதுதான். (5) மயிற் றோகைக்குச் சமானமான நிறங்களைப் பெற்ற இரஸம் மிச்ரகம் எனப்படுகிறது; அதுவும் 'அஷ்டாதச ஸம்ஸ்காரங்கள்' என்கிற பதினெட்டு விதமான சுத்திமுறைகளைக் கொண்டு பதன் செய்யப்படு

---

1. மூலிகை முதலியதால் கஞ்சுகமென்கிற லோஹாதி ஆவரணங்களை அல்லது கலப்புகளைப் போக்கி இரஸத்தைச் சுத்தப்படுத்தி நயப்பிப்பது மூர்ச்சனம் எனப்படுகிறது. பந்தமென்பது கட்டுவது. ம்ருதியென்றால் பஸ்மமாக்குவது.

மானல் பலவிதமான ஸித்திகளைத் தரும். (1) எல்லா தாதுக்களையும் கிரஹிக்கும் தன்மையுடையதாகையால் **ரஸம்** என்று கூறப்படுகிறது; அல்லது கிழத்தனம், பிணி, மரணம் இவற்றைப் போக்குவதற்கு உபயோகமாகிறதென்கிற காரணத்தினால் ரஸம் எனப்படுகிறது. (2) இரஸங்கள், உபரஸங்கள் இவற்றிற்கு அரசன் எனக்கூடியதாயிருப்பதால் **இரஸேந்திரம்** என்று வழங்கப்படுகிறது. (3) தேஹஸித்தியையும், லோஹஸித்தியையும் உண்டு பண்ணுவதால் [1] **ஸூதம்** எனப்படுகிறது. (4)) ரோகங்களாகும் ஆழ்கடலில் அமிழ்பவரைக் கரைசேர்ப்பதால் [2] **பாரதம்** என்று பெயர் வந்தது. (5) ஸகலதாதுக்களுக்குமுள்ள தேஜோரூபமான குணங்கள் எதில் மிச்ரமாயிருக்கிறதோ அந்த இரஸம், **மிச்ரகம்** எனப்படுகிறது; அது பலவிதமான பலன்களைத் தரும். 11—81½.

இரஸத்தின் கஞ்சுகாதி தோஷங்கள்.

மானிடருக்கு இயல்பான மிருத்யுவையும் பிணிகளையும் பரிஹரிக்கும் இயல்புள்ள இத்தகைய இரஸத்தின் பிரபாவத்தினால் மனிதரும் தேவர்களுக் கொப்பான வலிமையையும் ஆயுளையும் பெறுவதைப் பார்த்து, தேவேந்திரன் கவலையுற்று ஈசனைப் பிரார்த்திக்க, அப்பால் கஞ்சுகாதி தோஷங்களை அதில் சேர்ப்பித்தார்; அதுமுதலாக இரஸமானது சுத்தி முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களை முறைப்படி நிறைவேற்றினாலன்றி சிறிதும் பயன் படுவதில்லை.

இரஸத்திற்குப் பஞ்ச கதிகள்

(1) ஜல ரூபமாகப் பெருகுவதால் **ஜலகதியையும்**, (2) அன்னம் போன்று அசைவதாலே **ஹம்ஸகதியையும்**, (3) மலின வஸ்துக்களுடன் சேர்ந்து மாலின்யமடைவதால் **மலகதியையும்**, (4) அக்னிஸம்பந்தத்தினால் புகை யுருவங் கொள்வதால் **தூமகதியையும்** பெறுவது இரஸத்திற்கு இயல்பு. (5) **ஜீவகதி** யென்பது இரஸத்தின் ஓர் அபூர்வமான சக்தி; அது தேவர்களுக்கே புலனாகும்; அண்டத்திலிருந்து ஓர் ஜீவன் கிளம்புவதுபோல இரஸத்தில் இச்சக்தி தோன்றுகிறது. அவ்விசேஷ குணம் ஜீவராசிகளை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்கிறது; ஆகவே இரஸம் ஜீவன் எனப்படுகிறது; இவற்றுள் முதல் நான்கு கதிகளும் பார்க்கக் கூடியவை; ஐந்தாவது கதி காணக் கூடாதது; அதன் ஐந்தாம் கதி மந்திரம் முதலியவற்றாலே தகையக் கூடியதாய்; இரஸத்தின் கதிகள் இவ்விதம் பலவாறு பேதமடைவதால் அதை நன்றாக ஸம்ஸ்கரிப்பது அரிதான காரியம்; மிகத் திறமை வாய்ந்தவர்களே அதை ஸம்ஸ்கரிக்க வல்லவர். (1) பூமியை வெட்டிச் சில இடங்களிலிருந்து இர

1. ஸூதே—(தேஹ லோஹ ஸித்திகளை) உண்டுபண்ணுகிறது என்று 'ஸூதம்' எனப் பெயர் வந்தது.

2. பாரஸ்ய தாரத் (வியாதிகளின் கரை சேர்க்கு மியல்புடையதால்) 'பாரதம்' என்று வழங்கப்படுகிறது

இரஸத்தை கிரஹித்தல்

ஸத்தை எடுப்பார்கள். (2) தரத தேசத்தில் [1] அக்னி முகத்திலிருந்து குருத்தன்மையினால் சிதறி வீழ்ந்த இரஸம் பூமியில் மண்ணோடு மறைந்திருக்கும்; அந்த மிருத்திகையை[2] அவ்வப் பிரதேசங்களில் வஸிப்பவர் கிரஹித்து பாதநயந்திரத்தில்[3] போட்டு, அதிலிருந்தும் இரஸத்தை கிரஹிக்கிறார்கள். 82—90.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

மஹா ரஸங்கள்.

மஹா ரஸங்கள் எட்டு.

அப்ரகம், வைக்ராந்தம், மாக்ஷிகம், விமலம், சிலாஜது, ஸஸ்யகம், சபலம், ரஸகம் என்பவை எட்டு மஹா ரஸங்கள். இவற்றைப் பகுத்தறிந்து கிரஹித்து வைத்துக்கொள்ளவும்.[4] 1.

அப்ரகம்.

அப்ரகத்தின் பொது குணங்கள்.

அப்ரகம் கௌரியின் இரஜோதாது வெனப்படுகிறது. அமிருதத்தைப்போன்று மிக சிலாக்யமான குணந் தரத்தக்கது. வாத-பித்தக் கோளாறுகளையும், க்ஷய ரோகத்தையும் ஹரிக்கும். அறிவைத் தூண்டி விருத்தி செய்யும். பொதுவாகப் பெரும்பான்மையான முக்கிய ரோகங்களைத் தணிக்கும். வ்ருஷ்யம், ஆயுஷ்யம் என்கிற குணங்களிற் சிறந்தது. பல்யம், ருசிகரம்,[5] கபஹரம், தீபனம் என்னும் குணங்களை யுடையது. ஸ்நிக்தம், சீதவீர்யம் என்னும் தன்மைகளைப் பெற்றது. மேலும் அந்தந்த பிரயோக முறைகளுக்கேற்ப ஸகல ரோகங்களையும் நிவர்த்தி செய்யவல்லது. பாரதத்தைக் கட்டுவதற்குமுபயோகமானது. 2.

1. தரத தேசம்—ஹிமாலயத்திற்கு அருகில் காச்மீரத்தைச் சார்ந்த சில பூபிரதேசம் தரதம் என்று வழங்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அல்லது தரதம் என்னும் மிருத்திகையைப் பெற்ற பிரதேசமெனவும் கூறுவர்.

2. ஹிங்குலம் என்கிற இரஸம் நிரம்பிய மிருத்திகை.

3. பாதன யந்திரம்—ஊர்த்வபாதநம், திர்யக்பாதநம் என்கிற யந்திரங்கள். (யந்திரங்களின் விவரணம் பிறகு ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் பார்க்க.)

4. இந்த மஹாரஸங்களின் விவரணம் கிரமமாக இனி வரும். [மாக்ஷிகம், விமலம், சிலாஜது, சபலம், இரஸகம், தரதம் (ஹிங்குலம்), ஸ்ரோதோஞ்ஜனம், அப்ரகம் ஆகியவை மஹாரஸங்கள் என்று இரஸார்ணவம் கூறுகிறது.]

5. வ்ருஷ்யம்—ஆண்மையை விருத்தி செய்வது. ஆயுஷ்யம்—ஆயுளை விருத்தி செய்வது. பல்யம்—தேஹவன்மையை விருத்தி செய்வது. ருசிகரம்—அரோசகத்தைப் போக்கி நாக்கில் சுவையை விருத்தி செய்வது.

அப்ரகத்தை யெடுக்கவேண்டிய ஸ்தலத்தின் ஆழம்.

ஓர் இராஜஹஸ்தம்[1] அளவான ஆழத்திற்குக் கீழே கனியிலிருந்து யாதோர் அப்ரகம் தோண்டியெடுக்கப்படுகிறதோ அஃது சாஸ்திரத்திற் கூறிய பலனைத் தரும்; மற்றது ஸத்துவ ஹீனமாகவும் பயனற்றதாகவும் இருக்கும். 3.

நான்கு வித அப்ரகங்களும் அவற்றின் குண குணங்களும்.

அப்ரகமானது பிநாகம், நாகம், மண்டூகம், வஜ்ரம் என்று நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் வெளுப்பு, சிவப்பு, பசுமை, கறுப்பு என்று மீண்டும் நாலு வகைப்படும். அவற்றுள் (1) பிநாகம் என்னும் அப்ரகத்தை அக்னியிற் காய்ச்சினால் செதிள் செதிளாகப் பலவாறு பிரியும்; அஃது உட்கொள்ளப்படுமானால் மலங்களைக் கட்டி[2] மனிதனுயிரை மாய்க்கும். (2) **நாகம்** என்னும் அப்ரகத்தை நெருப்பிலிட பாம்பு சீறுவதுபோலச் சப்திக்கும்; அதைபுட்கொண்டால் மண்டல குஷ்டம் உண்டாகும். (3) **மண்டூகம்** என்னும் அப்ரகத்தை அக்னியிலிட்டு ஊதினால் அது தவளையைப்போல் குதித்து விழும்; அது புஜிக்கப்படுமானால் சஸ்திரத்தினாலன்றி வேறு வகையில் நிவர்த்திக்கக் கூடாத அச்மரீ ரோகத்தையுண்டாக்குகிறது. (4) **வஜ்ராப்ரகமானது** அக்னியிற் காய்ச்சப்படுமானால், அதிலடங்கிய அழுக்குகள் நீங்கி எவ்வித விகாரமுமடையாமலிருக்கும். இது தேஹத்திற்கு இரஸாயநமாகவும், லோஹங்களைப் பக்குவம் செய்வதற்கும், எல்லாப் பிணிகளைத் தீர்ப்பதற்கும் உபயோகமானது. மேலும் நிறத்திலும் நான்கு வகைப்பட்ட அப்ரகங்களுள் **ச்வேதாப்ரகமானது** வெண்மையான முறைகளிலும், **ரக்தாப்ரகம்** சிவப்பு நிறமுள்ள முறைகளிலும், **பீதாப்ரகம்** பசுமையான முறைகளிலும் சிறப்பாக உபயோகமாகின்றன.[3] இந்த நான்கு நிறமுள்ள அப்ரகங்கள் யாவும் இரஸாயநமாக உபயோகமாவதாய் சாஸ்திரத்திற் கூறப்படினும், **க்ருஷ்ணாப்ரகம்** என்னும் கருநிறமான அப்ரகமே அவ்விஷயத்தில் கோடி மடங்கு குணத்திற் சிறந்ததாம். 4—11.

---

1. 'இராஜஹஸ்தம்' என்பது நீண்ட 1¼ கை கொண்டது (ஸபாதகர:) என்று ஆயுர்வேதப்ரகாசத்திலும், 36 அங்குலங் கொண்ட அளவென்று பாரத ஸம்ஹிதையிலும் கூறப்படுகிறது.

2. மலங்கள் என்பதால் ஜலம், மூலம், வியர்வை முதலிய கழிவுகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

3. வெள்ளி, ஸிந்தூராதி சிவப்பு ஔஷத தாதுக்கள், மஞ்சளான பொன்வேலை ஆகிய முறைகளில் பீதாப்ரகம் முதலியவை முறையே பிரயோகிக்கப் படுவதாகக் கருத்து. [சிவப்பும் பசுமையுமான இரண்டு அப்ரகங்களும் ஸ்வர்ணம் செய் முறையிலும், கறுப்பான அப்ரகம் பொன் செய்முறை வெள்ளி செய் முறையிலும் உபயோகப்படுகின்றன. கிட்டரூபமான அப்ரகத்தை எதற்கும் உபயோகிக்கக் கூடாது என்று இரஸார்ணவம் கூறுகிறது.]

அப்ரகத்தின் குண தோஷங்கள்.

(1) ஸ்நிக்த்தமாகவும்,[1] அகன்ற தளங்களையுடையதாகவும், இயற்கையான சிறந்த நிறமுள்ளதாகவும், பாரமுள்ளதாகவும், எளிதிற் பிரிக்கக்கூடிய செதிள்களுடையதுமான அப்ரகம சிறந்ததாகும். (2) சந்த்ரிகைகளுள்ளதும்,[2] சிட்டங்கட்டியதுமான அப்ரகம் சிறந்ததல்ல; அவ்விதமான அப்ரகத்தை இரஸம் கிரஹிப்பதில்லை.[3] இரஸக்ராஸத்திற்கேற்ற அப்ரகமே லோஹ முறைகளிலும் இரஸாயந முறையிலும் உபயோகிக்கக் கூடியதாம். சந்த்ரிகை யொழிந்ததும், மாரணம் செய்யப்பட்டதுமான[4] அப்ரகமே எல்லா வியாதிகளிலும் உபயோகிக்கத் தகுந்தது. சந்த்ரிகையோடு

சந்த்ரிகை யென்னும் தோஷம்.

கூடிய அப்ரகம் உட்கொள்ளப்படுமானால் மேஹ ரோகத்தையும், அக்னிமாந்த்யத்தையும் உண்டு பண்ணும். பத்ராப்ரகம்[5] இரஸாயநமாகுமென்று கூறுபவர் காலகூடவிஷம் உயிரளிக்கவல்லதென்பார்கள். ஆகவே ஸத்துவமெடுப்பதற்கும், உட்கொள்ளும் ஔஷதத்திற்கும் சுத்தி செய்த அப்ரகத்தையே உபயோகிக்கவேண்டும்; அன்றேல் துர்க்குண முண்டுபண்ணி பல கோளாறுகளைக் காட்டுவது திண்ணம். 12—16.

அப்ரக சுத்தி முறைகள்.

(1) அப்ரகத்தை ஏழுமுறை நெருப்பில் காய்ச்சிக் காய்ச்சிக் காஞ்சிகமென்னும் காடியில் போட்டு எடுக்கவும்; இப்படிச்செய்ய அது சுத்தமாகும். (2) அவ்விதமே பசுமூத்திரத்திலாவது, (3) த்ரிபலா கஷாயத்திலாவது, (4) முக்கியமாகப் பாலிலாவது ஏழு முறை தோய்த்து எடுத்தாலும் தோஷம் நீங்கியதாகும். 17, 17½.

தான்யாப்ரகம்.

சுத்திசெய்து, பிறகு சூர்ணமாகச் செய்யப்பட்ட அப்ரகத்தை ஒரு வஸ்திரத்தில் சேர்த்து, அதைக் காடியில் வைத்துப் பிசைய, அவ்வஸ்திரத்தின் கண்ணறைகளினூடே காடியில் வந்து வழவழப்பாகப் படியும்

---

1. ஸ்நிக்த்தம்—எண்ணெய்ப்பசை அல்லது அது போன்ற தன்மை.

2. சந்த்ரிகை—அப்ரகத்திற்கு இயல்பாயுள்ள கண்ணாடியைப் போன்ற மினுமினுக்கும் தன்மை

3. கிரஸித்தல்—தன்னுள் ஐக்யப்படுத்திக் கொள்ளுதல். இது இராஸக்ராஸம் என்று வழங்கப்படும்.

4. மாரணம்—பஸ்மமாகச் செய்தல். [லோஹங்களுக்கு இயல்பான நிலைமையைப் பற்றதே போக்கி, தேஹதாதுக்கள் அவற்றை [illegible] ஜீரணம் செய்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் பஸ்மமாகவோ [illegible] [illegible]மாகவோ பக்குவம் செய்யப்பட்ட முறை மாரணம், [illegible] வழங்கப்படும். இதையே அபுநர்ப்பவம் என்றும் வழங்குவர்.]

5. பத்ராப்ரகம்—சுத்தி செய்யப்படாமல் இதழிதழாயுள்ள அப்ரகம்.

நுண்ணிய அப்ரகத்தூள் தான்யாப்ரகம் எனப் படுகிறது. 18½.[1]

அப்ரக பஸ்ம முறைகள்.

(1) அதை தான்யாப்ரகமாகச் செய்த பிறகு, கையாந்தகரைச்சாற்றால் ஆட்டி, சக்கிரங்களைப்போல வட்டமாகத் தட்டி புலர்த்தி, அரை கஜபுடத்தில் எரித்தெடுக்கவும். அவ்விதமே வெள்ளைச் சாறடைச்சாற்றால் அரைத்து அரைத்து ஆறு முறை புடமிடவும். பிறகு அவ்வப்ரகத்தை நாலிலொரு பங்கு வெண்காரம் கூட்டி சிறிது ஜலம் விட்டு அரைத்து, சக்கிரங்களைப்போல அடை தட்டி புலர்த்தி, அங்ஙனமே ஏழு முறை அரை கஜபுடமிட்டு எரிக்கவேண்டும். முற் கூறிய வகையில் ஆடாதோடைச் சாற்றால் ஆட்டி ஏழு முறையும், முள்ளுக்கீரைச் சாற்றால் ஆட்டி ஏழு முறையும் புடம் போடவேண்டும். இவ்விதமாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்டுள்ள அப்ரகம் ஸகல முறைகளிலும் உபயோகிக்கத் தகுந்ததாம். (2) தான்யாப்ரகத்தைத் தகரயிலைச் சாற்றால் [illegible]டியாட்டி பத்துமுறை புடம்போட நிச்சயமாய் பஸ்மமாகும். [illegible] அதேவிதமாய் கோரைக் கிழங்கு ரஸத்தாலாவது, (4) முள்ளு[illegible]கீரைச் சாற்றாலாவது அப்ரகத்தைப் புடமிடலாம். 19—24½.

அப்ரகஸிந்தூர முறைகள்.

மஞ்சள், நெல்லிக்கனி, முருங்கைப்பட்டை இவற்றின் இரஸங்களால் தனித்தனியே அப்ரகத்தை ஆட்டி, அடை தட்டிபுலர்த்தி புடமிடவும்; இவ்விதம் அறுபது புடங்களில் எரிக்க அப்ரகம் ஸிந்தூரமாகும். அந்தந்த ரோகங்களுக்கு ஏற்ற அநுபானத்துடன் உபயோகிக்க அது க்ஷயம் முதலிய அநேக ரோகங்களைப் போக்கவல்லது. (2) ஆலம் வேரின் பட்டையைக் கஷாயமிட்டு அதனாலாவது, (3) வெற்றிலையின் சாற்றாலாவது, (4) ஆடாதோடை-கையாந்தகரை இவற்றின் சாற்றாலாவது, (5) கரிசிலாங்கண்ணி-பாகலிலை இவற்றின் ஸ்வரஸத்தினாலாவது, (6) ஆலம்பாலாலாவது அப்ரகத்தை அரைத்து, இருபது முறை புடமிடலாம்; அது மிகச் சிவப்பான ஸிந்தூரமாகும். 25—28.

அப்ரக ஸத்வ பாதனமுறைகள்.

(1) அப்ரகத்தை அதற்கு நாலிலொரு பங்கு வெங்காரம் சேர்த்து, நிலப்பனங்கிழங்குச் சாற்றால் ஆட்டியெடுத்து, கோஷ்டியென்னும் கும்பட்டியில் வைத்து, பலமாக ஊதினால் அது ஸத்வரூப

1. தான்யாப்ரகத்தைப்பற்றிய மூலச்லோகம் ஸம்ஸ்க்ருத நூலில் பலவித அப்ரகபஸ்மமுறைகளுக் கிடையே 23-வது ச்லோகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மொழிபெயர்ப்பில் ஒழுங்காக அமையும் பொருட்டு இது 18½ என்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

மாக[1] ஆய்விடும். (2) தகரவிதை, கோரைக்கிழங்கு, கொத்தமல்லி, ஆடாதோடை, சாறடை, கரிசிலாங்கண்ணி, பாகல், செருப்படை இவற்றின் சாற்றால் தனித்தனியே அரைத்து, வெயிலில் உலர்த்தியெடுக்கவும்; அவ்விதம் அரைக்கும்போது கோதுமையின் சூர்ணம், கிருமீன், வெண்காரம் இவற்றை அப்ரகத்துக்கு எட்டில் ஒரு பாகம் வீதம் சேர்த்துக் கூட்டவும். அப்பால் பஞ்சாஜம், பஞ்ச கவ்யம், பஞ்ச மாஹிஷம்[2] இம்மூன்று வர்க்கங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கூட்டி அரைத்து, பெரிய கோலிகளாக உருட்டி, அதற்போதந கோஷ்டத்தில்[3] அவற்றைப் போட்டு, தீயிட்டு ஊதி, ஸத்துவத்தை இறக்கவேண்டும்; பிறகு கோஷ்டியென்கிற அந்த வாலையைத் திறந்து, அதிற் படிந்துள்ள கிட்டங்களைப் பொடித்து, அவற்றிலடங்கிய ரவைகளைப் போன்றுள்ள ஸத்துவத்தைப் பிரித்தெடுக்கவும். மிகுந்துள்ள கிட்டத்தைச் சிறிது வெண்காரம் கூட்டிப் பசு மூத்திரத்தினால் ஆட்டி, கோலிகள் செய்து உலர்த்தி, மீண்டும் முன்போலவே தீயிட்டு எரித்து ஸத்துவ மெடுக்கவும். அப்பால் ரவை போன்ற அந்த ஸத்துவங்களைக் காடியில் சேர்த்துக் காய்ச்சி, சோதநீய கணச்சரக்குகளைக் கூட்டி, மூசையில் அடைத்து, அக்னியில் வைத்தூதி, நன்றாக உருகியபிறகு எடுக்கவும்; இவ்விதம் இரண்டு முறை உருக்க, ஸத்துவம் மெ[illegible] சுத்தமாயிருக்கும். அந்த ஸத்துவத்தை இரஸௌஷத முறைகளிலும், இரஸாயந முறைகளிலும் உபயோகிக்கலாம். 29—38.

அப்ரகத்தை ஸைப்படுத்தல்.

அப்ரகஸத்துவத்தை உருக்கி, தேன், தைலம், நெய் இவற்றில் பத்து முறை ஊற்றவும்; இவ்விதம் பத்து முறை செய்தால் கடினமான உலோஹாதிகளைப்போலவே அப்ரகஸத்துவம் மிருதுத்தன்மையடையும். 39.

(1) மிருதுவாகச் செய்த ஸத்வாப்ரகத்தை நுண்மையாகப் பொடித்து, ஒரு கொப்பரையில் நெய் ஊற்றி அதில் சேர்த்து அடுப்பிலேற்றி சிவக்க வறுக்கவும்; அல்லது அதில் துரும்பைப்

1. ஸத்துவம்—ஒவ்வொரு உலோஹம் அல்லது தாதுவும் மனிததேஹத்தில் ஊறி வியாதிகளைப் போக்கவோ, சரீரத்தைப் பலப்படுத்தவோ உபயோகமாகும்; அப்படிப்பட்ட லோஹ தாதுக்களுடைய ஸூக்ஷ்மமான ஸாராம்சம் ஸத்துவம் எனப்படுகிறது.

2. பஞ்சாஜம்—வெள்ளாட்டைச் சேர்ந்த ஐந்து அம்சங்கள். பஞ்சகவ்யம்—பசுவைச் சேர்ந்த ஐந்து வஸ்துக்கள். பஞ்ச மாஹிஷம்—எருமையின் ஐந்து வஸ்துக்கள்; அவையாவன:—வெள்ளாடு, பசு, எருமை இவற்றின் பால், தயிர், நெய், சிறுநீர், சாணம் ஆகியவையாம்.

3. கோஷ்டம்—குண்டம் அல்லது சாலை. கோஷ்டி என்றும் கூறப்படும்.

போட அது எரியுமளவுமாவது வறுத்து, அதைச் சூர்ணம்செய்து கொள்ளவும். இவ்விதமே ஏழு தடவை பக்குவம் செய்யவும்; அப்பால் ஸமபாகம் கந்தகம் சேர்த்து, ஆலம்வேரின் கஷாயத்தினால் ஆட்டி வாராஹபுடமிடவும்; இவ்விதமாக இருபது முறை புடமிடவேண்டும்; அதன் பிறகு த்ரிபலா கஷாயத்தினால் ஆட்டி இருபது தடவை புடமிடவேண்டும்; பிறகு த்ரிபலா கஷாயம், கொட்டைக் கரந்தைச் சாறு, கையாந்தகரைச் சாறு, கடுக்காய் கஷாயம், தான்றிக்காய் கஷாயம், குறுவேர் கஷாயம் இவற்றில் தனித் தனியே பாவனை செய்து எடுக்கவும். அனுபவித்து எல்லா ரோகங்களிலும் இதை உபயோகிக்கலாம். இது ஸத்வாப்ரகத்திலும் சிரேஷ்டமானது; தோஷம் நீங்கி குணத்தில் மேன்மையுற்றது. இதே விதமாக நூறு தடவை புடமிட்டு பக்குவம் செய்தால் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான குணமுள்ளதாகும்; பாசக-தீபனத் தன்மைகளிலும் சிறந்ததாகும்.

ஸத்வாப்ரக ஸேவன முறைகள்.

(2) அப்ரகத்தை வெள்ளைக் கரைத்த ஆமணக்கிலைச் சாற்றில் பாவனை செய்து, மேலும் கீழும் ஆவிலைகளால் மூடி புடமிடவும்; இவ்விதம் மூன்று புடங்க ளிட்டால் அப்ரகத்திலுள்ள சந்த்ரிகைகள் நீங்கிப்போம். இதை அரை குஞ்ஜாபிரமாண முபயோகித்தால் நன்கு பசியுத்தீபகமாகும். அந்தந்த ரோகத்திற்குத் தகுந்த அநுபானங்களோடு உபயோகிக்க எல்லா வியாதிகளையும் தீர்க்க வல்லது.

சந்த்ரிகையைப் போக்குதல்.

(3) அப்ரக ஸத்துவத்தின் கோலியை உருக்கி, மயில்துத்தம் கரைத்த காடியில் ஊற்றி யெடுத்து, அந்த க்ஷணத்திலேயே சம்மட்டியால் அடிக்கவும்; அடித்துப் பெரும்படியான அதன் பொடிகளை மீண்டும் காய்ச்சி, காடியில் சேர்த்து எடுத்து முன்போலவே சம்மட்டிகளால் அடித்துப் பொடியாக்கவும். அச்சூர்ணத்தை முன் போலவே பசுவின் நெய்யில் சேர்த்து வறுத்து, நெல்லிக்கனிச் சாற்றையாவது, வெற்றிலைச் சாற்றையாவது கூட்டி கல்வத்தில் நன்றாக அரைக்க வேண்டும்; இவ்வாறு மூன்று முறை செய்ய வேண்டும். பிறகு சாறணை, ஆடாதோடை இவற்றின் சாற்றோடு காடியையும் கூட்டி அதனாலுடனே அரைக்கவும்; இவ்விதம் அரைத்தரைத்து பத்து புடங்களிடவும்; பிறகு கந்தகம் கூட்டி அரைத்து பத்து புடங்கள் போடவும். இவ்விதம் சுத்தமாய் பக்குவம் செய்யப்பட்ட அப்ரகம் குணத்தில் மிகச் சிறந்தது. இதை ஜாரணமுறைகளிலும், இரஸாயனமுறைகளிலும் இஷ்டப்படி உபயோகிக்கலாம். 40—52.

அப்ரகத்தைத் திரவமாகச் செய்யலாமென்று சில நூல்களில் கூறப்பட்டிருப்பினும், அவ்வாறு செய்வது சிவனருளன்றி ஸித்

திப்பதில்லை யாகையால், அம்முறை அஸாத்ய மென்று நிச்சயித்து இங்கு கூறப்படவில்லை. 53.

அப்ரகத்ருதி அஸாத்யம்.

முற்கூறியவாறு பக்குவம் செய்த திவ்யாப்ரகத்தை இரண்டு குஞ்ஜா பிரமாணத்தில் வாய்விடங்கம், த்ரிகடுகு இவற்றுடன் கலந்து, நெய் கூட்டி யுட்கொள்ளலாம். இதனால் க்ஷயம், பாண்டு, கிரஹணி, வயிற்றுவலி, ஆமதோஷம், மற்றுமுள்ள குடலைப்பற்றிய பிணிகள், ஊர்த்வ ச்வாஸம், பிரமேஹம், அரோசகம், பலமான காஸம், அக்னிமாந்த்யம், ஜலோதரம் ஆகிய வியாதிகள் தீரும்; மேலும் அந்தந்த அநுபான முறைகளோடு சேர்த்து உபயோகிக்க மற்றும் ஸகலமான நோய்களும் நிவாரணமாம். 54.

திவ்யாப்ரக குணங்கள்.

வைக்ராந்தம்.[1]

எட்டு மூலைகளையும், எட்டு பட்டைகளையும், ஆறு கோணங்களையும் உடையதாய், மழமழப்பாகவும், கனமாகவும், சுத்தமான வர்ணமுள்ளதாய் அல்லது பலவேறு நிறங்களின் கலப்புள்ளதாகவும் இருப்பது வைக்ராந்தம் என்று கூறப்படுகிறது. இதில் வெளுப்பு, சிவப்பு, பசுமை, நீலம், மாடப்புறா நிறம், மேகவர்ணம், கறுப்பு, சித்திரவர்ணம் ஆக நிறத்தில் எட்டுவித பேதங்களுண்டு. 55, 56.

வைக்ராந்த லக்ஷணம்.

வைக்ராந்தமானது ஆயுளை விருத்தி செய்யும்; தேஹத்திற்கு பலத்தையும் நிறத்தையும் கொடுக்கும்; விருஷ்ய குணத்திற் சிறந்தது; அறிவைக் கொடுக்கும்; ஸந்நிபாத ஸம்பந்தமான வியாதிகளை ஹரிக்கும்; அக்னியை உத்தீபனம் செய்யும்; உலோஹங்களின் பக்குவ முறைகளிலும் உபயோகமானது; வஜ்ரம் என்கிற இரத்தினத்திற்குச் சமானமான மற்ற குணங்களும் இதற்குண்டு; வெகு கடினமானது. மேலும் வைக்ராந்தம் இரஸாயனச் சரக்குகளுள் முதலில் எண்ணக் கூடிய சிறந்த வீர்யமுள்ளது; கோளாறடைந்த ஸர்வ தோஷங்களையும் போக்கும்; வஜ்ரத்திற்குப் பதிலாகவும் உபயோகிக்கத் தகுந்தது. 57, 58.

வைக்ராந்தத்தின் பொது குணங்கள்.

---

1. வைக்ராந்தம் என்பது படிகக் கல்லைப் போன்றதோர் தாதுப் பொருள், ஸாதாரணமாய் வெண்மையாகவும், வெகு கடினமாகவும், பட்டைகளுள்ளதாகவும், பளுவாகவும் இருக்கும். "விக்ருதா வஜ்ர கண்டா யே வைக்ராந்தாக்யாம் பஜந்தி தே. ஜாதயச் சோதனம் ம்ருதிர் குணாஸ் தேஷாந்து வஜ்ரவத்"—விகாரமடைந்த வஜ்ரத் துண்டுகளே வைக்ராந்தமாகின்றன; அதன் பேதங்களும், சுத்தி முறையும், பஸ்ம முறையும், குணங்களும் வஜ்ரத்திற்கு இருப்பது போலவேயாம் என்று கூறப்படுவதுண்டு.

வைக்ராந்தத்தின் தைவீக வரலாறு.

முன்னால் துர்க்கா தேவியானவள் தேவர்களைத் துன்புறுத்திய மஹிஷாஸுரனைச் சூலத்தினால் ஸம்ஹரித்தாள். அவனுடைய இரத்தம் பூமியில் விழுந்து எவ்வெவ்விடத்தில் தங்கிற்றோ அவ்வவ்விடத்தில் வஜ்ரத்திற்கொப்பான வைக்ராந்தம் என்னும் மஹாரஸம் உண்டாயிற்று. இது விந்தியபர்வதத்திற்குத் தெற்கேயும் வடக்கேயும் விசேஷமாயுண்டு. 59—60½.

வைக்ராந்தத்தைப்பற்றி வேறு சிலரது கொள்கை.

(1) உலோகங்களை அறுக்கக்கூடிய வகையில் வெகு கடினமாயிருப்பதாலே இது ‘வைக்ராந்தம்’ என்று கருதப்படுகிறது. (2) இதில் வெளுப்பு, மஞ்சள் நிறம், சிவப்பு, கறுப்பு, மேகவர்ணம், மயிலின் கழுத்து போன்ற நிறம், மரகதப்பச்சை நிறம் ஆக ஏழு வகையுண்டு. (3) அவற்றுள் கறுப்பு வைக்ராந்தம் தேஹஸித்தியுண்டுபண்ணும். மஞ்சள்நிறமுள்ளது பொன் வேலைக்கும், வெண்மையானது வெள்ளிவேலைக்கும் உபயோகமானது. சிவப்பும் பச்சையுமான இரண்டு வைக்ராந்தங்களும் எல்லா முறைகளிலும் வெகு உபயோகமானவை. மற்ற இரண்டு வைக்ராந்தங்களும் உபயோகமற்றவையாகையால் விலக்கத்தகுந்தவையாம். இவ்வாறு வைக்ராந்தம் ஏழுவிதமென்று சிலரது கருத்து. 61—64.

வைக்ராந்தத்தை கிரஹிக்கும் விதி.

எங்கே வைக்ராந்தம் இருக்கின்றதோ அவ்விடத்தில் பைரவனையும், விநாயகரையும் முறைப்படி பூஜித்துவிட்டு, நிர்மலமான மனத்துடன் அதை கிரஹிக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் அது குணத்தில் வஜ்ரத்திற்குச் சமானமாகவும், தேஹபலத்தை விருத்தி செய்வதாகவும், உலோஹங்களைப் பக்குவம் செய்வதற்கு ஏற்றதாகவும், விஷஹரம் முதலிய குணங்களையுடையதாகவும் இருக்கும்; அது ஜ்வரம், குஷ்டம், க்ஷயம் இவைகளைப் போக்கும் மஹாரஸமாகவும் கருதப்படும். 65, 66.

வைக்ராந்த சுத்தி.

வைக்ராந்தச் சிலைகளோடு க்ஷாரங்களையும் இலவணங்களையும் கூட்டி, காடிகளுடையவாவது, மூத்திரங்களுடையவாவது, கொள்ளுக் கஷாயத்தினுடையவாவது, வாழைச் சாற்றினுடையவாவது ஆவிநீரில் மூன்று நாள் பக்குவம் செய்ய சுத்தமாகும்; வரகு தானியக் கஷாயத்தில் பக்குவம் செய்தாலும் சுத்தமாகும். கொள்ளுக்கஷாய ஆவியில் மாத்திரம் பக்குவம் செய்தாலும் சுத்தமாகும். 67, 67½.

வைக்ராந்த பஸ்ம முறைகள்.

(1) கந்தகத்தை வைக்ராந்தத்தோடு கூட்டி, எலுமிச்சம்பழ ரஸத்தினால் ஆட்டி புடம்போடவும்; இவ்விதம் எட்டுத்தடவை புடம்போட வைக்ராந்தம் பஸ்மமாகும். (2) அல்லது வைக்ராந்தத்தைக் காய்ச்சிக் காய்ச்சி அநேகமுறை குதிரையின் மூத்திரத்தில் போட்டு எடுத்து பிறகு புடம்போட்டாலும் பஸ்மமாம். இவ்

வாறு பஸ்மமாக்கிய வைக்ராந்தத்தை வஜ்ரத்திற்குப் பதிலாய் உபயோகிக்கலாம். 68—69½.

வைக்ராந்த ஸத்துவம்.

(1) நீரடிமுத்து, அழிஞ்சில், பலாசு இவற்றின் பட்டைகளின் க்ஷாரங்களைப் பசுவின் மூத்திரத்திற் கலக்கி, அந்த நீரில் வைக்ராந்தத்தின் பொடியை பாவனை செய்யவும்; அவ்வைக்ராந்தத்தைக் காட்டுக்கருணைக்கிழங்கு, மஞ்சள் இவற்றின் கல்கத்தோடும், த்ரிபலா சூர்ணத்தோடும் கலக்கவும்; அத்தோடு வெண்காரம், கொம்பரக்குப்பொடி, நவாசாரம் இவற்றையும் கூட்டி, ஆடுதின்னாப்பாளையின் ஸ்வரஸம் சேர்த்து, பிண்டமாகச்செய்து, மூசையில் அடைத்து, காடாக்னியிட்டு ஊதினால், வைக்ராந்தத்தின் ஸத்துவம் அம்மூசையிலே விழும். (2) ஸத்துவபாதன்முறைப்படி வைக்ராந்தத்தை நன்றாக அரைத்து கோளமாகச்செய்து, மூசையிலிட்டு, அதை ஒரு பாண்டத்தில் வைத்து, அவ்விதமே காடாக்னியில் ஊதினாலும் ஸத்துவம் வெளிவரும். 70—73.

வைக்ராந்த ரஸாயன முறையும் குணங்களும்.

(1) வைக்ராந்தம் பஸ்மமான பிறகு, அதில் ஒரு குஞ்ஜா பிரமாணம் எடுத்து, அதற்குக் கால்பங்கு ஸ்வர்ண பஸ்மத்தைக் கூட்டி, சிறிது திப்பிலி-வாய்விடங்கம் நெய் இவற்றையும் ஒருமிக்கச் சேர்த்து உட்கொள்ளலாம். இது க்ஷயம், உதரரோகம், பாண்டு, அர்சஸ், ச்வாஸம், காஸம், கடுமையான கிரஹணி, [illegible]ம் முதலிய ரோகங்களைத் தீர்க்க வல்லது; தேஹத்திற்குப் புஷ்டியையும் தரும். (2) கருநிறமான வைக்ராந்தத்தின் பஸ்மம் ஒரு பங்கு, இரஸ பஸ்மம் அரைப் பங்கு, அப்ரக ஸத்துவம் அவ்விரண்டுக்கும் ஸம அளவு; ஆக இவ்வனைத்தையும் கூட்டி அரைத்து வைத்துக் கொள்ளவும். இக்கூட்டுமருந்தில் ஒரு குஞ்ஜாபிரமாணம் எடுத்து நெய் அல்லது தேன் கூட்டி, விடியற்காலையில் உட்கொண்டுவர, இதர ஔஷதங்களால் நிவர்த்திக்கக் கூடாத ரோகங்களனைத்தையும், கொடிய பாவங்களை கங்காஜலம்போல மூன்று வாரத்தில் தீர்க்கும். 74—76.

மாக்ஷிகம்.[1]

மாக்ஷிகத்தின் உற்பத்தி.

மாக்ஷிகமென்கிற பொன்னுருவமான இந்த ரஸம் ஸ்வர்ணமுண்டாகும் மலையில் விஷ்ணுவினால் உண்டாக்கப்பட்டது. தாபி அல்லது தபதீ என்னும் தேசத்திலும், நதியிலும், கிராத தேசங்களிலும், சீன தேசத்திலும், யவநதேசத்திலுங்கூட உண்டாகிறது. ஸாதாரணமாய் மாக்ஷிக தாதுவானது வைகாசி மாஸத்தில் கடும் வெயிலால் உருகப்பட்டு வெளியாவதைக் காணலாம். 77, 77½.

1. மாக்ஷிகம்—[illegible]யென்று தமிழில் வழங்கப் படுகிறது.

மாக்ஷிகத்தின் பேதமும், குணங்களும்.

(1) ஹேம மாக்ஷிகம்,[1] தாரமாக்ஷிகம்[2] என்று மாக்ஷிகம் இருவகைப்படும். அவற்றுள் முதலாவதான காந்யகுப்ஜ தேசத்தில் உண்டாகும் ஹேம மாக்ஷிகமானது ஸ்வர்ணம்போல் காணப்படும். தபதீ நதியின் கரையில் உண்டாவது பஞ்சவர்ணங் கலந்து பொன் போன்றதா யிருக்கும். இரண்டாவதான தார மாக்ஷிகமானது விசேஷமாகப் பாஷாணம் கலந்ததாய், குணத்திற் குறைவானதா யிருக்கும். பொன் நிறமான மாக்ஷிகம் சுவையில் இனிப்பானது; வெள்ளியைப் போன்ற மாக்ஷிகம் சுவையில் அம்லமாகவும், சிறிது துவர்ப்பும் இனிப்பும் கலந்ததாகவும் இருக்கும்; இது சீதவீர்யமும், இளகுகுணமும், கடுபாகமும் உள்ளது.[3] (2) மாக்ஷிகமென்னும் இந்த தாதுப்பொருள் ஸகல வியாதிகளையும் பரிஹரிக்கவல்லது; வ்ருஷ்யகுணத்திற் சிறந்தது; இரஸாயநமான ஔஷதங்களுக்குள் மிகவும் சிரேஷ்டமானது; இரஸேந்திரத்திற்குப் பிராணன் போன்றது;[4] ஒன்றோடொன்று சேரக்கூடாத இரண்டு லோஹங்களைச் சேர்க்கவல்லது. இது மிகவும் ஸ்லாக்யமான ஔஷதச் சரக்கு. 78—82.

மாக்ஷிக சுத்தி.

(1) ஆமணக் கெண்ணெயிலாவது, (2) கொடிமாதுளைச் சாற்றிலாவது மாக்ஷிகத்தைப் போட்டுக் காய்ச்சினால் அது சுத்தமாகும். (3) வாழையின் கிழங்கினுடைய சாற்றில் போட்டு இரண்டு நாழிகைக் காய்ச்சியெடுத்தாலும் சுத்தியடைகிறது. (4) மாக்ஷிகத்தைக் காய்ச்சி த்ரிபலாகஷாயத்தில் தோய்த்தெடுத்தாலும் சுத்தமாகும். 83, 83½.

மாக்ஷிகபஸ்மம்.

(1) மாக்ஷிகத்தை கந்தகத்தோடு சேர்த்து, கொடிமாதளைச் சாற்றால் ஆட்டி, மூஷையினுள் அடைத்து, ஐந்து வராஹபுடங்களிட்டு[5] எரிக்க அது பஸ்மமாகும். (2) ஆமணக் கெண்ணெயிலும் பசுவின் நெய்யிலும் சேர்த்துக் காய்ச்சினாலும், (3) கொடிமாதுளஞ் சாற்றால் ஆட்டி காடாக்னியிட்டு பக்குவம் செய்தாலும் அப்பஸ்மம் ஸிந்தூரம் போல் ஆய்விடும். இவ்வாறு பக்குவம் செய்த மாக்ஷிக பஸ்மத்தை இரஸௌஷத முறைகளிலும், இரஸாயன விதியிலும் உபயோகிக்கலாம். 84—86.

1. ஹேம மாக்ஷிகம்—ஸ்வர்ண மாக்ஷிகம், பொன் நிமிளை.
2. தார மாக்ஷிகம்—ச்வேத மாக்ஷிகம், வெண்ணிமிளை.
3. "பங்கே ஸுவர்ண ஸங்காசோ மகார்க் க்ருஷ்ணே பஹிச்சவி: ப்ருஹத்வர்ண இதி க்யாதோ மாக்ஷிக: ச்ரேஷ்ட உச்யதே" — உடைத்துப் பார்க்க உட்புறம் பொன்போன்றதாகவும், வெளிப் புறம் ஒரு சிறிது கறுப்பாகவு முள்ள சரக்கு ப்ருஹத்வர்ணமாக்ஷிகம் (ஸ்வர்ண மாக்ஷிகம்) எனப்படும்; இது ஔஷத முறைக்குச் சிறந்தது.—இரஸரத்னாகரம்.
4. இரஸத்தைக் கொண்டு செய்யப்படும் ஔஷதங்களில் இது அதிக உபயோகமானது என்று கருத்து.
5. வராஹபுடம்—பத்தாவது அத்தியாயத்தில் விவரம் காண்க.

மாக்ஷிக ஸத்துவம்.

(1) மாக்ஷிகத்தோடு அதற்கு முப்பதில் ஒரு பங்கு நாகம் சேர்த்து,[1] க்ஷாரங்களும் அம்லங்களும் கூட்டி அரைத்து, மஹா மூஷையில்[2] அடைத்து அக்னியில் ஊத ஸத்துவம் வெளியாகும், பிறகு அச்சத்துவத்தை உருக்கி, கருநொச்சிலைச் சாற்றில் ஊற்றவும்; இவ்விதமாக ஏழுமுறை உருக்கி அச்சாற்றில் ஊற்ற, மாக்ஷிகஸத்துவத்துடன் கலந்திருந்த நாகம் விலகிப் போகும். (2) தேன், ஆமணக்கெண்ணெய், நெய் இவற்றால் மாக்ஷிகத்தை ஆட்டி, பிறகு பசுமூத்திரத்திலும் வாழைக்கிழங்கின் சாற்றிலும் பலமுறை பாவனை செய்து, மூசையில் அடைத்து அக்னியிட்டு ஊதினால் நிறத்தில் தாம்ரம் போன்றதாய் மிருதுவான ஸத்துவம் வெளியாகும். அதை உருக்கி ஆற்றியெடுத்தால் குன்றுமணிக்குச் சமானமான நிறமுள்ளதாயிருக்கும், இவ்விதம் பக்குவமான மாக்ஷிகஸத்துவம மிகவும் சுத்தமானதும் தேஹத்திற்கு அதிக வன்மைதரக் கூடியது.[3] 87—91.

மாக்ஷிகஸத்துவ ரஸாயந முறையும் குணமும்.

மாக்ஷிக ஸத்துவத்தை உருக்கி, இரஸேந்திரத்துடன் சேர்த்து அவ்விரண்டும் ஒருமிக்கக் கலந்ததும், கந்தகமும் அப்ரக ஸத்துவத்ருதியும்[4] கூட்டி, கல்வத்திலிட்டு அரைக்கவும். அதை ஒரு கோளமாகச் செய்து, இலவண யந்திரத்தில்[5] மிருதுவாக அக்னியிட்டு அரை நாள் எரிக்கவும். பிறகு அது தானாகவே ஆறியபின்பு எடுத்து, நன்றாகச் சூர்ணம் செய்து வைத்துக் கொள்ளவும். இதில் இரண்டு குன்றி பிரமாணம் எடுத்து த்ரிகடு,[6] வாய்விடங்கம் இவற்றின் சூர்ணத்தோடு கூட்டி, தேனிற் கலந்து உட்கொள்ளலாம். இதனால் அகாலத்தில் தேஹம் சிதைந்துண்டாகும் மிருத்யுவும் கிழத்தனத்தினாலான பலக்குறைவும் தீரும். ஏழு நாட்கள் உபயோகித்தால் கஷ்டஸாத்யமான வியாதிகளும் குணமடையும். அமுதங் கூட இதற்கிணையாகாது. 92—94.

1. நாகம்—ஸீஸம், கருவங்கம் அல்லது காரீயம்.
2. மஹாமூஷை—பத்தாவது அத்தியாயத்தில் மூஷைகளின் விவரங்களைப் பார்க்க.
3. கோமூத்ரைச் சஸ்நுஹீக்ஷீரைர்பாவ்ய மேரண்டதைலகை: மாக்ஷிகம் நிரமேகந்து மர்திதம் வடகீக்ருதம்; அப்ரவத்தமயேத் ஸத்வம்—மாக்ஷிகத்தைப் பசுவின் மூத்திரத்திலும், கள்ளிப்பாலிலும் பாவனை செய்து, ஆமணக்கெண்ணெயினால் ஒரு நாள் அரைத்து, வடகம் போல் செய்து, அக்னியிலிட்டு ஊத, அப்ரகத்தைப் போல் ஸத்துவம் வெளிப்படும்.—இரஸார்ணவம்.
4. அப்ரக ஸத்துவத்ருதி—திரவமாக்கிய அப்ரகஸத்துவம்.
5. இலவணயந்திரம்—ஒன்பதாவது அத்தியாயம் பார்க்க.
6. த்ரிகடு—சுக்கு, திப்பிலி, மிளகு இவற்றின் கூட்டு. இக்கூட்டுக்கு த்ரியூஷணம் என்றும் பெயர்.

குன்றுமணி, வெங்காரம் இவற்றை ஆமணக்கெண்ணெயும் தேனும் சேர்த்து அரைத்துக் குழம்பாகச் செய்யவும். இதில் மாக்ஷிகஸத்துவத்தை உருக்கிச்சேர்க்க அதிக இரவமாய்விடும். 95.

மாக்ஷிக த்ருதி.

விமலம் [1]

விமலம் மூன்று விதம்: அவற்றுள் ஒன்று ஹேமவிமலம்; மற்றொன்று தாரவிமலம்; மூன்றாவது காம்ஸ்ய விமலமாம். அந்தந்த லோஹத்திற்குள்ள காந்தியைக் கொண்டு ஒவ்வொரு விமலதாதுவுக்குமுள்ள பேதங்களை அறிய வேண்டும்.[2] இது உருண்டை வடிவத்துடன், பட்டை தீர்க்கப்பட்டது போலவும், சில கோணங்களோடு கூடியதாகவும், ஸ்நிக்தமாகவும் இருக்கும். விமலமானது பொதுவில் வாதஹரம், பித்தஹரம், வ்ருஷ்யம் என்னும் குணங்களுள்ளது; இரஸாயந குணம் இதற்கு விசேஷம். இவற்றுள் முதலாவது ஸ்வர்ணவேலைகளுக்கும், இரண்டாவது வெள்ளிவேலைகளுக்கும், மூன்றாவது ஔஷத முறைகளுக்கும் உபயோகமானது. காம்ஸ்ய விமலத்திலும் தார விமலமும், அதைவிட ஹேமவிமலமும் குணத்தில் முறையே சிறந்தவை. 96—98.

விமல பேதங்கள்.

விமலத்தின் உருவமும் குணமும்.

(1) ஆடாதோடையின் சாற்றில் விமலத்தைப் போட்டு பக்குவம் செய்தெடுக்க அது சுத்தமாகும். (2) அல்லது எலுமிச்சம்பழச் சாற்றிலாவது, (3) ஆடுதீண்டாப் பாளையின் ஸ்வரஸத்திலாவது பக்குவம் செய்தாலும் மற்ற தாதுப் பொருட்களைப் போலவே விமலமும் சுத்தமாகிறது. விமலத்தோடு கந்தகமும், மனச்சிலையும் சேர்த்து, எலுமிச்சம்பழச்சாற்றால் ஆட்டி புடமிடவும்; இவ்வாறு பத்துமுறை புடம போட்டால் விமலதாது பஸ்மமாகும். 99, 100.

விமல சுத்தி.

விமல பஸ்மம்.

வெங்காரத்தையும் விமல பஸ்மத்தையும் ஆடுதீண்டாப்பாளையின் சாற்றாலும் எலுமிச்சம்பழச் சாற்றாலும் அரைத்து, மஹாமூஷையின் உட்புறத்தில் அதைத் தடவி, உலர்த்தியெடுத்து, ஆறுபடி கட்டைக் கரியினுள் அம்மூஷையை அடக்கம் செய்து, அக்னியிட்டு ஊதினால் ஈயம்போன்றதாய் விமல ஸத்துவம் வெளியாகும். இத்துடன் இரஸ பஸ்மமும் கலந்துபிரயோகிக்கஇது இரஸாயநமாக உபயோகமாகும்.

விமல ஸத்துவம்.

1. விமலம் என்பதும் வைக்ராந்தம் போன்றதோர் தாதுப் பொருள். விமலமும் வைக்ராந்தமும் ஒருவித கந்தக ஸம்பந்த மான (Pyrites) தாதுப்பொருட்கள் என்று கருதப்படுகிறது.

2. பொன்போன்று தளதளப்பாயுள்ளது ஹேமவிமலம்; வெள்ளியைப்போல வெண்மையாயிருப்பது தாரவிமலம்; வெண்கலம் போன்ற நிறமுள்ளது காம்ஸ்ய விமலம். (ஹேமம்—பொன்; தாரம்—வெள்ளி; காம்ஸ்யம்—வெண்கலம்.)

(2) விமலத்தோடு படிக்காரம், அன்னபேதி, வெங்காரம், காட்டுக் கருணைக் கிழங்கு இவற்றைக் கூட்டி, முருங்கைப்பட்டையின் சாற்றால் ஆட்டி யுலர்த்தி, அதை வாழையின் சாற்றில் பாவனை செய்யவும். பிறகு நீரடிமுத்து மரப்பட்டையின் க்ஷாரத்தை அத்துடன் கலந்து மூஷையிலடைத்து, அதை நெருப்பிலிட்டு ஊதினால், சந்திரன் அல்லது ஸூர்யன்போல் பிரகாசமுள்ள ஸத்துவம் உண்டாகும். 101—104.

விமல ஸத்துவத்தோடு ஸம அளவு இரஸம் கலந்து நன்றாகக் கல்வத்திலாட்டி, மெழுகுபோலச் செய்யவும்; கந்தகத்தை உருக வைத்து, அதில் அம்மெழுகைச் சேர்த்து, மூன்று பங்கு சுத்ததாளகத்தையும் கூட்டிக்கொள்ளவும். பிறகு ஐந்து மடங்கு மனச்சிலையையும், பத்திலொரு பங்கு இராஜதபஸ்மத்தையும் சேர்த்து, அனைத்தையும் ஒருமிக்கக் கல்வத்தில் அரைத்து, வஸ்திரகாளநம் செய்து, காசிக்குப்பியில் போட்டு நிரப்பி வாலுகாயந்திரத்தில் பக்குவம் செய்தெடுக்கவும். இதை வாய்விடங்கம், த்ரிகடு, த்ரிபலை இவற்றோடு கலந்து நெய்கூட்டி யுட்கொள்ளலாம். இது பகந்தரம், இருதயரோகம், ஜ்வரம், சோகை என்னும் நீர்க்கோவை, பாண்டுரோகம், பிரமேஹம், அரோசகம், அர்சோரோகம், கிரஹணீ, கடுமையான சூலநோய், க்ஷயரோகம், காமாலை இவற்றையும், பித்த வாதங்களாலுண்டாகும் ஸகல ரோகங்களையும் தீர்க்கும்; மேலும் வெவ்வேறு அநுபான முறைகளோடு உட்கொள்ளப்படுமானால் ஸமஸ்த ரோகங்களும் தீரும். 105—108.

விமல ரஸாயநம்.

சிலாஜது [1].

சிலாதாது இருவகைப்படும்; அவற்றுள் ஒன்று கோமூத்ர சிலாஜது; இது இரஸாயநகுணமுள்ளது. மற்றொன்று கர்ப்பூரசிலாஜது. இவ்விரண்டில் கோமூத்ர சிலாஜது ஸத்துவமுள்ளது[2], ஸத்துவமில்லாதது[3] என்று மீண்டும் இருவகைப்படும்; இவற்றுள் ஸத்துவமுள்ள சிலாஜது குணத்தில் மேலானது. க்ரீஷ்மருதுவில் ஸூர்யனுடைய கடும் வெயிலால் சூடாக்கப்பெற்றவையும், பொன்-வெள்ளி-செம்புக்கனிகளுள்ளவையுமான இமயமலையின் அடிவாரங்களிலிருந்து கசிந்து சிலாஜது வெளியாகின்றது. (1) பொன் கனிகளடங்கிய மலைப்பிராந்தத்திலிருந்து உண்டான சிலாஜது ஜபாபுஷ்பம் போன்ற நிறமுடையதாய் பாரமுள்ளதாகவும் இருக்

சிலாஜது பேதங்கள்.

1. சிலாஜது—இது சிலாதாது வென்றும் வழங்கப்படுகிறது. [ஜதுவென்றால் அரக்கு; சிலையிலிருந்து வருகிற அரக்குபோன்ற வஸ்துவாதையால் சிலாஜது எனப்படுகிறது.]

2. ஸத்துவமுள்ளது ஸஸத்வசிலாஜது எனப்படுகிறது.

3. ஸத்துவமில்லாதது நிஸ்ஸத்வசிலாஜது எனப்படுகிறது.

கும்; அது சிறிது கசப்பும் விசேஷ இனிப்புமுள்ளது; இரஸாயந குணத்திற் சிறந்தது. (2) வெள்ளிக்கனிகளுள்ள மலையிலிருந்து உண்டாகும் சிலாஜது மதுர ரஸமுள்ளது; வெண்மையானது; குருகுணமுடையது; பித்த ஸம்பந்தமான ரோகங்களைத் தீர்க்கக்கூடியது; விசேஷமாகப் பாண்டுரோகத்தைப் போக்கும். (3) செம்புக் கனிகளடங்கிய மலைப்பிராந்தத்திலுண்டானது கருநிறமாகவும், திரள் திரளாகவும், பாரமுள்ளதாகவும் இருக்கும்; சுவையிற் கசப்பு; வீர்யத்தில் உஷ்ணமானது; இது கபதோஷ வாததோஷங்களை ஹரிக்கும்; க்ஷயரோகத்தையும் போக்கும். 109—113½.

சிலாஜது லக்ஷணம்.

(1) அக்னியிற்போட்டால் எது புகையாமலே லிங்க வுருவமடைகிறதோ, தண்ணீரிற் போட்டால் கரைந்து விடுகிறதோ, அது சுத்தமான சிலாஜது என்றறிக. (2) சிலாஜதுவானது ஜ்வரம், பாண்டு, சோபை யென்னும் வீக்கம் இவற்றைத் தணிக்கும்; மேஹரோகம், அக்னி மாந்தம் இவற்றைப் போக்கும்; தேஹத்தில் அமிதமாகச் சேர்ந்துள்ள கொழுப்பைக் கரைக்கும்; க்ஷயரோகத்தைத் தணிக்கும்; சூலமென்கிற வயிற்றுநோயைத் தீர்க்கும்; குல்மம், ப்லீஹ வீக்கம், மஹோதரம், இருதயத்தைப் பற்றிய வலி, ஆமதோஷம், ஸகல விதமான சர்மரோகங்கள் ஆகியவற்றைப் பரிஹரிக்கும். சுருங்கச்சொல்லுமிடத்து இது தேஹத்தைப் பலப்படுத்தவும், உலோஹ முறைகளைச் செய்யவும் மிகவும் உபயோகமானது. மேலும் இரஸங்கள், உபரஸங்கள், இரஸேந்திரம், இரத்தினங்கள், உலோஹங்கள் இவற்றில் எக்குணங்கள் உண்டோ அவ்வளைத்தும் சிலாதாதுவில் அடங்கியிருக்கின்றன; ஆகவே இது கிழத்தனமும் மரணமும் சீக்கிரம் நேரிடாவண்ணம் செய்யக் கூடியது. 114—116.

சிலாஜதுவின் பொதுவான குணங்கள்.

சிலாஜது சுத்தி.

(1) க்ஷாரங்கள்[1], அம்லங்கள்[2], கோமூத்திரம் இவற்றால் கழுவினால் சிலாஜது சுத்தியாகும். (2) சிலாஜதுவைப் பாலிற் கரைத்தாகிலும் சுத்திசெய்யலாம். (3) த்ரிபலாகஷாயத்தையாவது, கையாந்தகரைச் சாற்றையாவது, இரும்புப் பாத்திரத்தில் ஊற்றி, அதில் சிலாஜதுவைப் போட்டு நன்கு சுத்தி செய்யலாம். (4) க்ஷாரங்கள், காடிகள், மஹிஷாக்ஷிகுக்குலு இவற்றை ஸ்வேதந யந்திரத்தில் சேர்த்து, அதில் சிலாதாதுவைச் சேர்த்து ஒரு நாழிகை காலம் ஆவியிற் பக்குவம் செய்ய சிலாஜது சுத்தமாகும். 117—118½.

1. யவக்ஷாரம், ஸர்ஜக்ஷாரம் முதலியவை க்ஷாரங்கள்.
2. அம்லங்கள்—காஞ்ஜிகம் என்னும் காடி, எலுமிச்சை முதலிய அம்ல வகைகள்.

சிலாஜது பஸ்மம்.

மனச்சிலை, கந்தகம், தாளகம்[1] இவற்றை எலுமிச்சம் பழச்சாற்றால் ஆட்டி, அதில் சிலாஜதுவைக் கூட்டி எட்டு வறட்டிகளைக் கொண்டு புடமிட நன்கு பஸ்மமாகும். 119, 120.

சிலாஜது ரஸாயநம்.

பஸ்மமாகச் செய்த சிலாஜதுவுக்குச் சமநிறையாக காந்த பஸ்மமும் வைக்ராந்த பஸ்மமும் கூட்டி, த்ரிபலை, த்ரிகடு இவற்றின் சூர்ணமும் அவ்விதம் கூட்டி, நெய்விட்டு ஆட்டி ஒரு வல்லப்பிரமாணம்[2] அதை உட்கொள்ளலாம். பாண்டு, க்ஷயம், அக்னிமாந்தியம், மேஹரோகங்கள், மூலரோகம், குல்மம், ப்லீஹோதரம், மஹோதரம், பலவிதமான சூலைகள் என்கிற வயிற்று நோய்கள், யோனியைப்பற்றிய நோய்கள் ஆகியவற்றில் இது உபயோகமானது. ஆறு மாஸங்கள் இதை இரஸாயந முறைப்படி உபயோகித்து வந்தால் கிழத்தனம் தோன்றாமல், ஆரோக்கியமாக நூறாண்டு வாழலாம். 121, 122.

சிலாஜது ஸத்துவம்.

திராவணவர்க்கச் சரக்குகளாலும்[3], அம்லவர்க்கச் சரக்குகளாலும்[4] சிலாஜதுவை ஆட்டி, மூசைக்குள் வைத்து மூடி, கரிகளைக்கொண்டு கடுந்தீயிட்டு எரிக்க, அதிலிருந்து அயத்திற்கொப்பான ஸத்துவம் உண்டாகும். 123½.

கர்ப்பூர சிலாஜது.

(1) கர்ப்பூரசிலாஜது என்பது வெண்மையாகவும், உருவத்தில் மணல் மணலாகவும் இருக்கும். (2) மூத்ரக்ருச்சிரம், அச்மரீ, மேஹரோகம், காமாலை, பாண்டு ஆகியவற்றை நிவ்ருத்தி செய்யும். (3) இது ஏலக்காய் கஷாயத்தில் ஊறவைப்பதனால் சுத்தியடையும். (4) இதற்கு பஸ்மமுறையாவது, ஸத்துவமெடுக்கும் முறையாவது இவ்விஷய மறிந்தவர்களால் கூறப்படவில்லை. 124, 125.

துத்தம்[5].

[illegible]த்த வுற்பத்திமுத[illegible] விசே[illegible]

முன்னால் கருடன் அமுதத்துடன் விஷத்தையும் ஒருமிக்கப் பருகி, மரகத பர்வதத்தில் அவற்றைக் கக்கிவிட, அவ்விதம் கக்கிய வஸ்து உறைந்து ஸஸ்யகம் என்னும் துரிசாக ஆயிற்று; அதில் மயிலின் கழுத்துக்குச் சமானமான நிறமுள்ளதும்,[6] அதிக கனமாயி

1. மனச்சிலை முதலியவற்றைச் சுத்தி செய்தே உபயோகிக்க வேண்டும்.
2. இரண்டு குஞ்ஜா (குன்றுமணி) எடை 'ஒரு வல்லம்'.
3. திராவணவர்க்கம்—10-ம் அத்தியாயம் பார்க்க.
4. அம்லவர்க்கம் 10-ம் அத்தியாயம் பார்க்க.
5. துத்தம்—ஸஸ்யகம், மயூரதுத்தம் என்னும் ஸம்ஸ்க்ருதப் பெயர்கள்; துரிசு என்றும் தமிழில் வழங்குவர்.
6. மயிலின் கழுத்துக்குச் சமான நிறமுள்ளதாலே மயில்துத்தம் என்று வழங்கப்படுகிறது.

ருப்பதுமான துரிசு மிகச் சிறந்தது. ஒரு சரக்கு விஷம் கலந்ததாயிருந்தால் அச்சரக்கின் வீர்யம் இயற்கையினும் அதிகப்படுகிறது. அவ்விதமே அமுதம் கலந்த விஷமும் குணத்தில் அமுதத்தினும் மேலானதாகும். 126—128.

துத்தத்தின் குணங்கள்.

மயில் துத்தமானது கோளாறடைந்த மூன்று தோஷங்களையும் சமனம் செய்யும்; விஷம், இருதய ரோகம், சூலம், மூலம், குஷ்டம், அம்ல பித்தம், மலபந்தம் இவற்றைப் போக்கும்; சிறந்த இரஸாயநமுமாகும்; வாந்தியையும் விரேசனத்தையும் உண்டுபண்ணும்; கரமென்னும் விஷத்தாலான கோளாறையும் நிவ்ருத்திசெய்யும்; வெண்குஷ்டத்தையும் நீக்கும். 129.

துத்த சுத்தி.

(1) துத்தத்தை இரக்தவர்க்கத்தில்[1] ஏழுதடவை பாவனை செய்து, அவ்விதமே ஸ்நேஹவர்க்கத்தில்[2] நனைத்து எடுக்க அது நன்கு சுத்தியடையும். (2) பசு, எருமை, வெள்ளாடு இவற்றின் சிறுநீர்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் சிறிது கர்ப்பரமும் கலந்து[3], அதில் டோலாயந்திர முறையில் பக்குவம் செய்தாலும் துத்தம் சுத்தமாகும். 130, 131.

துத்த பஸ்மம்.

எலுமிச்சம்பழச்சாறு, கந்தகம், மனச்சிலை, வெங்காரம் இவற்றுடன் துத்தத்தைக் கூட்டி, மூஷையில் வைத்து குக்குட புடமிட்டால்[4] அது பஸ்மமாகும்.[5] 132.

துத்த ஸத்துவம்.

(1) மயில்துத்தத்தைப் பொடிசெய்து, அதற்கு நாலிலொரு பங்கு வெங்காரம் கூட்டி, புங்கயெண்ணெய்க்குள் ஒரு நாள் வைத்திருக்கவும்; பிறகு அதை அந்தமூஷைக்குள்ளே[6] வைத்து, கரிகளிட்டு எரிக்கவும்; இவ்வாறு மூன்று புடங்களிட, பட்டுப்பூச்சிநிறமான வெகு சிறந்த ஸத்துவம் அதிலிருந்து வெளியாகும். (2) துத்தத்தைச் சிறிதளவு வெங்காரத்துடன் கூட்டி, வேப்பஞ்சாற்றால் ஆட்டி, மூஷைக்குள் வைத்து, சீலைசெய்து, நெருப்பிலிட்டு, நன்கு ஊதினால் தாம்ரம் போன்றதான ஸத்துவம் வெளியாகும். (3) சுத்திசெய்த துத்தத்தை முற்கூறிய சரக்குகளோடு[7] கூட்டியும், வேறுபல முறைகளைக் கொண்

1. இரக்தவர்க்கம்—10-வது அத்தியாயம் பார்க்க!
2. ஸ்நேஹவர்க்கம்—பத்தாம் அத்தியாயத்தில் விவரம் காண்க.
3. கர்ப்பரம்—இதைப்பற்றி இச்லோகத்தின் கீழ் பார்க்க.
4. குக்குடப்புடம்—10-வது அத்தியாயத்தில் விவரம் பார்க்க.
5. மயில்துத்தத்தை மோர்விட்டு அரைத்து, மூஷையிலிட்டு சீலை செய்து, ஏழு புடங்களிட பஸ்மமாகும். (இரஸப்ரதீபம்.)
6. அந்தமூஷை—பத்தாவது அத்தியாயத்தில் வஜ்ரமூஷையென்பதைப் பார்க்க.
7. வெங்காரம், புங்கயெண்ணெய், வேப்பஞ்சாறு முதலியவை முற்கூறிய சரக்குகள்.

டும்[1] அக்னியிற் பக்குவம் செய்ய நிச்சயமாக ஸத்துவம் வெளியாகும். 133—136.

துத்தஸத்துவ மோதிரமும் அதன் உபயோகமும்.

துத்த ஸத்வத்தையெடுத்து, அத்துடன் வன்மையான பூநாகத்தின்[2] ஸத்துவத்தைக் கூட்டி, அவற்றைக்கொண்டு மோதிரம் செய்யவும்; இம்மோதிரத்தால் பரிசித்தால் சீக்கிரம் வயிற்றுவலி தீரும். இம்மோதிரத்தைக் கண்களில் தொட்டால் ஜங்கம ஸ்தாவரவிஷங்களையும்,[3] பூதங்களையும், டாகினி முதலி பிசாசுகளையும் நிவாரணம் செய்யலாம். இந்த மோதிரத்தின் குணம் நம்பிக்கையாக பலன் தருகிறது. இம்மோதிரத்தை எண்ணெயில் போட்டுக் காய்ச்சி, வயிற்றில் வலியுள்ளவிடத்தில் தேய்க்க உடனே வலி தணியும்; பிரஸவிக்கும் ஸ்திரீகளுக்கு உபயோகித்தால் உடனே ஸுகப்பிரஸவமுண்டாம்; நேத்திர வியாதிகளில் உபயோகித்தால் அந்த வியாதி சீக்கிரம் குணமடையும். 137—142

சபலம்[4].

சபல பேதங்களும் அவற்றின் தன்மைகளும்.

சபலம் என்னும் இரஸச்சரக்கு மஞ்சள், வெண்மை, சிவப்பு, கறுப்பு என்று நிறங்களைக்கொண்டு நான்குவிதமாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. அவற்றுள் பொன்னிறமானதும், வெள்ளி நிறமானதும் விசேஷமாக இரஸத்தைக் கட்டும் சுபாவமுடையன; மற்றவிரண்டும் மத்திமமானவை; அரக்கைப் போலே எளிதில் உருகக்கூடியவை; உபயோகமில்லாதவை; வங்கத்தைப்போலே அக்கினி ஸம்பந்தத்தால் எளிதில் உருகும் தன்மையதாகையால் 'சபலம்' என்று வழங்கப்படுகிறது. 143, 144.

சபலத்தின் குணங்கள்.

சபலமானது லேகநம், ஸ்நிக்தம், தேஹலோஹகரம்[5] என்னும் குணங்களையுடையது; இரஸத்தைப் பக்குவம் செய்வதற்கான காரியங்களில் உதவக்கூடியது; சுவையில் கைப்பும் இனிப்பும் கலந்தது; உஷ்ணவீர்யம்;

1. துரிசைப் பொடிசெய்து, இரும்புப் பாத்திரத்தில் தண்ணீரிற் சேர்த்துக் கலக்கவும்; சிறிது நேரம் அசையாமல் வைத்திருந்து பிறகு மேலே தெளிந்துள்ள நீரைக் கொட்டிவிடவும். மீண்டும் அதில் ஜலம் சேர்த்து அவ்விதமே அலசிக் கழுவவும். இவ்வாறு பலமுறை செய்ய துத்த ஸத்துவம் தாம்ரரூபமாய் அடியிற் படிந்திருக்கும். இது முதலியது துத்தத்தின் வேறு ஸத்துவபாதன முறையாம்.
2. பூநாகம்—நாக்குப்பூச்சி.
3. ஜங்கம விஷம்—ஸர்ப்பம், தேள் முதலியவற்றின் விஷம்; ஸ்தாவரவிஷம்—அலரி, எட்டி, பாஷாணம் முதலியவை.
4. சபலம் என்பது வைக்ராந்தம் போன்ற ஒருவித தாதுப் பொருள். ஆனால் வைக்ராந்தம் வெகு கடினமானது; சபலம் சூட்டிக்கு எளிதில் இளகக் கூடியது. சபலம் என்பது இன்ன வஸ்துவென்று விளங்கவில்லையென்று பி. ஸி. ராய் முதலானோர் கூறுகிறார்கள்.
5. தேஹத்தை உலோஹம்போல் திடமாகச் செய்வது.

உருவத்திற் படிகக்கல் போன்றதாகவும், ஆறு பட்டைகளையுடைய தாகவும், கிலி கிலிப்பாகவும், பாரமாகவும், இருக்கும். மூன்று தோஷங்களாலுண்டாகும் கோளாறுகளைப் போக்கும்; அதிக விருஷ்யகுணமுள்ளது;[1] இரஸத்தைக் கட்டுங்குணமுடையது. ஆகவே சிலர் சபலத்தை மஹாரஸங்களில் ஒன்றாகக் கூறலாயினர். 145, 146.

சபலசுத்தியும் ஸத்வபாதநமும்.

(1) சபலத்தை எலுமிச்சம்பழம், பெரும்பூசிணி, இஞ்சி இவற்றின இரஸங்களில் பாவனை செய்து எடுக்க சுத்தியாகும். (2) சபலக் கற்களைப் பொடி செய்து, காஞ்சிகம் என்னும் காடி, உபவிஷங்கள், விஷங்கள்[2] இவற்றால் ஆட்டி, ஓர் உருண்டையாகச் செய்து, அதை முறைப்படி எரித்து ஸத்வமெடுக்கலாம். 147, 148.

இரஸகம்.[3]

இரஸக பேதங்கள்.

இரஸகம் என்னும் சரக்கு தர்துரம் என்றும், காரவேல்லகம் என்றும் இருவகைப்படும். இவற்றுள் இதள்களோடு கூடியது தர்துரம் என்றும், இதள்களில்லாதது காரவேல்லகம் என்றும் கூறப்படும். அவற்றுள் முதலிற் கூறியது ஸத்வமெடுப்பதற்குச் சிறந்தது; இரண்டாவது ஔஷதம் முதலிய முறைகளுக்குச் சிறந்தது. 149, 149½.

இரஸகத்தின் குணங்கள்.

இரஸகமானது ஸகல மேஹங்களையும், கபம், பித்தம் இவற்றின் கோளாறுகளையும் தீர்க்கும்; நேத்திரரோகங்கள், க்ஷயம் இவற்றையும் பரிஹரிக்கும்; அயம் இரஸம் இவற்றை இரஞ்ஜநம்[4] செய்ய உபயோகமாகும்; இரஸம், இரஸகம் என்கிற இரண்டும் தேஹத்தை மிகவும் பலப்படுத்துமியல்புள்ள சிறந்த ஸித்தரஸங்கள் என்று நாகார்ஜுனரால் கூறப்பட்டவையாம். இரஸம், இரஸகம் ஆகிய இரண்டையும் எவர் நெருப்புக்கு நிற்கும்படியாகச் செய்கின்றனரோ அவருக்கு தேஹத்தை உலோஹம் போற் செய்துவிடும் ஸித்தி முற்றிலும் வசமாய்விடுமென்பதில் ஐயமில்லை. 150—152½.

---

1. விருஷ்யம்—சுக்ராதாது முதலியதை விருத்திசெய்து, ஸ்த்ரீ புருஷர்களுடைய வீர்யத்தை பலப்படுத்தும் தன்மை.
2. விஷங்கள், உபவிஷங்கள் இவற்றைப் பற்றிய விஷயம் இந்நூலின் இறுதியில் விஷகல்பாத்யாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.
3. இரஸகம்—இதை கர்ப்பரம், கபரி என்றும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வழங்குவர்; மடல்துத்தம் என்று தமிழில் கூறப்படுகிறது (Calamine).
4. இரஞ்ஜநம்—சாயமேற்றுவது; அல்லது நிவக்கச் செய்வது.

இரஸகசுத்தியும் இரஞ்ஜநமும்.

(1) இரஸகத்தைப் பேய்ச்சுரையின் ஸ்வரஸத்தில் சேர்த்து பக்குவம்செய்ய அதும் தோஷங்கள் நீங்கி சுத்தமாகவும், பொன்நிறமாகவும் ஆகிறது. (5) இரஸகத்தைக் காய்ச்சி, கொம்மட்டி மாதளைச் சாற்றில் தோய்க்க வேண்டும்; இவ்விதம் ஏழு முறைகாய்ச்சித் தோய்க்க அது சுத்தமாகும். (3) மனிதனின் அல்லது குதிரையின் சிறுநீரிலாவது, மோரிலாவது, காஞ்ஜிகமென்னும காடியிலாவது இதைக் காய்ச்சி அமிழ்த்தினாலும் சுத்தியடையும். (4) இரஸகம் ஒருமாதகாலம் சிறுநீரில் ஊறினால் அது நன்கு சாயமேற்ற உதவும். 153—156.

இரஸகஸத்வபாதன முறை.

(1) சுத்தி செய்யப்பெற்றவையான செம்பு, இரஸம், வெள்ளி, பொன் இவற்றை இரஸகத்திற்குச் சம அளவாகவும், மஞ்சள், திரிபலை, மருக்களா, இந்துப்பு, ஓட்டடை, வெங்காரம், சோரங்கொட்டை இவற்றை இரஸகத்திற்குக் கால்பங்கு அளவாகவும் சேர்த்து, அனைத்தையும் அம்லவர்க்கத்தினால் ஆட்டி, அக்கல்கத்தை விருந்தாகமூஷையிற் பூசி[1], உலர்த்தி, அதன்மேல் சீலைசெய்து, [illegible] இரஸகத்தை வைத்து, பிறகு நன்றாக [illegible]ம். இரஸகம் [illegible] அக்னிஜ்வாலை நீலது வெண்மையாகவாவது தோன்றும். [illegible] என்னும் கருவியினால் மூஷையைப் பிடித்தெடுத்துக் கவிழ் [illegible] மூஷை உடையாதபடி மெதுவாகத் தரையிலேயே தட்டலாம். அதிலிருந்து வங்கத்தைப்போலே இரஸகஸத்துவம் விழும். இவ்விதம் மூன்று நான்குமுறை பக்குவம் செய்ய, அந்த இரஸகத்திலிருந்து ஸத்துவ மனைத்தும் வெளியாய்விடும். (2) கடுக்காய்த்தூள், அரக்கு, நாகம், மஞ்சள், ஓட்டடை, வெங்காரம் இவற்றை இரஸகத்துடன் மூக மூஷையில்[3] வைத்துத் தீயிட்டு ஊதியினால் அதிலிருந்து ஸத்துவம் சுத்தமாக வெளியாகும். (3) அரக்கு, கள்ளிவேர், வெண்கடுகு, கடுக்காய், மஞ்சள், ஸர்ஜக்ஷாரம், வெங்காரம் இவற்றை இரஸகத்துடன் கூட்டி சூர்ணம் செய்து, அச்சூர்ணத்தைப் பசும் பாலிலும் நெய்யிலும் சேர்த்து பக்குவம் செய்து எடுத்து, குளிகையுருவமாகச்செய்து, விருந்தாக மூஷையினுள் அடைத்துச் சீலை செய்து, தீயிட்டு ஊதவேண்டும். அதை அப்பால் ஓர் கற்பாறையில் கவிழ்க்கவும். இவ்விதம் பலமுறை செய்ய, இரஸகத்திலிருந்து பள பளப்பாகத் தங்கம்போன்ற ஸத்துவம் வெளியாகும். (4) அல்லது முற்கூறியவாறு இரஸகத்தை நெய்முதலிய திற்பக்குவம்செய்து, அதை மூஷையில் அடைக்கவும். ஒருசட்டியில் சிறிது மண்போட்டு ஒருசிறிய ஜலத்துடன்கூடிய பாத்திரத்தைப் புதைத்தாற்போல வைக்கவும்; அச்சட்டியின் வாயை ஒரு சிறுதுவாரமுள்ள அகலால் மூடி, அந்த துவாரத்

---

1. விருந்தாக மூஷை—பத்தாவது அத்தியாயம் பார்க்க.
2. ஸத்[illegible]ம்—குறடு.
3. மூக மூஷை—பத்தாம் அத்தியாயம் பார்க்க.

திற்குச் சரியாக முற்கூறிய மூசையைக் கவிழ்த்துவைத்து, அதன் மேல் தீமூட்டி நன்றாக ஊதி ஜ்வலிக்கச்செய்யவும்; மூசையிலிருந்து பாத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தில் ஸத்துவம் விழும்; அதையெடுத்து முறைப்படி யுபயோகிக்கலாம். 157—166½.

இரஸக பஸ்மமும் உபயோகமும்.

முற்கூறியவாறு கிரஹித்த இரஸகத்தைத் தாளகத்துடன் கூட்டி, பாணையில் இட்டு, தீயேற்றி, இரும்புத் தடியினாலே நன்றாக மசித்தால் அது பஸ்மமாவது திண்ணம். (1) அந்த பஸ்மத்தை அதற்குச் சம அளவான காந்தபஸ்மத்தோடு கலந்து, அதில் எட்டு குன்றுமணி யெடையெடுத்து, த்ரிபலையின் கஷாயத்துடன் உட்கொள்ளவும். (2) அதே பஸ்மத்தை இரவில் காந்தமயமான பாத்திரத்தில் சேர்த்து, நல்லெண்ணெய் கூட்டி யுபயோகிக்கலாம். இது மதுமேஹத்தையும் வெகு சீக்கிரத்தில் போக்கும். மேலும் பித்தக்கோளாறு, க்ஷயம், இரத்தகுன்மம், பிரதரம், ஸோமரோகம், ஸகலவிதமான யோனிரோகங்கள், விஷமஜ்வரங்கள், சூதசூலை, காஸம், ச்வாஸம், விக்கல் ஆகியவைகளிலும் உபயோகமானது. 167—172.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

உபரஸங்களும் ஸாதாரண ரஸங்களும்.

உபரஸங்கள்.

எட்டு உபரஸங்கள்.

கந்தகம், கைரிகம்[2], அன்னபேதி, படிகாரம், தாளகம், மனசிலை, அஞ்ஜநம்,[3] கங்குஷ்டம்[4] என்று உபரஸங்கள் எண்வகைப்படும். அவை இரஸத்தைக் கொண்டு செய்யப்படும் ஔஷத முறைகளில் உபயோகப்படுகின்றன.—1.

---

1. இரஸகம் என்னும் கர்ப்பரத்தை பஸ்மாதிகள் செய்யும் வேறு சில முறைகள்:—(1) இரஸகத்துடன் இரஸம் கூட்டி அரைத்து, வாலுகாயந்திரத்தில் ஒருநாள் எரித்தெடுக்க சிவப்பான பஸ்மமாகும். (2) இரஸமும் வெங்காரமும் ஒவ்வொரு பாகம், பசுமையான கர்ப்பரம் இரண்டுபாகம்; இவற்றையெல்லாம் இரஸ மர்த்தனத்துடனும் நன்கு கலக்கும் வரையில் அழுத்தி அரைக்கவும்; பிறகு எலுமிச்சம்பழச்சாற்றிலும், கள்ளிப்பாலிலும் ஆட்டி, வெய்யிலில் உலர்த்தி, பிறகு எருக்கம்பாலில் அதை பாவனை செய்யவும். இவ்விதம் பக்குவம் செய்த ரஸகம் ஒரு பாகம், வெங்காரம் ஒருபாகம், தாம்ரம் மூன்றுபாகம் ஆகக் கூட்டி அந்த மூசையில் வைத்துத் தீயிட்டு ஊதவும். இதிலிருந்து குங்குமம் மாதிரியாக ஸத்துவம் தோன்றும்.—இரஸேந்திரசிந்தாமணி (3) "இரஸகம் என்பது ஒருவித துத்தம்; அதுவே கர்ப்பரமாம். துத்தத்திற்குள்ள குணங்கள் யாவும் இரஸகத்திற்கும் உண்டு"—ஆயுர்வேத ப்ரகாசம்.
2. கைரிகம்—காவி யெனப்படும் ஒருவித தாதுப்பொருள்.
3. பிறகு கூறப்படும் ஸௌவீராதி அஞ்ஜன வர்க்கம்.
4. கங்குஷ்டம்—'கங்குஷ்டம்' என்று பிறகு வரும் விஷயத்தைப் பார்க்க.

வைத்தியர்களுக்குத் தேவையான ஸகல சாஸ்த்ரீய ஔஷதங்களும் கிடைக்குமிடம்.

[ஆயுர்வேத பூஷணம் பண்டித எம். துரைஸ்வாமி ஐய்யங்கார் அவர்களுடைய மேற்பார்வையில் தயார் செய்யப்படும் ஔஷதங்கள் சிறந்த குணம் தருபவையென்று, அநேக ஆயுர்வேத வைத்தியர்களும் இங்கிலீஷ் டாக்டர்களும் ஆர்யன் பார்மஸியாருடைய ஔஷதங்களை விசேஷமாய் உபயோகிக்கிறார்கள்.]

	ரூ.	அ.
1. **ஆயுஷ்ய ரஸாயனம்** பலத்தை விருத்தி செய்யும் திவ்யௌஷதம் ...	3	4
2. **அஜீர்ண கேஸரி** எவ்வித அஜீர்ணத்திலும் நிச்சயமாக குணம் தருவது.	2	8
3. **பஞ்சதிக்த ரஸயக்ரியா** மலேரியா முதலிய ஸகல ஜ்வரங்களுக்கும். ...	1	12
4. **மாதுலுங்க ரஸாயனம்** அரோசகம், பித்தக்கோளாறுகளைத் தீர்க்கும். ...	1	12
5. **[illegible]ரீதக்யாதிலேஹ்யம்** மலபந்த நிவாரிணி. 8 அவு.	1	10
6. **சியவனப்ராசலேஹ்யம்** ச்வாஸ[illegible]பகளையும் இருதயத்தையும் பலப்படுத்துவது	1	8
7. **மஹாபில்வாதி லேஹ்யம்**— 6 அவு. ...	1	12
8. **கூஷ்மாண்ட ரஸாயனம்** பித்தத்தைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியைத்தரும் 6 அவு. ...	1	8
9. **கனஸாரம்**— அஜீர்ண பேதி வாந்தி பேதிகளுக்கு	2	0
10. **கல்யாணக க்ருதம்** மூர்ச்சை காக்கைவலி முதலியதற்கு. ...	2	4
11. **மஹாதிக்தக க்ருதம்**—குஷ்டம் முதலிய சர்ம ரோகங்களுக்கு ...	2	4
12. **பலக்ருதம்**- கர்ப்பப்பையைப்போஷிக்கும். ...	2	8
13. **ப்ருங்காமலக தைலம்** குளிர்ச்சி தரும் ஸ்நான தைலம்.	1	4
14. **லாக்ஷாசந்தநாதி தைலம்**; பிணியாளிகளுக்குபயோகமான ஸ்நான தைலம்.	3	0
15. **மஹாநாராயண தைலம்**—ஸகலவாதரோகங்களுக்கும் திவ்யௌஷதம்.	3	4
16. **விச்வ வாதாரி தைலம்**- வெகு சிலாக்யமான வாதஹர தைலம். ...	3	8
17. **வாஸந்திகா தைலம்** கூந்தல் போஷணைக்கான வாஸனைத் தைலம். ...	0	14
18. **ஸித்தாஞ்ஜனம்**- கண்ணோய், பலவித காது நோய் முதலியதற்கு ...	1	0
19. **அசோக வடி**- மாதவிடாய் நோய்களுக்கு ...	1	12
20. **இச்சாபேதி வடி.** சிறந்த பேதி மாத்திரை ...		0
21. **ராஜம்ருகாங்கம்** க்ஷயரோக நிவாரணி ...		4
22. **ஸூதிஜன்**—சுகப்பிரஸவ மாத்திரை. ...	3	0
23. **அசோகாரிஷ்டம்**— ஸ்த்ரீகளுக்கு பலம் தருவது. ...	1	4
24. **அச்வ கந்தாரிஷ்டம்** —பலம் தரும் ஔஷதம் ...	1	4
25. **உசீராஸவம்** — குட்டைத்தணிக்கும். ...	1	2

இவற்றிற்கும் வேறு ஸகல சாஸ்திரீய ஔஷதங்களுக்கும் விரிவான காட்லாகுகள் அபேக்ஷிப்பவருக்கு அனுப்பப்படும்.

ஆர்யன் பார்மஸி, வேப்பேரி, மதராஸ்.